

บทหน้า

ภารกิจจำเป็น

ก่อนหน้านี้ความเครียดหม่นเป็นเกลียวอยู่ในต้ออกของ คาริสซา อาเซอร์ แต่การได้สนทนากับ ชาร์ลลอต มาร์กเกอร์คิซ ตามลำพัง ทำให้ อารมณ์ตึงเครียดของเธอลดระดับลง

“ป่าคงต้องรบกวนคาริสซา”

“ไม่รบกวนเลยคะ”

คาริสซาจับมือของคุณป่าชาร์ลลอตเพื่อปลอบโยนท่าน ความทรงจำครั้งสุดท้ายของคาริสซาเกี่ยวกับคุณป่าชาร์ลลอตน่าจะเป็นช่วงราวสิบกว่าปี ผ่านมาแล้ว ชาร์ลลอต มาร์กเกอร์คิซ เป็นเพื่อนสนิทของ ทาเนีย อาเซอร์ มารดาซึ่งยังคงสวยปังของคาริสซา

แต่การติดต่อกันของทั้งคู่เริ่มห่างเหินกันไปเมื่อทาเนียย้ายจาก เมืองหลวงไปอยู่บ้านไร่ในชนบทของสามีคนที่สามเพื่อสร้างครอบครัว ชีวิตครอบครัวซึ่งอบอุ่นแบบเรียบง่ายดำเนินไปได้ไม่นาน บิดาก็มาด่วน จากไปตั้งแต่คาริสซาอายุได้เพียงหนึ่งขวบ

แต่มาตามหาเนี่ยก็ไม่คิดจะโยกย้ายไปอยู่ที่อื่นอีก เมื่อมาตามหาเนี่ยปักหลักอยู่ที่นั่น ในวันคริสต์มาสที่คาริสสาอายุครบเจ็ดขวบ ชาร์ลลอตต์ผู้โตคนแรกก็กับการจากไปของสามีก็พาบุตรชายสุดที่รักไปเยี่ยมเยียนมาตามหาเนี่ยถึงบ้านไร่

เป็นครั้งแรกและครั้งเดียวที่คาริสสาได้พบกับพี่ชายที่มีชื่อว่า เซนเดอริก แต่เขาเป็นพี่ชายที่ปราศจากอารมณ์และความรู้สึก ทั้งที่เขาเอ่ยปากพูดกับเธอจนคำได้ แต่แม่หนูน้อยคาริสสากลับคิดว่าเขาดูมากจนแม่หนูไม่กล้าเข้าไปใกล้

ชาร์ลลอตต์และ เซนเดอริก มาร์กเกอร์คิช บุตรชายที่มีอายุมากกว่าคาริสสาสิบสี่ปี พักอยู่ที่บ้านไร่ของมาตามหาเนี่ยเป็นเวลาหนึ่งเดือนเต็ม และคาริสสาก็ยังไม่มีโอกาสได้พบกับท่านอีก ชาร์ลลอตต์ไม่ได้ขาดหายการติดต่อ เธอยังคบหากับมาตามหาเนี่ยและนัดพบกันอยู่บ่อยครั้ง

คาริสสาไม่ได้พบก็เพราะเรียนโรงเรียนประจำ ทำให้ช่วงเวลาที่มาตามหาเนี่ยไปพบกับชาร์ลลอตต์ คาริสสาไม่มีโอกาสได้ร่วมเดินทางไปด้วย ทว่าในวันนี้เธอมานั่งอยู่ในห้องรับแขกอันหรูหรา ภายในคฤหาสน์หลังงามประจำตระกูลมาร์กเกอร์คิช

“ป่าเป็นห่วงเซนเดอริกมากจ้ะ”

“คุณป้า...” คาริสสาล่าวออกมาเสียงแผ่ว เธอคล้อยตามความรักที่แม่มีต่อบุตรชาย ความห่วงใยที่ปราศจากเงื่อนไข แล้วเธอจะปฏิเสธไม่ให้ความร่วมมือกับชาร์ลลอตต์ได้อย่างไร

“หนูเข้าใจป้าใช่ไหมจ้ะ”

“หนูเข้าใจค่ะ แต่หนูจะไม่รบกวนคุณเซนเดอริกใช่ไหมคะ”

“ไม่รบกวนเลยจ้ะ หนูไม่จำเป็นต้องรบกวนเซนเดอริก แค่รายงานให้ป้าทราบว่าเขายังสบายดีหรือเปล่าก็เท่านั้นเองจ้ะ”

“ได้ยินแบบนี้หนูก็สบายใจค่ะ หนูกลัวว่าจะเป็นการรบกวนคุณเซนเดอริก”

“น่ารักจริง”

ชาร์ลีสถือลูกบอลแก้มเนียนใสของคาริสา โตะขึ้นมาแล้วเป็นสาวสวยพริ้งทึ่งน่ารักและน่าเอ็นดู มีทั้งความสวยสดใสและจิตใจที่อ่อนโยนไร้เดียงสา นี่ลึถึงจะเหมาะสมกับตำแหน่งลูกสะใภ้ของ ชาร์ลีส มาร์กเกอร์ริช

“ป้าเป็นห่วงเซนเดอริก ไม่รู้ที่เขาบอกว่าเขาสบายดี เขาเป็นแบบนี้จริงไหม เซนเดอริกนะไม่ค่อยพูดอะไรมากนัก คงเพราะไม่อยากให้ป้าต้องเป็นห่วงจ้ะ”

“คุณป้าไม่ต้องคิดมากนะคะ”

“ป้านะคุยกับทาเนีย แล้วทาเนียก็บอกว่าหนูปิดเทอมพอดี ป้าก็เลยขอทาเนีย ชวนหนูมาทำงานกับเซนเดอริก นอกจากหนูจะได้ฝึกเรื่องการทำงาน หนูยังจะได้ช่วยป้าคอยสอดส่องดูแลพี่เขาแทนป้า”

“หนูจะพยายามนะคะ”

“ไม่ต้องกดดันตัวเองนะจ๊ะ ก็แค่ช่วยเป็นหูเป็นตาคอยดูแลพี่เขาแทนป้าเท่านั้นเองจ้ะ ป้ากลัวว่าสุขภาพของเซนเดอริกจะแย่ เพราะเขาทำงานมาก ป้าถามเขาอยู่หลายครั้งนะจ๊ะว่ามีเวลาพักผ่อนบ้างหรือเปล่า เขาก็ยืนยันว่าเขามีเวลาพักผ่อนจนเหลือเฟือ”

“คุณป้าไม่ต้องเป็นกังวลนะคะ”

“ตอนนั้นก็เริ่มหายเป็นกังวลไปเล็กน้อย เพราะทราบว่าหนูรับปากจะช่วยป้า”

“ตอนแรกหม่ามีบอกว่าคุณต้องมาทำงานเพราะหนูทำผิดคะ”

“เรื่องภาพถ่ายนั้นนะเธอจ้ะ”

ชาร์ลีสยังคงมองคาริสาด้วยสายตาเอื้อเอ็นดู คาริสารับงานถ่ายภาพจากเพื่อนร่วมมหาวิทยาลัย แล้วภาพถ่ายที่ว่านั้นเป็นการว่าจ้างให้คาริสาแอบถ่าย ซึ่งเจ้าตัวก็ทำไปเพราะไม่มีทางเลือกมากกว่าอย่างอื่น เพื่อนคนที่ว่าจ้างก็ไม่ได้ให้รายละเอียด และคาริสาก็คาดไม่ถึง บังเอิญเหลือเกินที่บุรุษในภาพนั้นเป็นหลานชายของชาร์ลีส เป็นคนที่มีความเกี่ยวข้องกับ

ตระกูลมาร์กเกอร์คิช ปัญหาเรื่องนี้จึงยุติลงโดยการเจรจาของเซนเดอริก กับ รูดอล์ฟ เบน คลาเรนมาซอพ พี่ชายต่างบิดาของคาริสา

มาตามทาเนียใช้เหตุผลข้อนี้ในการพาคาริสามาชาร์ล็อต เพื่อรับผิดชอบต่อการกระทำของตัวเอง แม้จะไม่อยากมากนัก แต่คาริสาก็ต้องมา มารดาพูดกรอกหูเธอไม่เว้นแต่ละวัน มาตามทาเนียต้องการให้เธอเปิดโอกาสทำความรู้จักกับเซนเดอริก คาริสาไม่มีความสนใจเรื่องเพศตรงข้าม เธอยังมีโลกอันสดใส มีความฝันที่เธออยากทำ

แต่การมาพบกับชาร์ล็อตกลับไม่ใช่เรื่องน่ากลัวอย่างที่คิด คุณป้าชาร์ล็อตไม่ได้พูดถึงเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับเซนเดอริก ปราศจากความคาดหวัง หรือการพาดพิงไปยังเรื่องแต่งงาน ซึ่งมันทำให้คาริสาสบายใจเป็นอย่างมาก

“ค่ะคุณป้า”

“หนูไม่ต้องคิดมากหรอกจ้ะ เรื่องมันจบไปแล้วนะจ๊ะ”

ชาร์ล็อตเป็นผู้ใหญ่ใจกว้าง เรื่องแค่นี้ท่านไม่ถือสา อีกอย่างเพราะคาริสาจิตใจดีแบบนี้นะสิ ถึงได้ถูกเพื่อนหลอกให้ทำเรื่องไม่สมควร หากจะโทษใครสักคนก็คงต้องโทษเพื่อนสาวของหลานชายท่าน ผู้หญิงคนนั้นต้องการใช้ภาพเพื่อข่มขู่หลานชายของท่าน

เป็นการข่มขู่เพราะความรัก หวังจะใช้ภาพนั้นในการจู่โจมหลานชายของท่านไว้ในวันที่เลิกกัน คาริสาถูกดึงเข้ามามีส่วนร่วมโดยไม่รู้ตัวไหน่เห็น คาริสาเป็นเด็กขยัน แม้อาเนียจะมีฐานะดี แต่คาริสาก็ไม่ได้ทำตัวเป็นคุณหนูไฮโซ เธอรับทำงานทุกอย่างที่ทำได้ รวมถึงรับถ่ายภาพด้วย จึงกลายเป็นว่างานพิเศษดึงให้เธอเข้าไปมีส่วนร่วมกับเรื่องที่ไม่ถูกต้องนัก

เพื่อนร่วมมหาวิทยาลัยว่าจ้างให้คาริสาไปถ่ายภาพ แต่เมื่อไปถึงสถานที่ถ่ายภาพกลับเป็นห้องพักของเพื่อนสาว พร้อมกับการบอกรายละเอียดที่ถูกเปลี่ยนแปลงใหม่ไม่เหมือนกับที่คุยกันไว้ตอนแรก เพื่อนสาวของเธอต้องการภาพถ่ายลับเฉพาะกับแฟนหนุ่ม และก็

ไม่ไว้วางใจใครเหมือนไว้ใจคาริสา เพราะไม่ต้องการให้ภาพลับเฉพาะ
รั่วไหล

คาริสายังไม่ทันหายงก็ถูกผลักเข้าไปซ่อนตัวในบริเวณที่เพื่อนสาว
เตรียมเอาไว้ คาริสาไม่ทราบมาก่อนว่าแฟนหนุ่มของเพื่อนไม่ได้เต็มใจที่จะ
เป็นแบบให้กับภาพถ่ายชุดนี้ คาริสาถ่ายเท่าที่สามารถเก็บมุมมองได้
และเธอก็ให้เมมโมร์กับเพื่อนก่อนจะเดินทางกลับ หลังจากที่ได้ใจเต้น
ตุ้มๆ ต่อมๆ กับภาพหนึ่งสัดที่เธอระรั่วถ่ายแบบไม่ได้เลือกมุม เพราะ
มันเป็นเรื่องที่เธอแทบไม่กล้าจ้องมองนานๆ

มันเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้สมาชิกในครอบครัวของเธอต้องวุ่นวาย
ความลับเรื่องนี้รั่วไหลและเพื่อนที่ว่าจ้างเธอก็หลบหนีหน้า มิหนำซ้ำยัง
โบายความผิดว่าเธอเป็นคนหลอกลวงให้อีกฝ่ายยอมถ่ายภาพเพื่อจะ
นำภาพไปขายแลกเงิน คาริสารู้เรื่องนี้ หลังจากพี่ชายต่างบิดาของเธอ
ซึ่งเพิ่งกลับมาทำความเข้าใจกับมารดาจัดการเคลียร์ปัญหาให้ และนำ
คำบอกเล่าทั้งหมดของเพื่อนแจ้งให้เธอทราบ

“จำไว้ล่ะ อย่าไว้ใจคนอื่นง่ายๆ อีก บนโลกนี้ไม่ใช่ทุกคนที่หวังดี
กับเธอหรือคาริสา คนที่ต้องการผลประโยชน์จากเธอโดยไม่สนใจว่า
เธอจะเดือดร้อนหรือไม่ก็มีเหมือนกัน”

รูตอล์ฟบอกกับเธอแบบนี้พร้อมกับวางมือลงบนศีรษะของ
คาริสา ถึงเธอจะจดจำคำพูดของพี่ชายได้ แต่คาริสาก็ยังมีปัญหากับการ
เข้าถึงจิตใจของมนุษย์อยู่ดี เธอแยกแยะไม่ออกว่าคนไหนมาดี คนไหน
มาร้าย หญิงสาวจึงทำให้เรื่องมันง่ายขึ้นด้วยการเลือกรับงานพิเศษมากขึ้น
และถ้าหากเกิดเหตุการณ์ไม่สู้ดี เธอก็จะโทรศัพท์ขอความช่วยเหลือจาก
รูตอล์ฟ เพราะตอนนี้เธอมีพี่ชายเป็นของตัวเองแล้ว

“ขอบคุณนะคะคุณป้า”

“ไม่ใช่เรื่องที่ต้องขอบคุณป้าหรอกจ้ะ มันก็แค่เรื่องไม่เป็นเรื่อง
เท่านั้น เราออกไปหาหม่ามี้ของหนูกันดีไหมจ๊ะ ป้าจะได้บอกหม่ามี้

ของหนูด้วยว่าหนูรับปากป้าเรื่องงานพิเศษแล้ว”

ชาร์ล็อตจับมือคาริสาแล้วเดินออกไปยังห้องรับแขกอีกห้องที่
มาตามทาเนียนั่งรออยู่ คาริสาเดินเข้าไปหามารดา หอมแก้มมาตามทาเนีย
ด้วยใบหน้าแจ่มชื่นแจ่มใส

“**เ**ขอพูดอะไรกับคาริสา กระตือรือร้นขึ้นมาเสีย”

คาริสาได้รับอนุญาตให้ไปเดินเล่นในบริเวณสวนอันงดงามภายใน
คฤหาสน์ประจำตระกูลมาร์กเกอร์คิช แม่หนูน้อยคาริสาของมาตามทาเนีย
ที่ค่อนข้างเคร่งเครียดกลับมาสดใส่อีกครั้ง ความเครียดกับคาริสาไม่ค่อย
มีโอกาสดำเนินกันนัก ชาร์ล็อตเหมือนคนที่ยื่นมือเข้ามาจัดการปลดปล่อย
คาริสาจากความรู้สึกที่หญิงสาวไม่นึกชอบใจ

“ฉันก็แค่เจรจากับคาริสา”

ชาร์ล็อตกำลังจิบน้ำชาและรับประทานของว่างยามบ่ายกับมาตาม
ทาเนีย เธออยากให้เพื่อนค้ำที่นี้สักคืน แต่ทาเนียค้ำที่นี้ไม่ได้เพราะแม่
ทอมต้องบอกเหตุผลกับชาร์ล็อต ทาเนียก็มีท่าทางเคอะเขินอยู่บ้าง
แม้จะใช้โทสะจอมปลอมในการกล่าวถึงแม่ทด้วยท่าที่ไม่พอใจ แต่
ชาร์ล็อตก็ยังค้นพบความสุขของทาเนีย เธอเป็นเพื่อนกับทาเนียมากี่ปี
กันแล้ว

ไม่ใช่แค่ปีหรือว่าสองปี แต่มากกว่าสามสิบปี ทั้งคู่เป็นเพื่อนร่วม
ไฮสกูล และยังติดต่อกันอยู่เสมอ ถึงแม้ว่าแต่ละคนจะมีวิถีชีวิตของ
ตัวเอง แต่เมื่อมีเวลาชาร์ล็อตและทาเนียก็มักจะต่อสายโทรศัพท์ถึงกัน
อย่างน้อยก็ปีละหนึ่งถึงสองครั้ง และติดต่อกันบ่อยขึ้นเมื่อชีวิตครอบครัว
ของทั้งคู่เริ่มดำเนินไปในทิศทางที่ดีและลงตัวกับความรัก

ชาร์ล็อตและทาเนียมีแนวคิดที่ค่อนข้างเหมือนกัน ในยามที่มีปัญหา
พวกเขาจะหลีกเลี่ยงการบอกกล่าวเรื่องนี้กับเพื่อนสนิท แต่จะต้องจัดการ
มันและอยู่กับมันให้ได้ เพราะไม่ต้องการให้เพื่อนต้องพลอยเป็นกังวล

ปัญหาจะถูกเล่าหลังจากที่พวกเขาจัดการมันเรียบร้อยแล้ว มันคือวิธีในการดูแลรักษามิตรภาพระหว่างกัน และมันก็ทำให้พวกเขาคบกันมายาวนานจนถึงปัจจุบัน แม้จะห่างหายจากกันไปบ้าง แต่ก็ไม่เคยขาดשבָּןจากกัน

“เจอจาเรื่อง?”

“เธอน่าจะรู้จักคาริสาดีกว่าฉัน คาริสาเป็นเด็กขยัน ชอบทำงาน”

“ซึ้งกัด้วย”

มาตามทาเนียกล่าวเสริม คาริสามีความฝันที่จะเป็นจิตรกร เพราะเธอชอบเขียนภาพมาก และถ้าหากคาริสาต้องการจะเป็นจิตรกรจริงจัง มาตามก็มีแผนการในอนาคตสำหรับบุตรสาว ก็คือการหาสามีที่ร่ำรวย มีจิตรกรสักกี่คนที่ประสบความสำเร็จและชายภาพเป็นอาชีพเลี้ยงตัวเองได้ เพราะฉะนั้นมาตามทาเนียจึงต้องมองหาความมั่นคงให้กับคาริสา

ถึงแม้มาตามทาเนียจะมีฐานะดีจัดอยู่ในระดับเศรษฐี แต่การหาใครสักคนมาดูแลคาริสาก็ยังเป็นเป้าหมายของมาตามทาเนีย แต่คนที่จะมาดูแลลูกสาวสุดรักสุดหวงจะเป็นใครที่ไหนไม่ได้ รวยอย่างเดียวก็ไม่ได้ เธอต้องแน่ใจว่าเขาจะไม่เป็นอันตรายต่อคาริสา และเซนเดอริกก็คือว่าที่ถูกเขยอันดับหนึ่งในใจของมาตาม แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ต้องขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของสองหนุ่มสาวเป็นสำคัญ

“คาริสาเป็นเด็กรู้จักใช้เงิน เธอเลี้ยงคาริสามาได้น่ารักมาก”

“บอกตามตรงนะ คาริสามีนิสัยเหมือนฉันแค่บางเรื่องเท่านั้นแหละ แต่เรื่องนิสัยซึ้งกัเนี่ยได้จากแม่มาเต็มๆ”

“เขาเป็นคนที่พิเศษสำหรับเธอสินะ”

“ตอนนี้ฉันจะพูดอะไรได้ล่ะ นอกจากต้องยอมรับว่าใช่”

ทาเนียทำเหมือนไม่อยากจะยอมรับนัก แต่เธอก็อยากให้เกียรติแก่เขาเป็นเพื่อนรุ่นน้องของสามีเธอ มาตามทาเนียมีชีวิตรักที่ค่อนข้างโลดโผน รักครั้งแรกของมาตามกับบอริมาหาเศรษฐีรูปงามเนื้อหอม เอ็ดการ์ เจฟคลาเรนมาซอพ ไม่ประสบความสำเร็จ มาตามทาเนียยังเป็นสาวน้อย

วัยแรกรุ่ง วาดฝันถึงความรักนิรันดร์ของเจ้าชายและเจ้าหญิงเหมือน
ในเทพนิยาย

แต่ก็นั่นแหละ เทพนิยายคือจินตนาการ ความรักในชีวิตจริง
มันไม่ได้สวยงามแบบนั้น รักครั้งแรกของมาตามพึ่งไม่เป็นท่า มีหน้าซ้ำ
มาตามซึ่งหนีจากเอ็ดการ์ก็ยิ่งถูกเขาตามทวงบุตรชายกลับไปอยู่ในความ
ดูแลของเขา มาตามกับบุตรชายจึงเพิ่งจะกลับมาสานสัมพันธ์กันได้เมื่อ
ไม่นานมานี้ เธอไม่ได้ตั้งใจทอดทิ้งลูก แต่เธอไม่มีโอกาสได้เข้าไปใกล้ลูก
เพราะอิทธิพลของเอ็ดการ์

มาตามมีสามีมาแล้วสามคน แม่ทคือสามีคนที่สี่ แต่มาตามมี
ความรักให้กับเอ็ดการ์และแม่ทเท่านั้น ส่วนสามีคนที่สอง ความรู้สึกที่
มาตามมีให้เขาก็คือขอบคุณที่เขาให้การดูแล ส่วนสามีคนที่สาม เขาคือ
คนที่ดูแลมาตามอย่างอ่อนโยน มาตามไม่ได้รักเขา แต่มาตามเคารพ
และซาบซึ้งต่อความความดีของเขา แต่กับแม่ท เขาคือความรักปัจจุบัน
ของมาตาม

แม่ททำหน้าที่เหมือนกับบิดาของคาริสา และบุตรสาวของมาตาม
ก็รักเคารพเอาแม่ทของแก่มากด้วย คาริสาเชื่อฟังแม่ทและมองแม่ทเป็น
ฮีโร่ ถึงแม้ครอบครัวของมาตามจะมีรายละเอียดปลีกย่อยที่ค่อนข้าง
แปลก แต่ถ้าหากจะให้สรุปก็คือ ตอนนี้มีมาตามมีครอบครัวที่อบอุ่นมาก
และมาตามก็กำลังจะมีหลานตัวน้อยๆ ให้เลี้ยงดู เพราะภรรยาของ
รูตอล์ฟตั้งครรภ์แล้ว

ไอ้ลูกบ้าจอมหยิ่งของเธอทำให้มาตามปวดหัวอยู่บ้าง เพราะความ
เย่อหยิ่ง บ้าอำนาจ ซึ่งถอดแบบมาจากเอ็ดการ์ แล้วพ่อเจ้าประคุณก็ช่าง
ไปสรรหาภรรยาที่หึงบอบบาง ใสซื่อ และไร้เดียงสา ภรรยาของรูตอล์ฟ
มีอายุเท่ากับคาริสา แต่ไร้เดียงสากว่ามากเพราะการเลี้ยงดูของพี่สาว
และเพราะมาตามยื่นมือเข้าไปยุ่งกับเรื่องนี้ มาตามก็เลยสามารถกระชับ
ความสัมพันธ์กับบุตรชายได้โดยมีลูกสะใภ้เป็นคนประสานรอยร้าว

ระหว่างทั้งคู่

“ฉันว่าเราควรพักเรื่องของแม่ทแล้วกลับไปทำเรื่องคาริสาดีใหม่ ชาร์ลลอต”

ทาเนียต้องการเปลี่ยนเรื่องอย่างเร่งด่วน ซึ่งชาร์ลลอตก็ยอม ยุติการสนทนาเรื่องของแม่ทอย่างอ่อนโยน เธอตามใจทาเนีย แค่เห็นเพื่อนมีความสุขก็น่ายินดีมากแล้ว ไม่จำเป็นต้องลงรายละเอียดเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างทาเนียกับแม่ท การที่ทาเนียยอมกล่าวถึงแม่ท ความหมายก็ตรงตัว คือทาเนียเปิดรับแม่ทเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของเธออย่างเต็มภาคภูมิ

ทั้งคู่มีความสัมพันธ์กันก่อนหน้านี้ แต่เป็นความสัมพันธ์ทางกายที่ทาเนียไม่เคยยอมรับกับคนอื่นว่าเธอมีแม่ทนอนแนบข้างอยู่ในห้องเดียวกัน ตอนนี้ทั้งคู่เปิดเผย มีการจัดพิธีแต่งงานเล็กๆ เป็นการภายในครอบครัว พิธีที่ปราศจากความทรมานแต่เต็มไปด้วยความอบอุ่น ทาเนียกับแม่ทแค่ต้องการกล่าวคำปฏิญาณต่อกัน ชาร์ลลอตยินดีกับความรักครั้งใหม่ของเพื่อน และในขณะที่เดียวกันก็คิดถึงสามีของเธออย่างอบอุ่น

ทาเนียยังสาวและสวยมาก ในวัยที่เพิ่งขึ้นเลขห้าของทาเนีย นั่นคืออายุจริง แต่รูปลักษณ์ภายนอกทาเนียยังเหมือนหญิงสาววัยสามสิบกว่าๆ เท่านั้น ชาร์ลลอตเองยังดูเหมือนพี่สาวมากกว่าจะเป็นเพื่อนของทาเนีย แต่ชาร์ลลอตก็มีความงดงามและบอบบางตามแบบฉบับของผู้หญิงที่เกิดมาในตระกูลผู้ดี และแต่งงานกับสามีอภิมาหาเศรษฐี ซึ่งทะนุถนอมเธอราวกับไข่มุกในหิน

“ทาเนีย ฉันรู้ว่าเธอจะใช้เหตุผลเรื่องที่ว่าคาริสาเป็นเรื่องยุ่งยาก นิดหน่อยในการพาคาริสามาที่นี้ ยายหนูน้อยของฉันยังเกรงกลัวเรื่องการแต่งงาน และถ้าหากคาริสาเป็นกังวล เธอจะเปิดเผยตัวตนที่น่ารักออกมาได้ไม่เต็มที่”

“เธอมักใช้คำสวยหรูจนฉันต้องลื่นไถบตายอยู่เรื่อย กว่าฉันจะฟังจนจบประโยคและทำความเข้าใจกับมัน”

“ฉันแค่ทำให้คาริสาคลายความกังวลล่ะ ฉันว่าจ้างคาริสาให้คอยสอดส่องดูแลว่าลูกชายคนสำคัญของฉันทำงานหนักเกินไปหรือเปล่า พักผ่อนเพียงพอไหม เขาดูแลตัวเองได้ดีเหมือนกับที่เขารายงานฉันอยู่เสมอจริงหรือไม่ ฉันแค่ทำหน้าที่แม่ที่ดี”

“เธอเป็นกังวลเรื่องนั้นจริง?”

“มันก็แค่เหตุผลในการทำให้คาริสาสบายใจที่จะเข้าใจเซนเดอริก”

มาตามทาเนียไม่ได้คิดถึงเหตุผลเรื่องนี้เลย เธอก็แค่อยากผลักดันคาริสาให้เข้าไปทำความรู้จักกับเซนเดอริก แต่ชาร์ลีสต์สามารถจัดการเรื่องนี้ได้อย่างแนบเนียน

“คาริสาก็เลยกลับมาสติสอยอย่างรวดเร็ว”

“ฉันคิดว่านั่นเป็นเรื่องที่ตึนจะชะ เซนเดอริกจะได้พบกับคาริสาที่แสนน่ารักเหมือนที่ฉันได้พบ”

“หน้าที่ของฉันก็คือต้องสนับสนุนเหตุผลของเธอสินะ”

“เป็นเรื่องที่ควรทำจะหาเนีย”

การคลุมถุงชนคงใช้ไม่ได้กับหนุ่มสาวที่เกิดในยุคปัจจุบันนี้ ถึงแม้ชาร์ลีสต์ต้องการคาริสาเป็นลูกสะใภ้ และทาเนียต้องการเซนเดอริกเป็นลูกเขย แต่การแต่งงานก็ควรเกิดขึ้นจากการที่ทั้งคู่ตัดสินใจเลือกกันและกัน และมีความรักมอบให้กัน แต่ไม่ได้หมายความว่าชาร์ลีสต์กับทาเนียจะละทิ้งโอกาสในการผลักดัน

เมื่อมีโอกาสก็ควรสนับสนุนให้ทั้งคู่ทำความรู้จักกัน แต่ถ้าคาริสาและเซนเดอริกไม่รู้สึกอะไรต่อกัน แม้จะเสียดาย แต่ชาร์ลีสต์กับทาเนียก็ต้องยอมรับว่าทั้งคู่ไม่ได้เกิดมาเพื่อเป็นเนื้อคู่กัน มารดาของสองหนุ่มสาวยื่นมือเข้าไปยุ่งวุ่นวายเล็กน้อย แต่ไม่ก้าวเข้าไปถึงการตัดสินใจ

“แน่นอนว่าเรื่องนี้ฉันยินดีสนับสนุนเธอ”

หาเนี่ยกล่าวกับชาร์ลลอต ทั้งคู่ส่งยิ้มให้กัน หวังว่าคาริสลาและ เซนเดอริกอาจจะรู้สึกดีๆ ต่อกัน หากไม่ได้เป็นคนรัก แต่ถ้ามีสายสัมพันธ์ ที่ดีต่อกันก็คงดีไม่น้อย

“ ย ” นิดด้วยที่เธอยังมีชีวิตรอดกลับมาสาวน้อย”

ถึงแม้รูดอล์ฟจะหักทลายเธอเหมือนคนไม่เต็มใจ แต่อ้อมแขนของ พี่ชายก็เปิดกว้างเมื่อเธอเดินเข้าไปหา คาริสลาซุกตัวเข้าไปในอ้อมแขนของ รูดอล์ฟ เธอรู้สึกอบอุ่นเมื่อชายหนุ่มจุมพิตขมับของเธอ อ้อมแขนของ รูดอล์ฟทำให้เธอรับรู้ได้ถึงความเข้มแข็งและเขาจะปกป้องเธอ

เธอกับรูดอล์ฟไม่ได้เติบโตมาด้วยกัน สิ่งที่เกี่ยวข้องทั้งคู่ไว้ด้วยกัน ก็คือคาริสลา กับรูดอล์ฟมีมารดาคนเดียวกัน คาริสลารักใคร่พี่ชายมาก่อนหน้านั้น มาตามหาเนี่ยไม่เคยปิดบังเรื่องของรูดอล์ฟ เมื่อได้พบกัน น้องสาวต่างบิดากับพี่ชายอภิเษกหาเศรษฐีรูปร่างงามจึงสามารถสนิทสนมกัน ได้อย่างรวดเร็ว

รวมถึง การ์เดียน คริสเตียน คลาเรนมาซอพ เขาเป็นน้องชาย ร่วมบิดาของรูดอล์ฟ ทั้งคู่เป็นทายาทที่ได้รับการรับรองจากเอ็ดการ์ และ ถึงแม้คาริสลาจะไม่มีสายสัมพันธ์ทางสายเลือดกับการ์เดียน แต่เธอก็ แต่งตั้งเขาเป็นพี่ชายบุญธรรมของเธอเรียบร้อย หญิงสาวมีความสุขมาก ที่การ์เดียนไม่ปฏิเสธตำแหน่งสำคัญที่เธอมอบให้

“เธอไปก่อเรื่องอะไรไว้อีกแล้วหรือไง”

รูดอล์ฟถามน้องสาวที่ซุกตัวกอดรัดเขาแนบแน่น ชายหนุ่มเลื่อน ไบหน้าไปยังมารดาเมื่อคาริสลาไม่ได้ตอบคำถามของเขา

“ฉันแคโล่งใจค่ะ”

ก่อนที่มาตามหาเนี่ยจะกล่าวออกมา คาริสลาที่ตอบในที่สุด เธอผละ ออกห่างจากพี่ชาย เพื่อเข้าไปสวมกอดพี่สะใภ้คนสวยที่ยืนอยู่ข้างกาย รูดอล์ฟ ยิ้มหวานกอดตอบคาริสลา ถึงเธอจะมีศักดิ์เป็นพี่สะใภ้ แต่ทั้งคู่

อายุเท่ากันและถูกอภัยด้วย คุณกันถูกคอกเหมือนเป็นเพื่อนที่คบหากันมานาน

“ฉันมีเรื่องอยากเล่าให้พี่ฟังเยอะแยะเลยคะ”

“เออละ เกรงว่าฉันจะมีประชุม”

“คุณไม่มีประชุมตอนสองทุ่มหรอกนะคะเบน อย่าแก๊งคาริสาลิคะ”

ยิ้มหวานหันไปบอกสามีเสียงนุ่มละมุน รูดอล์ฟเอื้อมมือไปจับมือภรรยา ดึงตัวเธอเข้ามาชิด เมื่อคาริสาปล่อยมือจากภรรยาสาวสุดที่รักของเขา

“คิดถึงเรื่องเล่าของคาริสาแล้วคอกแห่งไหนจะ”

“พี่จะบอกว่าฉันพูดมากหรอคะ”

“ฉันยังไม่ได้พูดสักคำเลยนะ”

“แต่พี่หมายความว่าแบบนั้น ฉันรู้หรอก”

คาริสายิ้มบอกใส่พี่ชาย ก่อนจะหันกลับไปคล่องแขนมาตามทาเนีย และเดินเข้าไปยังห้องนั่งเล่นด้วยกัน คาริสากับมาตามทาเนียแวะมาพักค้างคืนที่ปราสาทลูซวิกเคเรเซียของรูดอล์ฟ เพราะพรุ่งนี้เธอจะต้องเดินทางต่อไปยังบริษัทของเซนเดอริก

ถึงลูซวิกเคเรเซียจะไกลจากบริษัทของเซนเดอริก แต่ก็ยังเดินทางสะดวกกว่าการเดินทางกลับไปยังบ้านไร่แล้วออกเดินทางในตอนเช้า รูดอล์ฟรีบปากมาตามทาเนียจะให้การดูแลคาริสาและส่งน้องสาวจนถึงที่พร้อมทั้งจัดหาที่พักให้กับคาริสาระหว่างการทำงาน มาตามจึงแวะมาส่งบุตรสาวก่อนเดินทางกลับบ้านไร่

“สรุปว่าฉันต้องฟังเรื่องเล่าของเธอใช่ไหมคาริสา”

รูดอล์ฟนั่งลงบนโซฟาพร้อมกับยิ้มหวาน และคาริสาก็นั่งลงบนโซฟาตัวเดียวกับมาตามทาเนีย ยิ้มหวานหันไปหอมแก้มสามีเบาๆ เมื่อเขาลดใบหน้าลงมาหา ไม่มีเหตุผลสำหรับรูดอล์ฟ เขาชอบใกล้ชิดกับภรรยา

การกอดจูบลูบคลำภรรยาตัวเองไม่ใช่เรื่องที่เขาต้องสนใจสายตารอบข้าง
“ฉันคิดว่าควรรีให้คาริสาเริ่มเล่าหลังจากฉันกลับไปแล้วดีไหม”

“ห่ม่ามี...” คาริสาหันไปกอดรัดमारदाด้วยท่าทางออดอ้อน เมื่อ
มาตามหาเนียกแล้วหยอกล้อ รูดอล์ฟตอบรับด้วยรอยยิ้ม ก่อนจะได้รับ
ค้อนคมๆ จากน้องสาวคนสวย

“ค้อนฉันทำไม แม่เป็นคนพูดนะ”

“พี่เบนแกลิ่งฉันจะอย่า”

คาริสาหันไปฟังพาพี่สะใภ้ รูดอล์ฟจับมือภรรยายกขึ้นจุมพิต
แล้วก็วางลงบนต้นขาของเขา มือใหญ่ยังคงกุมจับมือนุ่มไม่ยอมปล่อย

“เธอควรจะรีบเล่าก่อนฉันจะง่วงนอนนะคาริสา”

“พี่จะต้องไม่เชื่อแน่ว่าห่ม่ามีแค่ทำให้ฉันตกใจเล่น ห่ม่ามีไม่ได้ให้
ฉันไปทำงานกับคุณเซนเดอริกเพราะต้องการทำโทษฉัน แต่คุณป้าชาร์ลีสต
จ้างฉันเพื่อทำงานพิเศษค่ะ ฉันคงรู้สึกไม่ค่อยดีนัก ถ้าการทำงานของฉัน
เกิดขึ้นเพราะฉันต้องทำงานชดใช้คุณเซนเดอริก ฉันคงรู้สึกผิดต่อเขาอยู่
ตลอดเวลา”

“รู้สึกผิดที่ทำให้เขาต้องเสียเวลานะเหรอ”

“พี่ต้องไม่รู้แน่ เป็นครั้งแรกที่ฉันนอนไม่หลับ เพราะฉันรู้สึกผิด
ต่อห่ม่ามีที่ทำให้ห่ม่ามีต้องเป็นห่วง ยาฆ่าต้องถูกจับตัวไปกับฉัน พี่ต้อง
ตามไปช่วยยาฆ่า และคุณเซนเดอริกก็ต้องเข้ามาคลี่คลายสถานการณ์
ร่วมกับพี่”

“เธอควรจะมีมันแล้วคิดเรื่องใหม่ๆ บ้างนะคาริสา ปกติเธอไม่ใช่
คนที่ฉลาดและช่างจดจำเท่าไรนักไม่ใช่หรือยัง”

“พี่จะบอกว่าฉันโง่เหรอคะ”

“ฉันยังไม่ได้พูดสักคำนะ”

“เพราะฉันรักพี่มาก ฉันเลยไม่โกรธพี่ ฉันก็แค่อยากเล่าให้พี่ฟัง
ฉันมีความสุขมาก และฉันคงมีแรงพูดถึงความสุขของฉันได้ทั้งคืน”

“แต่พรุ่งนี้เธอต้องตื่นเช้า และฉันคิดว่าเธอควรขึ้นไปพักผ่อนได้แล้ว ต้องการอะไรก็บอกคนรับใช้ แม่จะได้เดินทางก่อนจะตึกไปมากกว่านี้”

“โอเค ฉันก็คิดเหมือนกับพี่”

“งั้นเราจะไปส่งแม่ด้วยกัน”

“แล้วพี่ก็จะไปส่งฉันที่ห้องนอนด้วยใช่ไหมคะ”

“ถ้าเธอต้องการแบบนั้น ฉันจะไปส่งเธอก็ได้”

คาริสาอดอ้อนก็คงเพราะต้องการใช้เวลาอยู่ร่วมกับครอบครัวให้มากที่สุด ก่อนที่เธอจะต้องเริ่มต้นทำงานกับเซนเดอริก ถึงจะเป็นการทำงานในช่วงปิดเทอมของเธอก็ตาม อีกหนึ่งเทอมคาริสาจะเรียนจบ แต่ถ้าหากคาริสาต้องการใช้ชีวิตคู่ร่วมกับเซนเดอริก รูตอล์ฟก็คิดว่ามารดาคงไม่สนใจว่าคาริสาต้องการกลับมาเรียนต่อหรือไม่

แต่สำหรับเขาแล้ว รูตอล์ฟคิดต่างออกไป ในเมื่ออีกไม่นานคาริสาจะเดินทางถึงจุดหมายในรั้วมหาวิทยาลัย รูตอล์ฟจะผลักดันเธอเสียๆ ปล่อยให้หญิงสาวตัดสินใจเรียนต่อจนจบ มันคือแผนการสำรองในกรณีที่น้องสาวของเขาอาจหลงรักเซนเดอริกหัวปักหัวปำ การตกหลุมรักเซนเดอริก มาร์กเกอร์ดิช ไม่ใช่เรื่องยาก ในเมื่อเขาเป็นหนึ่งในบุรุษที่สามารถพูดได้ว่าสมบูรณ์แบบ

การ์เดียนมักจะค่อนข้างแคะเซนเดอริกว่านัยน์ตาหวานยิ้มเจ้าเสน่ห์ของเซนเดอริกนั้นเหมือนตาคนเมายา น้องชายของเขาไม่ค่อยชอบเซนเดอริกนัก เพราะเซนเดอริกเคยมีท่าทีจะจิบหยาดเพชร ภรรยาของการ์เดียน เซนเดอริกกับการ์เดียนยังไม่เคยสนทนากันอย่างจริงจัง แต่การ์เดียนก็ปักหลักค่อนข้างแคะเซนเดอริก เพราะหวงภรรยายิ่งกว่าสิ่งใดทั้งนั้น

เซนเดอริกไม่ได้ทำเรื่องเสียหาย เขาคิดว่าหยาดเพชรยังโสด มันก็แค่นั้น หนุ่มโสดที่ถูกตาต้องใจสาวโสดก็มีสิทธิ์ที่จะจีบเธอได้ แต่

การ์เดียนไม่สนใจเหตุผลนั้นหรอก เขาไร้เหตุผลเสมออยู่แล้วถ้าหากเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับหยาตเพชร แม้ในตอนนั้นเจ้าตัวจะทำตัวเป็นหนุ่มโสด แต่ก็ยังหวงเธออย่างออกนอกหน้า คาริสซ่าไม่ทราบเรื่องนี้ รูดอล์ฟเองก็ไม่ได้ให้ความสนใจจนต้องกล่าวถึง มันแค่เรื่องในอดีตที่ผ่านมาแล้วก็ผ่านไป เพียงแต่มันค่อนข้างบังเอิญที่การได้พบกันของพวกเขาเหมือนจะเป็นการพบที่ไขว้กันไปมา

“คุณทำให้คาริสซ่าสบายใจขึ้นมาก”

“ฉันไม่ได้ทำรูดอล์ฟ เป็นชาร์ลิตที่ช่วยเปลี่ยนแปลงเหตุผลอย่างแนบเนียน คาริสซ่าเชื่อแบบนั้น ซึ่งมันก็ดี เพราะมันทำให้ฉันไม่ต้องเหนื่อย”

“คุณอยากได้ลูกเขยในฝันถึงขนาดนั้นเชียวหรือครับมาตามหาเนี่ย”

“คาริสซ่าหลบเลี่ยงการพบกับเซนเดอริกตลอด รูดอล์ฟ ลูกก็น่าจะรู้ ไม่มีการบังคับคาริสซ่าแน่ แต่การผลักดันให้รู้จักกันก็เป็นอีกเรื่อง”

“ผมไม่สันทัดเรื่องแบบนี้หรอก”

“ยังไงก็ฝากดูแลน้องด้วย”

“ด้วยความยินดีครับ”

มาตามหาเนี่ยสวมกอดบุตรชายและรูดอล์ฟก็กอดตอบก่อนจะจับมือมาตามหาเนี่ย เพื่อส่งตัวมารดาขึ้นเฮลิคอปเตอร์

“ไม่เห็นด้วยกับฉันใช่ไหม รูดอล์ฟ”

“ผมเห็นด้วยแล้วว่าการใช้ชีวิตกับคนอื่นอย่างจริงจัง นอกโรงเรียนประจำ มหาวิทยาลัยประจำ และนอกรั้วบ้านไร่อาจจะทำให้คาริสซ่าโตขึ้น แต่เรื่องอื่นผมไม่มีความคิดเห็น”

“สำหรับคนเป็นแม่นะ รูดอล์ฟ ลูกสาวน่าจะควรมีคนคอยดูแล”

“ครับผม”

“เหมือนที่ยายามีลูกคอยดูแล”

พวกเขาเป็นครอบครัวที่แปลกอยู่บ้าง บางครั้งก็สนทนากันเหมือนห่างเหินกัน บางครั้งก็สนทนากันอย่างสนิทสนม แต่โดยรวมสัมพันธภาพในครอบครัวก็ยังจัดอยู่ในระดับดีเยี่ยม

“ผมรู้ว่าคุณกำลังทำให้ผมพูดคำว่าคาริสายังเด็กไม่ได้ เพราะเธออายุเท่ากับยี่มหวาน แต่ก็ช่างมันเถอะ ถ้าเป็นการตัดสินใจของคาริสเอง ผมจะไม่ก้าวก่าย”

“แกกำลังขู่ฉันหรือไง ไอ้ลูกบ้า”

“ผมทำแบบนี้เมื่อไร”

“แกกำลังจะบอกว่าไม่อนุญาตให้ฉันบังคับน้องสาวแก่ใช่ไหม”

“ผมคิดว่าแม่ที่รักลูกสาวมากจะไม่ทำเรื่องแบบนี้หรอกนะครับ”

มาตามทาเนียค่อนข้างให้บุตรชาย เหมือนเป็นการดักคอเธออย่างชาญฉลาด แต่ก็เอาเถอะ มาตามก็ยังไม่มีแผนที่จะจับคาริสาคลุมตุงชน

“เดินทางปลอดภัยครับมาตาม”

รูตอล์ฟจับมือมารดาที่ยืนจุ่มพิต ก่อนจะถอยห่างออกมาจากเฮลิคอปเตอร์ซึ่งจะพามาตามทาเนียเดินทางกลับไปยังบ้านไร่

“ฉันจะต้องปลอดภัยแน่”

“นั่นคือที่สุดความปรารถนาของผมครับ”

“ต่อให้แกแข่งฉันให้เฮลิคอปเตอร์นี้ตก ฉันก็จะอยู่รอดปลอดภัยไว้เสียด้วย”

“ครับ ผมรู้แล้วว่าแม่เป็นหญิงเหล็ก”

“แกควรเรียกฉันแบบนี้บ่อยๆ นะรูตอล์ฟ”

“ผมจะพยายามครับ”

มาตามค่อนข้างให้รูตอล์ฟ ไอ้ลูกบ้านี้จะยอมให้มาตามชนะบ้างไม่ได้เลยใช่ไหม แต่การมีปากเสียงกับรูตอล์ฟก็ไม่ได้จริงจังมากไปกว่าการทะเลาะกันเพื่อกระชับความสัมพันธ์ ชายหนุ่มเดินกลับไปหาภรรยาและน้องสาว เขาจับมือยี่มหวาน อีก็มีอวางลงบนศีรษะของคาริส

“เธอจะต้องเตรียมตัวให้ตรงเวลา พี่กับอ้อมหวานจะไปส่งเธอถึงที่פקใหม่”

“ยอดไปเลยคะ”

“เพราะฉะนั้นเธอควรจะนอนพักทันทีหลังจากพี่ไปส่ง จะไม่มีการเล่าเรื่องอะไรให้พี่ฟังอีก ตกลงไหมคาริสา”

คาริสาย่นจมูกใส่พี่ชาย การที่ดูแลเธอ เป็นเพราะห่วงใยเธอ หรือว่าแลกเปลี่ยนกับการที่ไม่ต้องฟังเธอเล่าเจ๊อวยแจ้วถึงเรื่องต่างๆ ในวันนี้กันแน่

บทที่ 1

คาริสสา อาเธอร์

6 เป็นช่วงเวลายามเช้าอันแจ่มขึ้น เพราะความตึงเครียดภายในใจ ถูกชะล้างไป คาริสสาจึงนอนหลับสนิทและตื่นขึ้นมาอย่างสดใส เธออาบน้ำ พร้อมกับฮัมเพลงในลำคออย่างร่าเริง เลือกสวมเสื้อผ้าเพื่อให้เหมาะสมกับกาลเทศะในการไปปรากฏตัวต่อหน้าเซนเดอริกเพื่อฝึกงาน

คาริสสารู้เรียนด้านการคหกรรม ถึงแม้เธอจะไม่ใช้कुलสตรีที่มีบุคลิกเรียบริ้อยอ่อนหวาน แต่ระดับผลการเรียนของเธอก็จัดว่าใช้ได้ แต่หญิงสาวมีงานอดิเรกที่เธอชอบมากก็คือการเขียนภาพ เพราะเป็นความชอบส่วนตัว อุปกรณ์แต่ละชิ้นคาริสสาจะต้องเก็บเงินซื้อด้วยตัวเอง มาตามหาเนียไม่ได้ขีดขวางเรื่องความชอบของบุตรสาว แต่ก็ไม่ได้ออกตัวสนับสนุน

เธอยังนึกภาพไม่ออกว่าเธอจะทำงานให้กับเซนเดอริกได้หรือเปล่า แต่เธอมีสมองและสองมือ พร้อมกับหัวใจเปิดกว้างเพื่อการเรียนรู้ เพราะฉะนั้นเธอจะพยายามทำอย่างเต็มที่ แม้จุดประสงค์แท้จริง

หญิงสาวเข้าใจตามที่ชาร์ลิตต้องการให้เป็นแบบนั้น คือการไปทำงาน เพื่อสอดส่องดูแลเซนเดอริก เขามีเวลาพักผ่อนเพียงพอ ทำงานหนักเกินไปหรือเปล่า

เป็นเหตุผลที่น่าซาบซึ่งมากเหลือเกิน จะมีแม่สักกี่คนที่ไม่เป็นห่วงลูกของตัวเอง คาริสซาเบ็กบาน เธอกำลังจะมีโอกาสทำตัวเป็นประโยชน์ต่อคุณป้าชาร์ลิต เธอสำรวจความเรียบร้อยของตัวเองอยู่หน้าตู้กระจก คาริสซาเลือกสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวกระชับรูปร่าง กระโปรงทรงสอบยาวคลุมเข่าสีดำ ทับด้วยเสื้อนอกสีเดียวกับกระโปรง

เส้นผมยาวสลวยถูกมัดรวบเก็บเรียบร้อยไว้ด้านหลังด้วยเน็ตคลุมผมสีดำเพื่อความเรียบร้อย พนักงานบริษัทก็ควรต้องแต่งตัวแบบนี้ใช่หรือเปล่า หญิงสาวแต่งหน้าแบบบางเบาที่สุด ด้วยการตบแป้งลงบนใบหน้าให้นวลผ่องแล้วก็ทาลิปสติกทับด้วยลิปกลอสเพิ่มความมันวาวให้กับริมฝีปาก ใ้ว่าเธอไม่ชอบแต่งหน้า แต่ปัญหาของคาริสซาคือเธอแต่งหน้าไม่เป็น

หากจะเขียนคิ้ว กรีดตา ก็เกรงว่าจะออกมาสวยงามกว่าสวยเซนเดอริกอาจตกตะลึงในความงามของเธอจนรับประทานอาหารไม่ลงไปหลายวัน เพื่อเป็นการช่วยดูแลเรื่องปากท้องเขาทางอ้อม เธอจะไม่ทำให้เขาพะอืดพะอมด้วยรูปร่างที่เธอไม่มั่นใจ คาริสซายิ้มกว้างใส่กระจก เสมือนเป็นการให้กำลังใจตัวเอง ก่อนจะคว้าเอาแว่นตาอันโตกรอบสีชมพูหวานขึ้นมาสวม

เธอไม่ได้มีปัญหาเรื่องสายตา แต่มันคืออุปกรณ์เพิ่มความน่าเชื่อถือหญิงสาวสวมแว่นของเธอแล้วก็คว้ากระเป๋าขึ้นมาสละพายด้านหลัง คาริสซาไม่ชอบใช้กระเป๋าสะพายด้านข้าง หรือคล้องไหล่ เธอชอบกระเป๋าเบ้ เพราะมันจุของได้เยอะ โดยเฉพาะกระเป๋าสีชมพูหวานประดับด้วยลวดลายการ์ตูนน่ารักแปลกตา มันอาจขัดกับเครื่องแต่งตัวของเธอบ้างแต่ก็ช่างมันเถอะ เธอหมองบประมาณสำหรับการซื้อกระเป๋าใบใหม่

แค่เสื้อผ้าชุดใหม่ในการทำงานก็ลงทุนไปตั้งมาก ต้องแคะกระปุก เพื่อตึงเงินออกมาใช้จนพุงของพี่หมีเชอมีช่องว่าง คาริสาเดินออกมา จากห้องแต่งตัว หญิงสาวไม่ลืมเดินไปที่เตียงแล้วก็รวบเอาพี่หมีของเธอ ขึ้นมากอดเอาไว้ หญิงสาวชอบตักตาหมีมาก โดยเฉพาะพี่หมีที่เธอจะต้อง นอนกอดตลอดคืน เป็นตักตาขนาดยักษ์สีน้ำตาลซึ่งเธอติดมาก หากไม่ได้นอน กอดพี่หมี คาริสา ก็จะมีปัญหาเรื่องนอนไม่หลับ

คาริสาเดินลงไปชั้นล่าง เธอยิ้มกว้างฮัมเพลงในลำคออย่างคน อารมณ์ดี แต่เมื่อเธอไปปรากฏตัวในห้องรับประทานอาหารภายในปราสาท หรรษาของพี่ชาย ด้วยอาการเหนื่อยหอบเล็กน้อยเพราะที่นี้กว้างมากเหลือ เกิน รูดอล์ฟซึ่งกำลังยกถ้วยกาแฟขึ้นจิบก็ถึงกับตัวแข็งทื่อ ชายหนุ่ม ถู้อถ้วยกาแฟแข็งค้างไว้แบบนั้นครู่หนึ่ง ก่อนจะวางมันลงบนจานรอง

“คาริสา เธอจะไปทำงานด้วยสภาพแบบนี้จริงหรือ”

เสื้อผ้าหน้าผมก็ยังพอไหว แต่ตักตาหมีที่เธออุ้มหนีบไว้บนเอวนั้น คาริสาควรพกมันติดตัวไปทำงานด้วยนั่นแหละ ไม่! มันไม่สมควรนะสิ

“พี่เบน ฉันไม่ได้จะพาพี่หมีไปทำงานด้วยหรอกค่ะ พี่หมีเนี่ย จะพาไปอยู่ด้วยกันที่ห้องพักของฉันต่างหาก เลยต้องอุ้มไปด้วย”

“งั้นก็เชิญตามสบาย”

“พี่เบนตกใจหรือคะ”

“ฉันแค่ไม่อยากถูกตำหนิว่ามีน้องสาวปัญญาอ่อน”

คาริสาค่อนข้างกังวลให้พี่ชาย แต่เธอก็ไม่ได้โกรธเคืองรูดอล์ฟ เธอ ส่งพี่หมีให้กับคนรับใช้ เพื่อนำไปรวมกับกระเป๋าเดินทางของเธอ คาริสา มีกระเป๋าเดินทางติดตัวมาแค่ใบเดียว เธอมีสมบัติไม่มาก มีแค่เสื้อผ้า และของใช้ส่วนตัวอย่างอื่นอีกนิดหน่อย

“เบนคะ อย่าพูดกับคาริสาแบบนี้ล่ะค่ะ”

ภรรยาคนสวยวางมือลงบนหลังมือของชายหนุ่ม รูดอล์ฟยื่นหน้า ไปหอมแก้มเธอ ไม่ได้ตอบรับว่าจะทำตามคำขอของเจ้าของเสียงหวาน

นั้นหรือไม่ แต่ก็ไม่ได้ปฏิเสธให้เธอต้องเสียหัวใจ

“ไม่กินมือเข้าหรือไง”

“กินสิคะ”

คาริสาตอบพี่ชายก่อนจะนั่งลงบนเก้าอี้ คนรับใช้จัดอาหารเข้าสำหรับคาริสา และหญิงสาวก็รับประทานอย่างเบิกบาน เธอเป็นผู้หญิงที่มีความสุขตลอดเวลา น้อยครั้งนักที่จะมีความทุกข์ รูตอล์ฟคุ้นเคยกับน้องสาวที่ช่างพูด บางครั้งก็พูดมากจนเขาเวียนศีรษะ แต่เมื่อเธอเข้าโหมดเศร้าซึ้งพูดน้อย แทนที่เขาจะรู้สึกสบายหู ก็เป็นกังวลอยู่บ้าง

“มาตามหาเนี่ยเลือกห้องพักไว้ให้เธอแล้ว”

“พี่เบนก็เรียกหมาผีเสียห่างเหินเสีย”

คาริสาทราบว่าพี่ชายแค่ทำหยิ่งไปอย่างนั้นเอง รูตอล์ฟมักจะเรียกมาตามหาเนี่ยอย่างยกย่องบ้าง เรียกแม่บ้าง หรือบางครั้งก็ห่างเหินเรียกคุณด้วยซ้ำ แต่ก็เป็นการกล่าวถึงกันด้วยความรู้สึกดีๆ ที่ซ่อนลึกอยู่ภายใน ไม่ใช่ว่าเขาคิดจะทำตัวห่างเหินจากมารดาเหมือนนาวาจา แต่ถ้าหากมาตามหาเนี่ยมาได้ยิน ก็จะตอบกลับด้วยการแผดเสียง การทำแบบนี้เป็นการกระชับความสัมพันธ์เฉพาะตัวของมาตามกับบุตรชาย

66 ผนการของคาริสาคลาดเคลื่อนเล็กน้อย แครอลโทเรตต์พท์ถึงคาริสา เลื่อนวันรายงานตัวของคาริสาไปเป็นวันพรุ่งนี้แทน เพราะเจ้านายหนุ่มติดประชุมด่วน พนักงานทุกตำแหน่งของบริษัทสามารถรายงานตัวกับฝ่ายบุคคลได้ แต่เด็กฝึกงานพิเศษที่ชื่อ คาริสา อาเซอร์ ท่านประธานกรรมการบริหารระดับสูงได้รับคำสั่งจากมารดา ให้คาริสารายงานตัวกับเขาเป็นคนแรก

รูตอล์ฟปรับเปลี่ยนแผน จากที่จะไปส่งน้องสาวที่บริษัท เขาก็เลยพาคาริสามาส่งที่ออฟฟิศแมนต์ทรูทราซึ่งคาริสายังไม่ทราบว่าเป็นเซนต์เดอริก มีเพนต์เฮลส์หรรษาอยู่บนชั้นลิฟต์ของตึกนี้ มาตามหาเนี่ยเลือกที่นี่

สำหรับให้คาริสาพักระหว่างทำงาน รูดอล์ฟจึงต้องทำหน้าที่บุตรชายที่ดี ด้วยการซื้ออพาร์ทเมนต์หนึ่งห้องสำหรับน้องสาวของเขา

ราคาอพาร์ทเมนต์แต่ละห้องที่นี้จัดอยู่ในระดับแพงมาก เนื่องจากเป็นอพาร์ทเมนต์หรูหราช้อดีของมันสำหรับรูดอล์ฟก็คือ มันเป็นผลดีกับคาริสาในเรื่องระบบรักษาความปลอดภัย ชายหนุ่มโอบเอวภรรยา ระหว่างพาคาริสาขึ้นไปยังอพาร์ทเมนต์ของเธอ รูดอล์ฟซื้อมันในชื่อของคาริสา มอบให้เป็นสมบัติของน้องสาว เพราะถึงอย่างไรเขาก็ไม่คิดจะใช้ประโยชน์จากมันอยู่แล้ว

“เชิญค่ะคาริสา”

ยิ้มหวานกล่าวเชิญคาริสาให้เข้าไปด้านใน รูดอล์ฟคิดจะเลือกอพาร์ทเมนต์ขนาดห้องเพนต์เฮาส์ แต่มาตามหาเนียก็ทักท้วงไว้ มาตามรู้จักนิสัยของบุตรสาวดี คาริสาไม่ชอบห้องที่หรูหราเกินไปและกว้างขวางจนเกินไป อพาร์ทเมนต์ขนาดหนึ่งห้องนอนจึงเป็นตัวเลือกสำหรับเธอ

“สวยจังเลยค่ะ”

คาริสาตื่นตื่นกับการตกแต่งภายในอพาร์ทเมนต์ ซึ่งเฟอร์นิเจอร์และวอลล์เปเปอร์ถูกสั่งเปลี่ยนให้เป็นโทนสีขาวและสีชมพูหวานตามสไตล์ที่เจ้าตัวชอบ

“ชอบไหมคาริสา”

“ชอบมากค่ะ พี่เบน...”

“อะไรอีกล่ะ”

“ขอกอดทีสิคะ”

เธอเอ่ยปากขอแต่ไม่ได้รอให้พี่ชายอนุญาต เมื่อเจ้าตัววิ่งถลาเข้าไปหารูดอล์ฟในทันที ยิ้มหวานซึ่งกำลังรูดม่านหน้าต่างให้เปิดออกจากกัน หันมามองแล้วก็ยิ้มแฉ่งขึ้นไปด้วย

“ห้องนี้สวยมากเลย”

“ดูแลให้ดีล่ะ”

“ขอบคุณมากนะคะพี่เบน ขอบคุณจริงๆ”

คาริสาเดินสำรวจพาร์ตเมนต์ของเธอ เฟอ์นเจอร์ทุกชิ้น ผ้าปูที่นอน ผ้าปูเตียง และทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในห้องนี้ เธอชอบมันทั้งหมดเพราะเป็นของขวัญที่เธอได้รับจากพี่ชาย

“พี่เบน!”

หญิงสาวเรียกพี่ชายเสียงหลง เมื่อเดินเข้าไปในส่วนหนึ่งของห้องนอน นอกจากจะมีห้องนอนแล้วยังมีห้องตรงข้ามกัน ห้องนั้นคือห้องทำงาน คาริสาดินทะเล่อทะล่าเข้าไปงๆ เธอยืนนิ่งอยู่ตรงประตู ภายในห้องมีอุปกรณ์สำหรับเขียนภาพจัดวางไว้ รวมถึงโต๊ะทำงานและอุปกรณ์จำเป็นอื่นๆ นอกจากนี้ผนังฝั่งหนึ่งที่เป็นกระจกทั้งหมด เมื่อเปิดผ้าปูที่นอนออกก็จะมองเห็นวิวทะเลสาบและตึกสูงภายนอก

“หนวกหูจริง มีอะไรอีกล่ะ”

คาริสาดินกลับไปคว้าแขนพี่ชาย ดึงให้เดินเข้าไปในห้องด้วยกัน รูตอล์ฟเข้าใจความตื่นเต้นยินดีของน้องสาว แต่ก็นิ่งเฉยแกล้งทำเป็นไม่เข้าใจไปอย่างนั้นเอง

“ของฉันหมดเลยเธอคะ”

“มันอยู่ในห้องของเธอหรือเปล่านั้น”

“พี่เบน” คาริสาหันไปสวมกอดพี่ชายแน่นๆ อุปกรณ์บางอย่างชิ้นมีราคาสูงมากทำให้เธอต้องค่อยๆ เก็บเงินซื้อ แต่รูตอล์ฟจัดหาทุกอย่างเตรียมไว้ให้พร้อมสรรพ

“เอาเป็นว่าฉันให้เธอเป็นของขวัญเรียนจบล่วงหน้า ทั้งพาร์ตเมนต์ห้องนี้และทุกอย่างที่อยู่ในห้องนี้ด้วย ถึงเธอจะไม่ได้ยึดอาชีพจิตรกรแต่มันเป็นงานอดิเรกที่ไม่เลวนักหรอก”

“ขอบคุณมากจริงๆ นะคะพี่เบน”

คาริสามองพี่ชายด้วยสายตาขอบคุณ รูตอล์ฟดันแผ่นหลังน้องสาวเบาๆ เพื่อให้คาริสาเข้าไปสำรวจห้องทำงานส่วนตัวของเธอ

อุปกรณ์ทุกชิ้นแม้แต่ฟูกันอันเล็ก คาริสาก็ยังสัมผัสอย่างทะนุถนอม

“พี่ต้องกลับไปทำงานแล้ว เธออยู่ที่นี้คนเดียวได้นะ”

“อยู่ได้ค่ะ ไม่ต้องเป็นห่วงนะคะพี่เบน ถ้ามีอะไรฉันจะโทรศัพท์หา
ค่ะ อ้อ...ต้องโทรศัพท์ถึงยาย่า ห้ามโทรศัพท์รบกวนพี่เบน ฉันจำได้ค่ะ”

คาริสาทบทวนกฎที่เธอและพี่ชายมีต่อกัน ยิ้มหวานเดินเข้าไป
สวมกอดน้องสาวของสามี เอาแก้มชนกันเพื่อบอกลา ก่อนจะถอยออกมา

“แล้วพบกันนะคะคาริส่า”

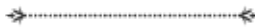
“ค่ะยาย่า แล้วพบกัน”

รูตอล์ฟจับมือภรรยาเดินออกมาจากอพาร์ตเมนต์ของน้องสาว
เขาไม่ได้สนับสนุนให้น้องฟุ้งเฟ้อ แต่การที่คาริสาอยู่คนเดียว สิ่งของ
เหล่านี้จะอยู่เป็นเพื่อนคาริส่า ทำให้น้องสาวของเขาไม่รู้สึกเหงาหงอย

“คาริส่าดีใจมากเลยค่ะ”

“มีอะไรบ้างที่ยายเด็กนั้นไม่ดีใจ”

ยิ้มหวานคลอเคลียใบหน้าดังงามกับต้นแขนของสามี เธอทราบดีว่า
รูตอล์ฟเอาใจใส่ความรู้สึกของคาริส่า เพียงแต่ชายหนุ่มเป็นผู้ชาย
การกล่าวออกมาตรงๆ คงเป็นเรื่องที่รูตอล์ฟไม่สะดวกใจ ชายหนุ่ม
ประดับประดาภรรยาอย่างทะนุถนอม รูตอล์ฟเป็นคนร่าเริงแจ่มใส แต่เมื่อ
เขาตัดสินใจที่จะรัก เขาก็ทุ่มเทให้เธอจนยิ้มหวานแทบล้าล้าความสุข

“ดู แลตัวเองด้วยนะจ๊ะ แมร์กลูกนะ”

“ครับผม”

ชาร์ล็อดตัดตัดสายโทรศัพท์จากเซนเดอริก มีความหวังใยและ
รักใคร่ท่วมท้นอยู่ภายในหัวใจของชาร์ล็อด บุตรชายของชาร์ล็อด
พูดน้อยมาตั้งแต่เล็กจนโต กว่าชาร์ล็อดจะรู้ว่าความเจ็บของเขาที่
เกิดขึ้นในปัจจุบันมันไม่ใช่ความเจ็บตามอุปนิสัย แต่มันเกิดขึ้นเพราะ
ความเบื่อหน่ายก็เหมือนจะสายเกินไป

บางครั้งความมั่งคั่งนอกจากจะไม่นำพาความสุขมาให้ ยังอาจเป็น
ตัวลิดรอนความสุขอีกด้วย แต่ชาร์ลีสก็ไม่สามารถอนุญาตให้บุตรชาย
ละทิ้งความรับผิดชอบในฐานะทายาทของตระกูลมาร์กเกอร์คิช ทรัพย์สิน
มหาศาลทำให้เซนเดอริกต้องเบียดเบียนกับความเห็นแก่ตัวของสมาชิก
ในตระกูล

ถึงแม้จะไม่ใช้ทั้งหมด แต่ส่วนใหญ่คือคนที่ทำให้เขารำคาญที่จะ
พบหน้าด้วย คนเหล่านี้น่ากลัว เมื่อต่างก็มีความปรารถนาไม่มีที่สิ้นสุด
หลายคนซึ่งเกี่ยวกับการทำงาน แต่ต้องการตำแหน่งงานที่ดีและเงินเดือน
ในระดับสูง

บางคนพยายามบอ้ยอเขา ซึ่งพฤติกรรมแบบนี้เป็นที่น่ารังเกียจ
สำหรับเซนเดอริก บางคนก็พยายามเอาใจเขาด้วยการปลุกดันสาวสวย
ที่มีความเกี่ยวข้องกับตัวเองให้ทำความรู้จักกับเขา เพื่อหวังว่าจะทำให้
ชายหนุ่มสะอูดตาและพัฒนากลายเป็นความรู้สึกชอบพอ

ชาร์ลีสอดทราบดีว่าเซนเดอริกต้องอดทนจนกระทั่งตอนนี้เขาทำตัว
เหมือนคนไม่มีความรู้สึกไปแล้ว ชาร์ลีสก็ไม่สามารถแก้ไขปัญหาเรื่องนี้ได้
นอกจากมารดาแล้ว เซนเดอริกก็ปิดกั้นตัวเองจากทุกคน ชาร์ลีส
เป็นห่วงบุตรชาย ฝ้าสังเกตุว่ากำแพงของเซนเดอริกจะลดลงบ้างหรือไม่
แต่กำแพงนั้นกลับหนาขึ้นและสูงขึ้น จนเขาแทบจะกลายเป็นนุรุษไร้หัวใจ
ไปแล้ว

“คุณผู้หญิงจะรับน้ำชาเพิ่มไหมคะ”

“ก็ดีเหมือนกันล่ะ”

ชาร์ลีสตอบรับคำถามจากคนรับใช้ใกล้ชิดที่ทำหน้าที่ดูแล
ชาร์ลีส เป็นคนที่รู้ทุกเรื่องของชาร์ลีสและเก็บความลับของเจ้านาย
อย่างจงรักภักดี

“ยายหนูคาริสอาจจะทำให้เซนเดอริกดีขึ้น”

“จะต้องดีขึ้นแน่ค่ะคุณผู้หญิง”

โมนาให้กำลังใจชาร์ล็อต ร่างกลมท้วมเดินไปสั่งคนรับใช้ให้เตรียม น้ำชาสำหรับชาร์ล็อต ในขณะที่คุณผู้หญิงของโมนาก็นั่งขบคิดถึงเรื่องของ เซนเดอริก ชาร์ล็อตจริงจังกับการคาดหวังถึงความชอบพอที่อาจจะเกิดขึ้น ระหว่างเซนเดอริกกับคาริสา

แม่สาวน้อยนั้นเป็นสตรีที่จิตใจอ่อนโยน เธออาจไม่ใช่ผ้าขาวบริสุทธิ์ แต่เธอมีส่วนของจิตใจที่ดั่งงาม ไร้เดียงสา บริสุทธิ์และมีน้ำใจ ส่วนใหญ่ หัวใจคาริสาเป็นแบบนั้น ดวงตาที่เปล่งประกายของเธอบอกกับชาร์ล็อต ถึงความมั่งคั่งของหัวใจ

เธอมีดวงตาที่ปราศจากความริษยาซ่อนเร้น ความน่ารักอย่างเป็น ธรรมชาติของเธออาจจะสามารถเอาชนะใจของเซนเดอริกได้ ระหว่าง ลูกสะใภ้ที่สมบูรณ์แบบ กับลูกสะใภ้ที่ทำให้เซนเดอริกมีความสุขได้ ชาร์ล็อตขอเลือกอย่างหลัง

“คาริสา บ้าปากความหวังไว้ที่หนูนะจ๊ะ”

เซนเดอริกเป็นหนุ่มเนื้อหอม เขามีความรื่นรมย์กับการร่วมงาน ปาร์ตี้ในวงสังคมนชั้นสูง และใช้ชีวิตแบบหนุ่มโสดกับสาวสวยที่มีชื่อเสียง และคู่ควรกับเขา เขาอาจมีความสัมพันธ์แบบลับๆ และฉาบฉวยกับ ผู้หญิงที่ชาร์ล็อตไม่รู้จัก แต่วิถีชีวิตของเซนเดอริกมันเปลี่ยนไป

น่าจะราวๆ สองถึงสามปี หรือไม่ก็อาจเป็นสี่ถึงห้าปีที่เซนเดอริก ไม่มีแฟนสาว ไม่มีข่าวคราวกับผู้หญิงคนไหน ชายหนุ่มปิดกั้นตัวเอง เกินไป เขาทำงานตลอดทั้งปี สามร้อยหกสิบห้าวันในแต่ละปีคือวันทำงาน ของเซนเดอริก เขาไม่ต้องการวันหยุดสำหรับตัวเอง แต่พนักงานของเขา จะได้รับวันหยุดตามกฎหมายอย่างครบถ้วน

ชาร์ล็อตตั้งเครียดกับการใช้ชีวิตของบุตรชาย เขาเบื่อหน่ายถึง ชั้นไหน ชาร์ล็อตไม่อาจก้าวกาย เพราะเมื่อความรักของแม่เริ่มบุกรุก ความเป็นส่วนตัวของเขาด้วยความหวังเอย เพื่อไม่ให้ชาร์ล็อตต้องเป็นกังวล เซนเดอริกก็เลือกที่จะกลับบ้านน้อยลง เขาเดินทางกลับมายังคฤหาสน์

ประจำตระกูลมาร์กเกอร์คิซปีละสองหรือสามครั้งเท่านั้น

“คุณผู้หญิง น้ำซามาแล้วค่ะ”

โมนาหันไปรับกาน้ำชาและถ้วยน้ำชาชุดใหม่วางลงบนโต๊ะสำหรับจัดเตรียมเครื่องดื่ม ก่อนจะรินน้ำชาใส่ถ้วยแล้วนำไปส่งให้ชาร์ล็อต

“เฮ้อ! มันจะดีขึ้นใช่ไหมโมนา”

“อย่าเพิ่งเป็นกังวลเลยนะคะคุณผู้หญิง”

“มันห้ามไม่ได้นะสิ ยิ่งนับวันเซนเดอริกก็ยิ่งปิดกั้นตัวเอง”

ส่วนสาเหตุก็มาจากความเบื่อหน่ายของการแก่งแย่งภายในตระกูลมาร์กเกอร์คิซ ถึงแม้ชายหนุ่มจะสามารถควบคุมทุกคนไว้ด้วยอำนาจและความเฉียบขาดของเขา แต่เซนเดอริกคงไม่ยอมแม้แต่จะเห็นหน้าบรรดาญาติๆ ที่เขาต้องพบปีละหนึ่งครั้ง

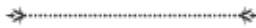
“ถ้าหากมีทางเลือกที่ดีกว่านี้ ฉันคงไม่ขอให้เขารับช่วงต่อจากคุณพ่อของเขา”

ชาร์ล็อตไม่สามารถปกป้องเซนเดอริกจากความรับผิดชอบนั้นได้ เขาคือทายาทเพียงคนเดียวที่ต้องรับช่วงต่อ สมบัติของมาร์กเกอร์คิซ แก้วสลิปห้าเปอร์เซ็นต์ถูกระบุตามพินัยกรรมให้ โอนกรรมสิทธิ์ให้กับเซนเดอริก ในขณะที่อีกห้าเปอร์เซ็นต์ถูกกระจายให้กับสมาชิกคนอื่นในตระกูล

“คุณผู้หญิงคะ ความรักอาจจะช่วยให้ทุกอย่างดีขึ้นค่ะ”

“ฉันก็หวังไว้แบบนั้น”

ชาร์ล็อตยกถ้วยน้ำชาขึ้นดื่ม เพิ่งเริ่มต้นเท่านั้น ความหวังของชาร์ล็อตอาจไม่ได้รับการตอบสนอง แต่ก็ดีกว่าปล่อยให้เซนเดอริก ก่อกำแพงปิดกั้นตัวเองจนมันหนาเกินกว่าที่จะกระชากตัวเขาออกมารักษา

คาริสาลูกขึ้นบิดตัว อาการเมื่อยล้าเพิ่งเกิดขึ้นกับเธอหรือเปล่านะ ไม่ใช่หรอก เพียงแต่เธอเพลิดเพลลินกับการเขียนภาพจนไม่ได้สนใจมัน

ต่างหาก เธอสวมเสื้อยืดตัวโคร่ง กางเกงขาสั้นโซว์เรียวขาขาวเนียน และตอนนี้เธอก็กำลังหัว

กระเพาะของคาริสาทำให้เธอรู้สึกตัวจากการเขียนภาพ เธอเริ่มต้นใช้อุปกรณ์ที่พี่ชายจัดเตรียมไว้ให้ด้วยการเขียนภาพทิวทัศน์ภายนอกอพาร์ทเมนต์ของเธอนั่นเอง คงต้องใช้เวลาอีกพอสมควร คาริสาถึงจะสามารถเขียนภาพนี้เสร็จ แต่เธอก็ไม่ได้รับรื้ออะไร มันจะกลายเป็นงานอดิเรกที่ทำให้เธอมีความสุข

“หิวซะมด”

คาริสาต้องการอาหาร และบริเวณล็อบบี้มีร้านอาหารอยู่หนึ่งร้าน จากประสบการณ์เธอคาดเดาว่ามันจะต้องแพงมาก เธอมีปัญหาเรื่องการเงินหากมันแพงเกินไป ใ้ว่าคาริสาขาดสนเงินทอง แต่เธอไม่เคยใช้จ่ายเงินเหมือนคนสิ้นคิด แม่ทสอนให้เธอคิดก่อนใช้เงิน เธอไม่จำเป็นต้องตะเกียกตะกายฝืนจ่ายให้กับสิ่งของราคาแพงเกินความจำเป็นหากมีทางเลือกที่ดีกว่า

“ก็แค่เปลี่ยนเสื้อผ้าและเดินออกไปหาอาหารมื้อเย็นของเธอ”

คาริสาส럽กับตัวเอง เธอไม่ควรเดินออกไปข้างนอกด้วยชุดนี้ มันไม่ใช่ชุดที่เหมาะสมนักหรอก เสื้อของเธอตัวใหญ่เกินไป และกางเกงก็สั้นเกินไป หญิงสาวเปลี่ยนชุด หยิบเงินใส่กระเป๋ากางเกงขายาวที่เธอเปลี่ยนสวมแทนกางเกงขาสั้น แล้วก็เดินออกไปจากห้อง

คาริสาจะเดินสำรวจแถวนี้วันหลัง ตอนนี้เป็นเวลาค่าแล้ว เธอควรรีบซื้อสิ่งของที่เธอต้องการแล้วกลับเข้าที่พัก คาริสาตรงไปยังซูเปอร์มาร์เก็ต หญิงสาวเลือกซื้อขนมปัง เนย และแยม สำหรับรับประทานเป็นมื้อเช้า นมสดและน้ำส้มคั้นก็ต้องมีติดตู้เย็นไว้

สำหรับมื้อค่ำ เธอเลือกซื้อสปาเกตตีที่ทำสำเร็จแพ็คเกจใส่กล่องขาย เพราะแม้แต่เขียนภาพจนเพลิน หญิงสาวก็เลยไม่ได้เตรียมซื้อของสด พรุ่งนี้เธอจะจดรายการที่ต้องการแล้วซื้อของสดใส่ตู้เย็น เพื่อทำอาหาร

รับประทานด้วยตัวเอง

“เอาอีหื้อนี้ดีกว่า”

ของทุกชิ้นที่คาริสาหยิบซื้อ เธอจะเลือกสินค้าที่มีคุณภาพ เทียบ
วัตถุดิบกับราคา นำมาเปรียบเทียบกันสองหรือสามอีหื้อ แล้วจะเลือก
อีหื้อที่เธอคิดว่าคุ้มค่ามากที่สุด นอกจากนี้ราคาจะต้องไม่สูงจนเกินไปนัก

ของที่มีคุณภาพไม่ได้หมายถึงต้องแพงโอเวอร์เสมอไป คาริสา
จึงมักจะเลือกวัตถุดิบและเครื่องปรุงรสในอาหารอย่างพิถีพิถัน แต่เวลา
ลงมือทำอาหาร ถ้าหากเป็นการทำเพื่อรับประทานเพียงคนเดียว เธอก็จะ
เลือกทำอาหารง่าย ๆ ไม่ต้องเสียเวลาจัดแต่งให้ยุ่งยาก ก็ในเมื่อเธอเลือก
วัตถุดิบและเครื่องปรุงพิถีพิถันแล้ว ตอนลงมือจะทำอะไรก็ได้ทั้งนั้น
แหละน่า

“คาริสา นั่นเธอใช่หรือเปล่า”

คาริสาหันไปตามเสียงเรียก หญิงสาวเพิ่งหย่อนนैनยสดีใส่ลงไป
ในตะกร้า เธอรู้จักผู้หญิงคนนี้ เป็นผู้หญิงที่คาริสาคิดว่าอีกฝ่ายไม่น่าจะ
กล้าหักเธอ แต่เธอคงประเมินความหยาบกร้านบนใบหน้าของมนุษย์ไว้
น้อยเกินไปหน่อย

“คาริสา ฉันอยากพบเธอเหลือเกิน”

นั่นเธอ ในขณะที่เธอต้องเดือดร้อน ไม่ใช่แค่เธอ พี่สะใภ้ของเธอ
ก็ต้องพลอยพ่วงถูกจับตัวไปด้วย ยิ้มหวานกำลังห้องอ่อนๆ หากว่าต้อง
มาแท้งลูกเพราะมีเธอเป็นสาเหตุ คาริสาคงรู้สึกผิดเป็นอย่างมาก ผู้หญิง
ตรงหน้าไ้บัยความผิดทั้งหมดให้กับเธอ ทั้งที่เธอไม่ได้รู้เรื่องด้วย และ
ไม่เต็มใจทำงานนี้ด้วยซ้ำ

การว่าจ้างเกิดขึ้นและทำข้อตกลงบนพื้นฐานข้อกำหนดการ
ถ่ายภาพแบบทั่วไปเท่านั้น แต่เมื่อถึงวันทำงาน เธอกลับถูกล่อลวงให้
ตกอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่มีทางเลือก เธอจำต้องถ่ายภาพนั้น มารก็คือ
ชื่อของแม่สาวที่อยู่ตรงหน้าเธอ

มาร์ก็เล่าให้เธอฟังอย่างเร่งด่วน ใช้เหตุผลเรื่องรสนิยมที่ค่อนข้างพิเศษของตัวเองกับคูรัก มาร์ก็กับแฟนหนุ่มต้องการภาพลับเฉพาะของตัวเองเก็บไว้เป็นที่ระลึก และมาร์ก็ก็ไม่กล้าว่าจ้างใครนอกจากคาริสา แม้จะไม่ชอบใจนัก แต่คาริสาก็ไม่มีทางเลือก

แฟนหนุ่มของมาร์ก็เดินมาถึงทั้งที่คาริสากำลังจะตัดสินใจกลับ เธอถูกผลักเข้าไปอยู่ในบริเวณที่มาร์ก็จัดเตรียมไว้ มันยิ่งสนับสนุนเหตุผลที่มาร์ก็บอกว่าเธอกับคนรักของเธอมีสุนัขที่ค่อนข้างพิเศษในเรื่องแบบนี้ เพราะมันดูเป็นการเตรียมตัวเพื่อให้เธอมีมุมมองภาพของตัวเองอย่างพรักพร้อม

คาริสาจะอยู่ในหมูนั่นโดยไม่รบกวนพวกเขา เพราะทั้งคู่จะมองไม่เห็นเธอ ในขณะที่เธอสามารถถ่ายภาพของทั้งคู่จากมุมนี้ได้ คาริสาหลบหูหลบตาถ่ายภาพส่งๆ ไป หากเธอจะมีความผิด ก็คงต้องโทษความมกของเธอ เมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่ถูกปิดประตูทางออก เธอก็ไม่ควรกลับไปมือเปล่า

เป็นครั้งแรกที่คาริสาได้เห็นภาพความสนิทสนมกันอย่างลึกซึ้งของชายหนุ่มกับหญิงสาวด้วยตาของเธอเอง จะบอกว่าช็อกก็คงใช่ เธอไม่รู้รู้สึกอะไรเลย นอกจากอยากจะออกไปให้พ้นจากห้อง หญิงสาวให้แมมโมรีการ์ดกับมาร์ก็ แต่มาร์ก็กลับปฏิเสธว่าคาริสาเป็นคนเก็บภาพต้นฉบับเอาไว้ คู่กรณีของมาร์ก็ถึงได้ตามจับตัวเธอจนเดือดร้อนไปถึง ยืมหวานและรูตอล์ฟ

เรื่องจบเพราะรูตอล์ฟยื่นมือเข้ามาช่วย คาริสาก็ไม่มีความโกรธเคืองคนที่สั่งให้จับตัวเธอเมื่อมีเวลาพิจารณาสถานการณ์อย่างรอบคอบ ภาพแบบนั้นแม้จะเห็นหน้าไม่ชัดเจน แต่ความคล้ายคลึงก็เพียงพอแล้ว สำหรับการใส่แบล็กเมลล์ แฟนหนุ่มของมาร์ก็จึงต้องการทำลายมันให้สิ้นซาก เธอเองต่างหากที่มีส่วนผิด เพราะต่อให้มาร์ก็ผลักดันเธอ แต่เธอจะเลือกไม่ถ่ายมันก็ได้

“แล้วเธอคิดว่าฉันอยากพบเธอไหม”

คาริสาถามกลับด้วยน้ำเสียงหวานใส คาริสาเป็นคนมองโลกในแง่ดี แต่เธอไม่ได้โง่ การที่ถูกมาร์กี้แทงข้างหลัง ทำให้เธอทราบว่าผู้หญิงตรงหน้าคบไม่ได้ คาริสาจิตใจดี แต่เธอไม่ได้อ่อนแอและเบาปัญญาถึงขนาดจะยอมให้คนอื่นทำร้ายเธอครึ่งแล้วครึ่งเล่า

“คาริสาทำไมพูดแบบนี้กับฉันล่ะ”

“ฉันควรค่าเธอแทนการสนทนาด้วยซ้ำ แต่ที่ฉันยังไม่ค่าเธอก็เพราะฉันค่าไม่เป็นนะ”

ไม่จำเป็นต้องปกปิดความรู้สึกไม่ไว้วางใจในตัวของมาร์กี้ คาริสาขยับตัวจะเดินหนี แต่มาร์กี้ก็ตามมาขวางทางเอาไว้

“ฉันรู้ว่าเธอต้องโกรธ”

“บอกตามตรงนะมาร์กี้ ตอนนี้นั้นไม่ได้โกรธเธอ แต่ฉันรู้แล้วว่าเธอไว้ใจไม่ได้ เพราะฉะนั้นฉันจะไม่ยุ่งกับเธอก็คงแค่นั้นแหละ”

คาริสาบอกกับมาร์กี้ตามตรง คนที่ทำร้ายเธอถึงขนาดนี้ยังกล้าเข้ามาทักเธอเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ยิ่งเห็นการกระทำแบบนี้ เธอก็ยิ่งต้องหลบหลีกจากมาร์กี้ให้ไกล

“เธอต้องโกรธสิ ถ้าไม่โกรธเราก็คงคุยกันได้”

“ตอนนั้นเราไม่ได้คุยกันหรือไง”

“แต่เธอไม่อยากคุยกับฉัน”

“ถ้าเธอเป็นฉัน ยังอยากคุยกับคนที่ทำให้เธอเดือดร้อนอีกเธอ”

น้ำเสียงของคาริสาปราศจากความขุ่นเคืองหรือเกรี้ยวกราด หญิงสาวถามออกไปเฉยๆ เธอไม่ได้โกรธ แต่มาร์กี้ไม่คู่ควรกับมิตรภาพของเธอ

“คาริสา ฉันไม่ได้ตั้งใจ”

“เธอตั้งใจมาร์กี้ ยกตัวอย่างจากเหตุผลที่เธอบอกกับคนรักของเธอ เขาไม่เชื่อว่าฉันให้เมมโมรี่การ์ดกับเธอไปแล้ว เขาไม่ผิดหรอกที่จะไม่ไว้ใจ แต่เรื่องมันจะไม่ยุ่งยากถึงขนาดนี้ถ้าเธอพูดความจริง เธอ

โกหกทุกคน รวมถึงฉันด้วย”

“ฉันรักเขามาก และฉันต้องการรั้งเขาเอาไว้”

“เธอหลอกให้ฉันทำตามความต้องการของเธอ ถ่ายภาพโดยที่คนรักของเธอไม่เต็มใจ แต่ฉันก็ผิดที่กไม่เข้าเรื่อง ฉันคงไม่ต้องเดือดร้อนถ้าหากว่าฉันไม่ได้กดชัตเตอร์ ฉันกลายเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดกับเธอตั้งแต่ชัตเตอร์แรก ฉันต้องยอมรับผิด เพราะฉะนั้นอย่ามายุ่งกับฉันอีกมาร์กี้ ถือว่าเราจบกันและต่างคนต่างอยู่เถอะนะ ฉันไม่อยากถูกหลอกลงมาให้ทำอะไรอีกแล้ว”

การ์เดียบอกกับเธอว่าความผิดพลาดคือการเรียนรู้ คาริสาก็เห็นด้วยกับการ์เดีย เธอก็ปิดความรู้สึกผิดทิ้งไป เธอกล่าวคำขอโทษและครีมที่ตัวเองเป็นสาเหตุให้ยืมหวานต้องเดือดร้อน แต่นอกจากการกล่าวคำขอโทษ เธอก็ต้องใช้มันเป็นประสบการณ์สอนตัวเองด้วย มาร์กี้ไม่ใช่คนที่เธอควรคบ และถ้าหากเพื่อนจะทำร้ายกันถึงขนาดนี้ ตัดเพื่อนทิ้งไปสักคนก็คงไม่เป็นไร

“ฉันขอโทษคาริส่า”

“ฉันจะรับคำขอโทษของเธอไว้ ฉันไปได้หรือยัง”

กระเพาะของคาริส่ากำลังต้องการอาหาร และการเสียเวลาอยู่กับมาร์กี้ก็ไม่ใช่เรื่องที่ต้องการทำ การถอยห่างจากมาร์กี้ต่างหากคือเรื่องที่เหมาะสม

“คาริส่า ฉันไม่ได้ตั้งใจจริงๆ”

“เธอต้องการอะไรมาร์กี้”

คาริส่าถามถึงจุดประสงค์ เพราะการคุยกันแบบนี้ นอกจากเธอจะปลื้มตัวไปไม่ได้ มาร์กี้ก็ยังไม่รู้เรื่องอีกต่างหาก

“ฉันพูดได้แน่เธอ”

“ได้สิ” คาริส่าใช้ดวงตากกลมโตใสแจ๋วจ้องมองมาร์กี้ คาริส่าไม่ใช่คนแข็งกระด้าง แต่ในขณะที่เธอก็ไม่ใช่สาวน้อยหัวอ่อน เธอจ้องมอง

มาร์กี้ตาแป๋ว สันนิษฐานให้มาร์กี้พูดถึงสิ่งที่ต้องการ แต่ก็เชื่อว่าคาริสาจะยอมช่วยเหลือ

“ตอนนี้ฉันเดือดร้อนมาก เธอพักอยู่แถวนี้หรือ?”

“เธอต้องช่วยตัวเองมาร์กี้ ฉันขอตัวก่อนนะ”

คาริสาไม่ต้องการพาตัวเองไปยุ่งวุ่นวายกับมาร์กี้ การเดือดร้อนเพราะมาร์กี้แค่ครั้งเดียวทำให้เธอต้องจดจำ

“คาริสา ถ้าเธอพักอยู่แถวนี้ แค่คืนเดียว ฉันขอค้างด้วยแคคืนเดียว”

มาร์กี้โผล่มาที่นี้ได้อย่างไรก็ไม่ทราบเหมือนกัน แต่คาริสาจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับมาร์กี้อีก หากเธอใจอ่อน เธอก็โง่เต็มทน

“มาร์กี้ ฉันเคยคิดว่าเธอเป็นเพื่อนของฉันนะ และถ้าหากเธอยังเป็นเพื่อนของฉันอยู่ ฉันก็คงไม่ลังเลที่จะช่วยเธอ แต่ตอนนี้เธอไม่ใช่เพื่อนฉันแล้ว”

“ใจดำเหลือเกินนะคาริสา เห็นหน้าใ้สๆ ซื่อๆ ทำตัวไร้เดียงสาที่แท้ก็แค่คนใจดำร้ายกาจ”

“เก็บคำพูดพวกนี้ไว้บอกกับตัวเองเถอะ ฉันเคยเชื่อเธอมาแล้วหนึ่งครั้ง ผลคือครอบครัวฉันเดือดร้อน พี่สะใ้ฉันต้องเสี่ยงกับการแท้งลูกเพราะฉัน ซึ่งก็โชคดีมากๆ ที่ยาฆ่าปลอดภัย ฉันไม่สนใจเธอหรอกนะมาร์กี้ว่าเธอจะคิดว่าฉันเป็นคนยังไง ฉันสนใจแค่คนในครอบครัวของฉันเท่านั้นแหละ ส่วนเธอนะ ไปไกลๆ เลยยิ่งดี”

คาริสาตอบกลับก่อนจะหิ้วตะกร้าไปคิดเงินหน้าเคาน์เตอร์ หญิงสาวมีเงินติดตัวมาไม่มาก หลังจากซื้อของแล้วก็เหลือเงินติดตัวแค่ร้อยเหรียญกับเศษสตางค์อีกนิดหน่อย

“คาริสา...”

“เอาเงินมาร์กี้ ฉันเหลือเงินแค่นี้แหละ ฉันให้เธอหมดเลย”

เมื่อมาร์กี้ปราดเข้ามาหาคาริสา ตื้อไม่หยุด หญิงสาวจึงล้วงหยิบเงิน

ทั้งหมดที่เธอมีในกระเป๋าทางเก่งส่งให้กับมาร์กี้ ซึ่งอีกฝ่ายก็รับเอาไว้
“หมายความว่าเธอจะไม่ช่วยฉันเรื่องที่นอนใช้ไหม”

คาริสาไม่พูดอะไรอีก เธอเบี่ยงตัวหลบมาร์กี้เพื่อเดินออกไปจาก
ซูเปอร์มาร์เก็ต อดีตเพื่อนของเธอมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร เธอไม่สนใจหรอก
แต่เธอจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับมาร์กี้ก็เป็นอันขาด คาริสาเลือกที่จะเดินอ้อม
เพื่อไม่ให้มาร์กี้เห็นว่าเธอเดินทางไหน ป้อมกันไม่ให้อีกฝ่ายตามหาตัวเธอ
คาริสาไม่อยากรุงกับมาร์กี้ แต่มาร์กี้ทำท่าอยากุงกับเธอ สิ่งที่ได้ก็คือ
ต้องระวังดูแลตัวเองให้ดี

บทที่ 2

เจ้าชายสุดหล่อ

กฎข้อแรกของการสร้างความเอ็นดูให้เกิดขึ้นกับผู้ใหญ่ก็คือ ต้องยืมลู่! คาริสซาชอบยืม แค่แยกริมฝีปากออกจากกัน เป็นการลงทุนที่ไม่ต้องเสียเงิน ซึ่งมันดีกับกระเป๋าของเธอมาก เพราะมันทำให้เธอประหยัด คาริสซาก็ยิ้มกว้างขวางเมื่อได้พบกับแคโรล แนะนำตัวเองอย่างน่ารัก และเป็นกันเอง รวมถึงให้เกียรติ แคโรล แคโรล เมื่ออีกฝ่ายก็เปรียบเสมือนหัวหน้างานของเธอกลายเป็น

“ยินดีที่ได้รู้จักนะคะคาริสซา”

แคโรลซึ่งต้องเตรียมตัวและเตรียมใจไว้สำหรับต้อนรับ รวมถึงการรับมือกับคาริสซาด้วย สบายใจขึ้นมากโข สาวน้อยแสนสวยตรงหน้า ไม่ใช่คุณหนูไฮโซจอมวิน เอาแต่ใจตัวเอง หรือว่าชอบเหยียดคนเหมือนที่เธอเคยพบ

แคโรลต้องรับหน้าที่รับมือกับบรรดาลูกสาวหรือว่าหลานสาว เพื่อร่วมวงสังคัมของชาร์ลีสต คนเหล่านั้นไม่ได้ต้องการให้พวกเธอมา

ฝึกงาน แต่ส่งมาเพื่อสร้างความใกล้ชิดกับเซนเดอริกเพื่อหวังผลในอนาคต ผลก็คือแครอลต้องเหนื่อยแทบขาดใจเพื่อประนีประนอมสถานการณ์ และควบคุมไม่ให้พวกเธอออกนอกกลุ่มนอกทางมากนัก

แต่คาริสาแตกต่างอย่างชัดเจน ความประทับใจแรกเกิดขึ้นกับแครอล คาริสาเป็นผู้หญิงที่สวยงามและน่ารัก เธอไม่ใช่ผู้หญิงสวยจัด แต่มีความงามแบบสดใสที่มองแล้วชุ่มฉ่ำหัวใจและอยากจะมีไปพร้อมกับรอยยิ้มแจ่มใสซึ่งประดับอยู่บนริมฝีปากของเธอ คาริสามีเสียงหวานใส น่าฟัง นอกจากนี้เธอยังมีบุคลิกที่น่ารักสดใส รวมไปถึงการอ่อนน้อม ถ่อมตนจนน่าเอ็นดู

“เก็บของให้เรียบร้อยก่อนนะคะ แล้วค่อยไปหาฉันที่โต๊ะ”

“ได้ค่ะแครอล”

โต๊ะทำงานของคาริสาอยู่ด้านหลังโต๊ะทำงานของแครอล ถึงจะเป็นโต๊ะทำงานบริเวณเดียวกับประตูห้องทำงานโออาของเซนเดอริก แต่ก็มี การกันเป็นสัดส่วนด้วยผนังกระจก คาริสาเก็บกระเป๋าเบ้สีหวานใสไว้ในลิ้นชัก เก็บเสร็จเรียบร้อยก็เดินไปหยุดยืนตรงหน้าโต๊ะทำงานของแครอลเพื่อรอรับคำสั่ง

“เชิญนั่งค่ะคาริสา”

คาริสาทรวดตัวนั่งลงบนเก้าอี้หน้าโต๊ะทำงานของแครอล สาวน้อยหน้าใสแสดงความกระตือรือร้นที่จะทำงาน ไม่ประวิงเวลา และนั่นก็ยิ่งทำให้แครอลเอ็นดูเธอเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว แครอลยิ้มให้คาริสา เธอจะมอบหมายงานให้กับอีกฝ่ายได้ก็ต่อเมื่อได้รับคำสั่งจากเจ้านายหนุ่มเสียก่อน เพราะคาริสาคือพนักงานคนพิเศษ

“ต้องรอพบท่านประธานก่อนนะคะ”

“ได้ค่ะ แล้วตอนนี้แครอลมีอะไรให้ฉันช่วยไหมคะ”

“ถ้าอย่างนั้นรบกวนเช็ครายการเอกสารตามนี้ด้วยนะคะ”

แครอลหยิบแฟ้มเอกสารเพิ่มใหญ่ออกมา เปิดเข้าไปด้านในแฟ้ม

เพื่อชี้ตัวอย่างให้คาริสาดู หญิงสาวลุกขึ้นยืนเพื่อหอบเอาแฟ้มเอกสารจำนวนสามแฟ้มขึ้นสู่อ้อมแขน

“ฉันช่วยถือนะคะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ แค่นี้สบายมากค่ะ”

คาริสาหอบแฟ้มเอกสารทั้งหมดกลับไปยังโต๊ะทำงานของเธอ หญิงสาววางมันลงบนโต๊ะ แล้วก็เดินอ้อมไปนั่งบนเก้าอี้ เมื่อมีงานให้ทำ เธอก็เริ่มตั้งสมาธิกับงานที่ทำอยู่ แม้จะเป็นงานเล็กน้อย แต่เธอก็ต้องใส่ใจกับงาน งานเล็กน้อยหรือว่างานชิ้นใหญ่ก็ล้วนแล้วแต่มีความสำคัญทั้งนั้น

“มีงานทำแล้ว ดีใจ”

คาริสาพึมพำกับตัวเอง เธอเสนอตัวช่วยงานแคโรลเพราะไม่อยากนั่งว่าง มันคงแปลกหากเธอนิ่งแสร้งเพื่อรองานในขณะที่แคโรลมีงานทำ เมื่อหญิงสาวช่วยจัดการแฟ้มเอกสารให้ แคโรลก็มีเวลาสำหรับการโทรศัพท์คอนเฟิร์มนัดหมายและทำงานจิปาตะอีกหลายอย่างระหว่างรอเซนเดอริก

“ทำได้ไหมคะคาริสา”

“ได้ค่ะแคโรล”

“ถ้ามีอะไรก็ถามได้เลยนะคะ”

“ขอบคุณค่ะแคโรล”

คาริสากล่าวคำขอบคุณ มิตรภาพจากแคโรลทำให้เธอสบายใจว่าอย่างน้อยการทำงานที่นี้บรรยากาศจะไม่ปกคลุมไปด้วยความรู้สึกอึดอัด คาริสาก็มหันหลังทำงานของเธอ ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ฟังพอบใจกับการเริ่มต้นที่ดีของตัวเอง เธอใจจดใจจ่อกับสิ่งที่ทำอยู่จนไม่ได้ยินเสียงของแคโรล ซึ่งต้องเรียกเธอซ้ำเป็นครั้งที่สาม

“คาริสาคะ”

คาริสายังคงทำงานของเธอต่อไป แคโรลเรียกซ้ำก่อนจะหันไปยิ้ม

จิตเจื่อนส่งให้เจ้านายหนุ่ม เช่นเดอริกยกมือขึ้นเป็นเชิงห้ามไม่ให้เลขาฯ ที่ยืนเรียบร้อยอยู่ด้านหลังโต๊ะทำงานของเธอระหว่างสนทนากับเขาส่งเสียงเรียกคาริสาเป็นครั้งที่สี่

เช่นเดอริกเดินไปหยุดยืนตรงหน้าโต๊ะทำงานของคาริสา สองมือสอดเข้าไปในกระเป๋ากางเกง ชายหนุ่มยังไม่ทันเอ่ยปากทัก ดวงตาของคนที่ให้ความสนใจกับการตรวจสอบเอกสารในแฟ้มกับใบรายละเอียดก็เลื่อนสายตาส่งขึ้นช้าๆ กระทั่งใบหน้าเนียนใสแห่งนางยเพื่อมองเข้าไปในดวงตาคมกริบของเช่นเดอริก

“ใครอะ อู๋ย!”

คาริสายกมือขึ้นปิดริมฝีปาก มันเป็นคำอุทานไม่ใช่คำถาม เพราะการถามคนแปลกหน้าด้วยประโยคห้วนสั้นเมื่อสักครู่นี้ไม่ใช่เรื่องเหมาะสมนัก แต่บุรุษตรงหน้าก็มีเค้าโครงของใบหน้าที่คุณตาไม่น้อย

“ผม เช่นเดอริก มาร์กเกอร์คิช”

เจ้านายนี่นา! คาริสากะพริบตาปริบๆ มองเจ้านายหนุ่มของเธอ เช่นเดอริกแนะนำตัวเรียบร้อยก็ยื่นมือข้างหนึ่งมาข้างหน้า คาริสาลุกขึ้นจากเก้าอี้ ยิ้มกว้างส่งให้เขาแล้วก็ยื่นมือไปจับมือกับชายหนุ่ม

“ขอโทษที่เมื่อสักครู่นี้เสียมารยาทนะคะ ฉันอุทานกับตัวเองค่ะ ไม่ได้ตั้งใจใช้คำพูดแบบนั้นกับคุณหรอกนะคะ”

“ไม่เป็นไรครับ”

คาริสามองสบตากับชายหนุ่มด้วยดวงตากลมโตใสแจ๋ว เช่นเดอริกมองเข้าไปในดวงตาคู่สวย ภายในดวงตาคู่นั้นปราศจากการยั่วยวนหรือว่ามีการเคลือบแฝงไว้ด้วยการทอดสะพานให้กับเขา หญิงสาวมองเขาตามมารยาทของคู่สนทนา เพราะถ้าหากมองเมินไปทางอื่นก็คงเป็นการเสียมารยาทต่อเขา

“ยินดีที่ได้พบกันนะคะ”

รอยยิ้มของเธอสดใส แล้วก็ไม่มีความรู้สึกอื่นใดรบกวนจิตใจ

ของเซนเดอริกอีก ชายหนุ่มเมื่อหน้าผู้หญิงที่คอยทิ้งหางตาทอดสะพานให้เขา เขาไม่อยู่ในอารมณ์ที่อยากจะสานสัมพันธ์กับผู้หญิงคนไหน เรื่องแบบนี้จึงกลายเป็นเรื่องระคายสายตาของเซนเดอริก

“เช่นกันครับ คุณแม่ฝากฝังให้ดูแลคุณเป็นอย่างดี”

ชายหนุ่มมองโยนหินถามทางสักเล็กน้อย เพื่อทดสอบปฏิกิริยาของเธอ คาริสาดึงมือที่จับทักทายกับเซนเดอริกเรียบร้อยแล้วกลับมาประสานกันอยู่บริเวณแผ่นท้องราบเรียบ

“คุณบำบัดเมตตาด้านนะค่ะ แต่ฉันมาเพื่อทำงานค่ะ ถ้าหากมีงานอะไรที่ฉันทำได้ ฉันก็ยินดีที่จะทำค่ะคุณเซนเดอริก”

ชายหนุ่มมองสำรวจคาริสา เสื้อผ้าที่เธอสวมใส่เรียบร้อย บอกได้จากสายตาว่าเธอไม่ได้ตั้งใจมาเพื่อย่วยวนเขา เพราะถ้าหากสวมเสื้อผ้าแบบนี้แล้วคิดยั่วเขา ก็แสดงว่าเธอดูถูกรสนิยมเรื่องผู้หญิงของเขาในระดับสูง ในเมื่อคาริสามาที่นี่เพื่อทำงานก็เป็นการดีกับเซนเดอริก เพราะถ้าเธอพยายามยั่ววนเขา เขาก็คงปวดศีรษะเพราะเธอไม่น้อย

“แคโรลจะเป็นคนจัดการเรื่องงานให้คุณ”

“ขอบคุณค่ะ”

“คุณยังเรียนอยู่?”

“ใช่ค่ะ อีกหนึ่งเทอมฉันก็จะเรียนจบแล้วค่ะ ความจริงแล้วฉันเรียนคหกรรมค่ะ แต่ว่าฉันจะพยายามทำงานอย่างเต็มที่นะคะ”

เซนเดอริกมองเธออยู่ครู่หนึ่ง เขากำลังสำรวจถึงความจริงใจของเธอ ชายหนุ่มผงกศีรษะให้เธอเล็กน้อยราวกับจะตอบรับคำพูดนั้น

“แคโรล ตามผมเข้าไปในห้อง”

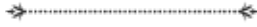
“ค่ะท่านประธาน”

เซนเดอริกหมุนตัวเดินตรงไปยังห้องทำงานของเขา แคโรลรีบฉวยเอาสมุดบันทึกขึ้นมาแนบอกและเดินตามชายหนุ่มเข้าไปในห้อง ส่วนคาริสาก็นั่งลงเพื่อเตรียมทำงานของเธอต่อไป

“ไม่ดูอย่างที่คิดแฮะ” หญิงสาวยิ้มละมุนกับตัวเอง เธอคิดว่า เซนเดอริกจะดูว่านี่ แต่ในเมื่อเขาไม่ดูก็เป็นเรื่องดีสำหรับเธอ

คาริสาทำงานอย่างร่าเริงและทำตัวเป็นผู้ช่วยที่ดีของแคโรล ตลอดทั้งวัน หญิงสาวคว้ากระเป๋าเป้ของเธอขึ้นมาสะพายเข้ากับหัวไหล่ทั้งสองข้างเพื่อเตรียมตัวกลับบ้าน

“คาริสากลับยังงัยคะ”

“รถไฟใต้ดินคะ”

คำตอบของคาริสาทำให้แคโรลแปลกใจอยู่บ้าง บรรดาคุณหนูทั้งหลายที่เคยใช้เหตุผลเรื่องการฝึกงานบังหน้าในการหาทางใกล้ชิดกับ เซนเดอริกมักจะมึนงงรับส่ง หรือไม่ก็ขับรถมาทำงานด้วยตัวเอง

“พักอยู่แถวไหนคะ”

แคโรลไม่ได้ต้องการละลาบละลั้ว สอบถามเพราะถ้าหากเป็นเส้นทางเดียวกัน เธอจะได้แวะไปส่ง และเมื่อคาริสาบอกสถานที่ แคโรลก็ไม่แปลกใจเลย เพราะอพาร์ทเมนต์แห่งนั้น ต่อให้เป็นห้องราคาถูกที่สุด ด้วยเงินเดือนของแคโรลซึ่งจัดว่าสูงในระดับเลขห้า ส่วนตัวของผู้บริหารระดับสูง ก็ยังไม่สามารถครอบครองเป็นเจ้าของได้

“คนละเส้นทางกันเลย ถ้าทางเดียวกันจะแวะไปส่ง”

“ไม่เป็นไรคะ ฉันกลับได้ ถ้าวันไหนแคโรลอยากไปเยี่ยมบ้านฉัน ก็ยินดีนะคะ”

คาริสากล่าวเชื้อเชิญอย่างคนอภัยค้ายดี แคโรลยิ้มตอบอีกฝ่าย แล้วก็สะพายกระเป๋าเข้ากับหัวไหล่เพื่อเตรียมตัวกลับบ้าน

“จะกลับหรือยังคะคาริสา ลงไปด้วยกันไหม”

“อีกลักครู่คะ ขอโทรศัพท์หาหม่ามี้ก่อน ต้องรายงานหม่ามี้ค่ะ ว่าฉันผ่านการทำงานวันแรกไปได้ด้วยดี”

“ถ้าฉันฉันกลับก่อนนะคะ ต้องไปธุระด้วย”

“โชคดีค่ะแคโรล แล้วพบกันวันพรุ่งนี้นะคะ เดินทางปลอดภัยค่ะ”
คาริสาโบกมือให้แคโรล หญิงสาวล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเพื่อหยิบโทรศัพท์มือถือออกมา รายงานมาตามหาเนี่ยเสร็จแล้วค่อยกลับก็ได้ เพราะเธอไม่ชอบเดินไปแล้วคุยโทรศัพท์ไปด้วย ปลายนิ้วขานเนี่ยนจิมหาเบอร์โทรศัพท์ของมารดา ยังไม่ทันกดเพื่อต่อสาย ประตูห้องทำงานของเจ้านายหนุ่มก็เปิดออกซัดจิ้งหะเสี้ยก่อน

เจ้านายออกมาทั้งคน จะไม่สนใจเขาก็จะเป็นการเสียมารยาทแล้วมันจะผิดเป้าหมายของเธอที่ต้องการสร้างความเอ็นดูให้กับผู้ใหญ่อด้วย ถ้าหากเธอทำตัวไม่น่ารัก เขาไม่ชอบหน้าเธอขึ้นมา คาริสาคงอยู่ที่นี่ด้วยความอึดอัดและลำบากใจตลอดระยะเวลาฝึกงานเฉพาะกิจของเธอ หญิงสาวจึงหันไปยิ้มแฉ่งส่งให้เซนเดอริก

“แคโรลกลับไปแล้ว?”

มันคือประโยคคำถามใช่หรือเปล่าหนอ แต่ก็น่าจะใช่ เพราะหัวคิวของชายหนุ่มขมวดเข้าหากันเล็กน้อย เออะ! เธอจะสรุปว่ามันคือประโยคคำถามก็แล้วกัน เพราะถ้ามันเป็นประโยคบอกเล่า เซนเดอริกจะบอกเธอทำไม ในเมื่อเขาก็เห็นว่าเธอย่อมต้องรู้อยู่แล้ว ไม่มีแคโรลก็คือแคโรลไม่อยู่ เฮ้อ! โลกของผู้ใหญ่นี้ช่างวุ่นวายและซับซ้อนชะมัด แค่คิดก็มึนแล้วถึงแม้จะเป็นเรื่องเล็กน้อยก็ตาม

“คุณถามฉันหรือคะ”

ตัดสินใจถามเขาออกไปก่อนดีกว่า เพื่อความมั่นใจ ถ้าหากเขาไม่ได้ถาม แล้วเธอเสนอหน้าตอบ เกิดท่านเซนเดอริกมีโทสะขึ้นมา เธอก็เดือดร้อนนะสิ

“ก็ไม่มีคนอื่นอีกนี่”

หมายความว่าอย่างไรว่า ไม่มีคนอื่นอีก หมายถึงมีแค่เขากับเธอแล้วอย่างไรต่อ สรุปว่าเขาถามเธอใช่หรือเปล่าหนอ จะช่วยตอบให้มันง่ายหน่อยไม่ได้หรือไงนะ

“แครอกลับไปแล้วค่ะ”

“คุณก็กำลังจะกลับ?”

ประโยคคำถามของเซนเดอริกนี่มันฟังยากชอบกล จะช่วยพูดให้มันชัดเจนกว่านี้ มีคำห้อยท้ายนิดหนึ่ง เป็นต้นว่า คุณก็กำลังจะกลับแล้วใช่ไหม แบบนี้ไม่ได้หรืออย่างไรกันนะ แต่คิดไปคิดมา คำพูดของเซนเดอริกก็เข้าใจยากพอๆ กับคำพูดของมารดาที่นั่นแหละ บางครั้งมาตามหาเนียพูดอะไรก็ไม่ทราบ คาริสาไม่ค่อยเข้าใจสักเท่าไร โลกของคนแก่ช่างเป็นโลกที่น่าพิศวง

มาตามหาเนียจะต้องกรี๊ดร้องแล้วค้อนควักส่งให้เธออย่างไม่พอใจ หากได้ยินเธอเรียกเป็นคนแก่ หากเธอพูดคำนั้นกับเซนเดอริก เขาจะกรี๊ดร้องใส่หน้าเธอหรือเปล่านั้น แต่ไม่เอาละ คาริสาไม่อยากจะเสี่ยง ถ้าหากเซนเดอริกกรี๊ดออกมา เธอจะต้องช็อกตาตั้งแน่นอน ถึงอย่างไรเขาก็ดูเข้มแข็งบึกบึนเกินกว่าจะทำตัวแบบนั้น มันคงไม่น่าดูเอาเสียเลย

“ค่ะ ฉันก็กำลังจะกลับค่ะ”

“จึ้งไม่เป็นไร”

“เจ้านายมิงานจะให้ทำหรือเปล่าค่ะ”

“พอดีต้องถ่ายเอกสารนะ”

คาริสาเดินตรงเข้าไปหาชายหนุ่ม หญิงสาวยื่นมือไปตรงหน้าเขาเพื่อขอรับเอกสารที่นั่นมาถือเอาไว้ แต่เซนเดอริกก็ยังไม่วางมือให้

“ฉันถ่ายเอกสารให้ค่ะ”

“จะกลับแล้วไม่ใช่หรือ ผมทำเองได้”

“ฉันทำให้ค่ะ ฉันไม่รีบ”

“ไม่มีนัดหรือไง”

“นัดไปไหนค่ะ”

เธอจงใจถามประสาทเขาหรือเปล่า เซนเดอริกครุ่นคิด แต่เมื่อมองเข้าไปในดวงตาของเธอ ก็พบว่าคาริสากำลังจุนงงอย่างไร้การเสแสร้ง

นอนไม่หลับแน่เลย

“ฉันใช้เครื่องถ่ายเอกสารไม่เป็นค่ะ ฉันยังไม่ได้ลองใช้มันเลยค่ะ”
คาริสายังไม่ได้รับมอบหมายให้ถ่ายเอกสาร เธอก็เลยใช้เครื่องนี้
ไม่ได้ และท่าทางรู้สึกผิดอย่างจริงจังของเธอก็ทำให้เซนเดอริกเหมือนจะ
ขบขันขึ้นมาเล็กน้อย

“ผมจะสอนให้”

“ขอบคุณค่ะเจ้านาย”

หญิงสาวมองเขานัยน์ตาเปล่งประกาย เซนเดอริกสอนให้เธอใช้
งานเครื่องถ่ายเอกสารตั้งแต่ขั้นตอนแรก ซึ่งคาริสาก็ตั้งอกตั้งใจ เธอ
จ้องมองมือของชายหนุ่มตาแป๋ว แล้วก็ลองกดปุ่มเมื่อเขาอนุญาต ไปๆ
มาๆ เซนเดอริกก็เลยต้องถ่ายเอกสารปึกนั้นเสียเองเพื่อความรวดเร็ว
ในขณะที่คาริสายืนคอยรับเอกสารแผ่นใหม่ที่ชายหนุ่มถ่ายทีละแผ่น
จนครบถ้วน

“เสร็จแล้วค่ะ”

“นั่นสิ ใครทำกันแน่เนี่ย” เซนเดอริกพึมพำเบาๆ ในลำคอ แล้วก็
รับปึกเอกสารจากอ้อมแขนของคาริสามาถือเอาไว้

“เจ้านายยังไม่กลับบ้านหรือคะ”

“มีงานค้างอยู่นิดหน่อย”

“มีอะไรให้ฉันช่วยไหมคะ”

“ไม่ต้องหรอก”

เซนเดอริกปฏิเสธ คาริสาสเสนอตัวอย่างกระตือรือร้นและตั้งใจ
อยากช่วยงานเขา แต่ปัญหาก็คือเธอจะช่วยให้เขาทำงานเสร็จเร็วขึ้น
หรือว่าช้าลงเนี่ยสิ ซึ่งเซนเดอริกไม่ต้องการเสีย

“งั้นฉันทำเรื่องดีมาให้ไหมคะ”

หญิงสาวอยากทำตัวให้เป็นประโยชน์กับเจ้านายหนุ่ม เพื่อชดเชย
ที่เมื่อสักครู่เธอต้องปล่อยให้เขาถ่ายเอกสารด้วยตัวเอง

“ทำเสร็จแล้วก็เอาเข้าไปให้ผมในห้องแล้วกัน”

เซนเดอริกหมุนตัวเดินเข้าไปในห้อง ส่วนคาริสาก็เดินไปยังโต๊ะทำงานของเธอ หญิงสาววางกระเป๋าเป้ลงบนโต๊ะ เปิดกระเป๋าเพื่อหยิบกระเป๋าพกชาเล็กๆ ออกมา ใบชาที่อยู่ในกระเป๋าเป็นใบชาที่เธอทำด้วยตัวเอง เป็นสูตรเฉพาะ ต้มแล้วจะทำให้กระปรี้กระเปร่าและแจ่มใสขึ้น

คาริสาก็ถือกระเป๋าพกชาเดินไปยังห้องครัว บนชั้นนี้นอกจากเซนเดอริกก็ไม่มีห้องทำงานของคนอื่นอยู่อีก นอกจากห้องทำงานของเจ้านายหนุ่ม ก็จะมีห้องประชุมอีกจำนวนสี่ห้อง ห้องรับรองสำหรับแขก และห้องเก็บเอกสารสำคัญสำหรับเซนเดอริก แล้วที่เหลือก็เป็นห้องที่เกี่ยวข้องกับการทำงานของเขา

คาริสาก็ไม่ต้องเกรงว่าจะมีคนมาวุ่นวายกับเธอ หญิงสาวเข้าไปในห้องครัว ฮัมเพลงในลำคอระหว่างที่เตรียมชงชา เธอต้มน้ำด้วยเตาไฟฟ้า เพื่อให้ได้อุณหภูมิของน้ำที่ต้องการ น้ำร้อนถูกเทลงบนใบชาที่เตรียมไว้ แล้วเทน้ำทิ้งหนึ่งครั้ง น้ำร้อนที่เทลงไปครั้งแรกคือการล้างใบชาให้สะอาด

เธอจัดเตรียมเครื่องต้มอย่างพิถีพิถันทุกขั้นตอน จนกระทั่งน้ำชาถูกรินใส่กาเพื่อเตรียมเสิร์ฟให้กับเซนเดอริก คาริสาวางถ้วยน้ำชากับจานรองตามลงไปบนถาด แล้วก็ยกถาดเดินตรงไปยังห้องทำงานของเจ้านายหนุ่ม

“ขออนุญาตค่ะ”

เธอเคาะประตู ซึ่งก็ไม่แน่ใจว่าคนในห้องจะได้ยินหรือเปล่า ก็ประตูทั้งหนาทั้งใหญ่ขนาดนี้ แต่ก็ต้องเคาะไว้ก่อนเพราะเป็นมารยาท เคาะเสร็จเมื่อเปิดประตูเข้าไปก็ส่งเสียงบอกเขาเสียหน่อย ระหว่างที่เธอเคาะประตู ชั้นตอนนี้ค่อนข้างทุลักทุเลพอสมควร เพราะคาริสาดึงใช้ลำแขนแค่ข้างเดียวในการประคองถาดน้ำชา เธอเกรงว่าจะทำมันร่วง แต่ในที่สุดเธอก็เข้าไปยืนอยู่ในห้องทำงานของเซนเดอริกพร้อมกับถาดในอ้อมแขน

อย่างปลอดภัย

หญิงสาวรีบใช้สองมือประคองจับมันเอาไว้เหมือนเดิม สองขาก้าวตรงไปยังโต๊ะทำงานของเซนเดอริกพร้อมกับรอยยิ้มสดใส คาริสาวางถาดลงบนโต๊ะทำงานของชายหนุ่ม ก่อนจะวางถ้วยน้ำชาลงไป เธอยกกาต้มน้ำชาขึ้นมาเป็นลำดับถัดไป และเมื่อเธอเริ่มรินน้ำสีอำพันสุกปลั่งใส่ถ้วย กลิ่นหอมของน้ำชาที่รวยรินฟุ้งกระจายออกมาจนเซนเดอริกผลอตัวสุดดมเข้าไปเต็มปอด

“หอมจังเลย”

คาริสายิ้มแล้วก็หันไปพูดกับเซนเดอริก เธอเคยคิดว่าเขาจะดุดันเลยไม่ค่อยอยากทำความรู้จักกับเขานัก แต่คงเป็นเพราะเซนเดอริกแก่มากเกินไป เขาถึงไม่ค่อยดูเหมือนตอนที่เขายังเป็นวัยรุ่น ใบหน้าของเขาเรียบเฉยก็จริง แต่ไม่ได้แข็งตึง มันคือความเรียบเฉยของคนที่ไม่ชอบยิ้มมากกว่า คาริสาก็เลยลดความเกรงกลัวในตัวชายหนุ่มไปหลายระดับ

“เชิญดื่มค่ะ”

เธอรินน้ำชาให้เขาแล้วก็ส่งถ้วยน้ำชาให้ เซนเดอริกต้องวางมือจากงานที่ทำอยู่เพื่อมารับถ้วยน้ำชาเอาไว้ ชายหนุ่มยกมันขึ้นจรดริมฝีปาก สูดกลิ่นหอมแปลกๆ ที่เมื่อสูดเข้าไปเต็มปอดก็รู้สึกว่าการสาทที่กำลังตั้งเครียดของเขามันผ่อนคลายลงเล็กน้อย

และเมื่อชายหนุ่มจิบน้ำชาตามลงไป ความร้อนที่ทำให้ร่างกายอบอุ่นและกลิ่นหอมที่ผสมผสานกับรสชาติก็ทำให้เขามีสติแจ่มใสขึ้นกว่าเดิม คาริสาเฝ้ารอชายหนุ่ม หลังจากเขาจิบน้ำชาไปสองสามครั้ง เขาก็วางถ้วยน้ำชาลงบนจานรอง

“ต้องดื่มให้หมดภายในสิบห้า นาทีนะคะ กลิ่นหอมและสมุนไพรในน้ำชาถึงจะช่วยกระตุ้นให้ร่างกายและสมองกระปรี้กระเปร่าค่ะ”

“ไปชಾಯี่ห้ออะไร”

“เป็นชาที่ฉันทำเองค่ะ มีสมุนไพรหลายชนิดและก็มีกรรมวิธี

การทำที่ค่อนข้างยุ่งยากเล็กน้อย แต่ถ้าเจ้านายชอบ ฉันจะแบ่งมาให้ นะคะ แต่มีไม่เยอะหรอกค่ะ โบชาสูตรนี้มีอายุหกเดือนค่ะ ถ้าหลังจาก หกเดือนรสชาติจะเปลี่ยนค่ะ”

“ขอใบสำหรับน้ำชาคาริสา”

“ด้วยความยินดีค่ะเจ้านาย ฉันขอตัวกลับไปก่อนนะคะ”

“กลับยังง”

คาริสาทอบเซนเดอริกเหมือนที่ตอบแคอรอล เธอจะเดินทางกลับ ด้วยรถไฟใต้ดิน แล้วเมื่อเธอบอกชื่อสถานีรวมถึงชื่ออพาร์ทเมนต์ และชื่อถนนที่ตั้งอพาร์ทเมนต์ เซนเดอริกถึงเพิ่งทราบว่าเขาพักอยู่ใน อพาร์ทเมนต์เดียวกันกับเขา

แต่ห้องพักของชายหนุ่มเป็นห้องเพนต์เฮาส์ที่แพงที่สุดของตึก เพราะเป็นเพนต์เฮาส์แบบหายากชิ้น เซนเดอริกซื้อเพนต์เฮาส์ห้องนี้ ก็เพราะมันอยู่ใกล้กับที่พักของ หยาดเพชร เพียงอัปสร เขามีความรู้สึก ดีๆ ต่อเธอ เป็นผู้หญิงคนแรกในรอบสิบปีที่เขาเฝ้าอยากจับด้วยตัวเอง

ถ้าหากจะพักในอพาร์ทเมนต์เดียวกันกับเธอ เซนเดอริกก็เกรงว่า เธอจะนึกสงสัย ชายหนุ่มจึงเลือกซื้อเพนต์เฮาส์ที่อยู่ห่างจากที่พักของ เธอสามบล็อก เป็นเรื่องบังเอิญที่หยาดเพชรคือคนรักของ การ์เดียน คริสเตียน คลาเรนมาซอพ และยิ่งบังเอิญมากกว่าที่ รูดอล์ฟ เบน คลาเรนมาซอพ มีความเกี่ยวข้องกับคาริสา

ความสัมพันธ์ของคนรอบตัวเซนเดอริกกับสองพี่น้องตระกูล คลาเรนมาซอพเหมือนจะวนเวียนกันไปมา แล้วก็ขยับเข้าใกล้กันมากขึ้น เมื่อนึกถึงสายสัมพันธ์ระหว่างเขากับคาริสา มารดาของเขาต้องการให้ ชายหนุ่มแต่งงานกับเธอ

การคิดถึงหยาดเพชรทำให้เซนเดอริกต้องมองไปยังคาริสาอีกครั้ง ความประทับใจที่เขามีต่อหยาดเพชร มันคือความรู้สึกที่ชายหนุ่ม ยังไม่ทันได้บอกเธอ และเธอก็ไม่เคยรู้ว่าเขามีความรู้สึกแบบนี้ซ่อนอยู่

นอกจากการเป็นเจ้านายของเธอ

ไม่ใช่ความสวยที่ทำให้เขาสนใจเธอ แต่เป็นน้ำใจไม่ตรีอันโอบอ้อมอารีของเธอต่างหากที่ทำให้เขาต้องการครอบครองเธอ ทว่าเซนเดอริกเป็นสุภาพบุรุษเกินกว่าที่จะไปยื้อแย่งหยาดเพชรกับการ์เดียนเมื่อเขาทราบว่าเธอมีคนรัก ชายหนุ่มก็เลือกที่จะเก็บงำความรู้สึกของตัวเองเอาไว้ ไม่ได้กล่าวบอกเธอออกไป

แล้วคาริสลาละ รอยยิ้มแฉ่งขึ้นแจ่มใสของเธอ บุคลิกใ้การปรุงแต่งของเธอ มันคือของจริงหรือว่าเป็นการเล่นละครอย่างแนบเนียนกันแน่ เซนเดอริกพบกับคนที่หวังผลประโยชน์จากเขาจนชายหนุ่มเบื่อหน่าย และความเบื่อหน่ายนั้นก็ทำให้เขาได้พบกับหยาดเพชร

เธอให้ความช่วยเหลือเขา แม้จะคิดว่าเขาเป็นแค่คนไร้บ้านในวันที่อากาศเหน็บหนาว น้ำใจของเธอทำให้ในอกของเขาเคลื่อนไหวไปด้วยความอบอุ่น เขาจุดรั้งตัวเองขึ้นมาจากความตึงเครียดที่สะสมเอาไว้เพราะรอยยิ้มและความช่วยเหลือของเธอ

โชคชะตาทำให้เขาบังเอิญได้พบเธอถึงสองครั้ง ครั้งแรกในสภาพของคนไร้บ้านที่ปิดบังหน้าตาของตัวเองอย่างมิดชิด และครั้งที่สองเมื่อหยาดเพชรมาสมัครงานที่นี่ และเขาตกลงรับเธอในทันที จนกระทั่งถึงตอนนี้หญิงสาวซึ่งกลายเป็นอดีตลูกน้องของเขาไปแล้วก็ยังไม่ทราบว่าเธอเคยพบกับเขามาก่อน

‘บางเรื่องไม่จำเป็นต้องบอกให้เธอรู้ก็ได้’

เซนเดอริกวางแผนที่จะทำความรู้จักกับเธอให้ลึกซึ้ง แต่เขายังไม่ทันได้ทำตามแผนการของตัวเอง ชายหนุ่มไม่ได้รู้สึกเสียใจ เขาแค่เสียดายที่พบกับเธอช้าไป แต่เขาก็ยังมีความรู้สึกดีๆ ต่อเธอ และอวยพรให้เธอมีชีวิตคู่ที่มีความสุขกับการ์เดียน

“มีอะไรติดหน้าฉันหรือคะ”

เซนเดอริกตรึงสายตาค้างไว้ที่ใบหน้าของคาริสลา แต่เขาไม่ได้คิดถึง

คาริสาเลย แต่กำลังคิดถึงผู้หญิงอีกคนอยู่ต่างหาก

“เหมือนจะมีฝุ่นติดแก้ม”

เป็นเหตุผลที่โง่งงที่สุดเท่าที่เซินเดอริกเคยใช้ แต่คาริสาก็ลูบมือกับผิวแก้มของตัวเองทันที แล้วก็ส่งยิ้มให้เขา

“ฝุ่นหมดหรือยังคะ”

“หมดแล้ว”

“ฉันไม่กวนเจ้านายแล้วค่ะ”

“ถ้าไม่รีบ รออีกสักสิบห้านาทีแล้วกลับด้วยกันก็ได้”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ฉันกลับเองได้ค่ะ ขอคุณนะค่ะเจ้านาย”

“คุณพักที่เดียวกับผม ผมถึงชวนกลับด้วยกัน”

“เราพักที่เดียวกันหรอกค่ะ บังเอิญจังเลยค่ะ”

คาริสากอดตาดเปิด่าเอาไว้ในอ้อมแขน เพราะกาน้ำชากับถ้วยน้ำชาดูวางลงบนโต๊ะทำงานของเซินเดอริกทั้งหมดแล้ว

“ผมพักอยู่เพนต์เฮาส์ชั้นบนสุด”

“ราคาคงแพงสุดๆ ด้วยโซฟาใหม่คะ ขนาดห้องพักของฉันยังแพงมากเลย ถ้าไม่ใช่เพราะพี่เบนซื้อให้ ฉันคงไม่ได้พักห้องแบบนี้หรอกค่ะ แพงจนชนลูก”

“คุณน่าจะหาเนียน่าจะซื้อได้อย่างไม่เดือดร้อน”

“ถึงซื้อได้ แต่เงินคงพร่องไปเยอะเลยคะ หม่ามีไม่ได้ร่ำรวยถึงขนาดนั้นหรอกค่ะ ส่วนฉันยังไม่ต้องพูดถึง ฉันจนมากค่ะ”

บุตรสาวคนเดียวของมาตามหาเนียจะยากจนได้อย่างไร ถึงแม้มาตามจะมีฐานะดีอย่างว่าตระกูลมาร์กเกอร์คิช แต่ก็จัดเป็นคนร่ำรวยในวงสังคม

“ฉันขอที่พักรูกรกว่านี้ค่ะ แต่พี่เบนกับหม่ามีไม่ยอม เหตุผลเรื่องความปลอดภัยนะคะ ถ้าการพักที่นี่จะทำให้พี่เบนกับหม่ามีเป็นห่วงฉันน้อยลง ฉันก็โอเคค่ะ”

“ฟังดูเป็นเด็กดี”

“บางครั้งฉันเป็นเด็กดีคือค่ะ เวลาฉันคือหมามีจะหยิกฉัน ตรงนี้
เขี้ยวประจำเลยค่ะ”

คาริสาจิ้มนิ้วลงบนลำแขนขาเนียนของเธอ เซนเดอริกไม่เห็น
ร่องรอยเขี้ยวซ้ำ มองเห็นแต่ความขาวเนียนราวกับน้ำนมของเจ้าตัว

“ผมขอเวลาทำงานลิปห่านาที่”

“เจ้านายคะ ฉันไม่ได้อยากปฏิเสธหรอกนะคะ แต่ฉันมีแผน
จะแวะซูเปอร์มาร์เก็ตก่อนกลับค่ะ ซูเปอร์ตรงสถานีรถไฟใหญ่กว่า
ซูเปอร์ใกล้ภัตตาคารเมนต์ค่ะ ฉันต้องการของใช้และของสดหลายอย่าง
สำหรับตุ๋นไว้ในอพาร์ทเมนต์ค่ะ”

“ผมก็มีของต้องซื้อที่นั่นเหมือนกัน”

“ถ้าฉันก็ขอบคุณมากนะคะ ฉันจะรอค่ะ”

คาริสาตอบรับเมื่อได้ยินแบบนี้ แล้วก็ขอตัวออกไปนั่งรอเขา
ด้านนอกห้องทำงาน เซนเดอริกเคาะปลายนิ้วลงบนโต๊ะเมื่อเธอออกไป
จากห้องแล้ว มารดาของเขาส่งตัวเธอมาที่นี่ และเหตุผลก็มีเพียงข้อเดียว
นั่นแหละ คือท่านต้องการให้เธอกับเขาสนิทสนมกัน

แต่เธอไม่พยายามแม้แต่จะทอดสะพานใจให้เขา ทว่าเซนเดอริกก็ยัง
ไม่ไว้ใจท่าทางใส่ชื่อของเธอ เขาจึงต้องการทราบให้แน่ชัดว่าเธอจะเป็น
ภัยกับชีวิตของเขาหรือเปล่า ชายหนุ่มเปิดโอกาสให้เธอ ทว่าคาริสากลับ
ไม่ได้รับตะครุบมัน

“ถ้าไม่มีอะไรจริงๆ ก็ดี” เซนเดอริกกล่าวกับตัวเองแล้วก็ก้มหน้า
ลงทำงาน เขาใช้เวลาในการเคลียร์ลิปห่านาที่ไม่ขาดไม่เกิน ตรงตาม
กำหนดเวลาที่บอกกับคาริสาเอาไว้

บทที่ 3

เมื่อเราใกล้ชิดกัน

“เจ้านายขับรถเองหรอคะ”

คาริสาซึ่งเดินเคียงมากับเซนเดอริกถามขึ้นเมื่อเห็นเขาล้วงหยิบกุญแจรถออกมาจากกระเป๋ากางเกง เซนเดอริกพยักหน้ารับ แล้วก็เดินไปพร้อมกับเธอจนถึงฝั่งด้านข้างคนขับ

“คนขับรถก็ต้องการเวลาพักผ่อนหลังเลิกงานนี่”

เซนเดอริกยื่นมือไปยังประตูรถยนต์ มารยาทของสุภาพบุรุษต้องเปิดประตูให้กับสุภาพสตรี แต่คาริสาริ่ยื่นมือไปจับมือเขาเอาไว้

“ไม่ต้องค่ะ คุณเป็นเจ้านายนะคะ”

เขาไม่จำเป็นต้องทำถึงขนาดนี้ก็ได้อ ตอนนั้นเธอเป็นลูกน้องเขา เธอสมควรต้องเปิดประตูเองต่างหาก คาริสาจับมือเขาไว้เสียนั่นและเพราะมือของชายหนุ่มมีใหญ่กว่ามือเธอ แถมยังหนักอีกต่างหากหญิงสาวก็เลยต้องใช้ทั้งสองมือกอบกุ่มจับมือชายหนุ่ม

“คาริสา”

“คะเจ้านาย”

เซนเดอริกกลดสายตาลงมองมือของเขาที่เธอยังกอบกุ่มจับไว้ คาริสาลดใบหน้าลงมองตามสายตาคมกริบคูนนั้น หญิงสาวปล่อยมือทันที แล้วก็จัดการเก็บมือตัวเองไว้ด้านหลัง เธอประสานมันเข้าด้วยกัน ทำไม่ถึงได้เป็นคนแบบนี้ละ เขาเป็นเจ้านายของเธอละ! ทะเล่อทะเล่าไปจับมือเขา เซนเดอริกจะคิดว่าเธอถือโอกาสลวนลามเขาหรือเปล่านั้น

“ขอโทษคะเจ้านาย มือคุณหนักจังเลยคะ เอ๊ย! ไม่ใช่สิ ฉันควรพูดว่าขอโทษที่จับมือคุณคะ”

เธอเป็นผู้หญิงคนแรกที่ขอโทษเขาด้วยข้อหาซึ่งเซนเดอริกไม่ทราบว่าจะควรจะหัวเราะหรือว่าขุ่นเคืองเธอดี

“เจ้านายจะให้ภัยฉันใช่ไหมคะ”

“เรื่องอะไร”

“เรื่องที่ฉันจับมือคุณ”

คาริสามองไปยังมือของชายหนุ่ม เอ๊ย! เธอไม่อยากมีปัญหากับเซนเดอริกตั้งแต่วันแรกที่ทำงานแบบนี้เลย เพราะเธออาจจะไม่ชอบหน้าเธอขึ้นมาก็ได้

“ฉันไม่ได้ตั้งใจจริงๆ นะคะ ฉันไม่ชอบจับมือผู้ชายหรอกคะ ฉันสาบานได้ ฉันจับแค่มืออาแม่ท ตอนนั้นก็จับมือพีเบน แล้วก็พีการ์เดียน”

“โอเค ผมเข้าใจแล้ว”

เขาแสดงความเข้าใจ แต่ไม่ได้บอกว่าจะไม่ขุ่นเคืองเธอ คาริสาคควรสบายใจหรือควรเป็นทุกข์ต่อไปดี เอ๊ย! เป็นอีกครั้งที่คาริสาต้องถอนหายใจ ผู้ใหญ่เฝ้าทำไมถึงต้องพูดอะไรเข้าใจยากแบบนี้ด้วยนะ

“การเปิดประตูเองจะทำให้คุณสบายใจกว่าใช่ไหม ถ้าฉันก็ขึ้นรถได้แล้ว”

เซนเดอริกชี้มือไปยังประตูรถยนต์ ชายหนุ่มทำท่าจะเบี่ยงตัวเดินอ้อมไปยังฝั่งคนขับซึ่งเขาต้องขึ้นไปนั่งเพื่อทำหน้าที่ แต่คาริสาก็

ยื่นมือมาขวางเขาไว้เสียก่อน

“อย่าเพิ่งค่ะ เออ...ฉันจะไม่จับมือคุณหรอกนะคะ ไม่ต้องตกใจ
ฉันให้สัญญาค่ะ ไม่จับค่ะ ไม่จับแน่นอน”

การทำให้ชายหนุ่มหยุดเดินคือเป้าหมายของคาริสตา เมื่อเขาหยุด
เธอก็ยกมือขึ้นทั้งสองข้าง เช่นเดอริกไม่เดือดร้อนเลยสักนิดว่าเธอจะ
จับมือเขาหรือไม่ คาริสตาคิดว่าเขากลัวเธอจับมือเขาหรือไม่ ต่อให้มี
ผู้หญิงจับเขาทั้งตัว เขาก็ยังไม่เดือดร้อน นอกจากนี้ว่าหากเป็นช่วงที่เขา
ปราศจากอารมณ์ต้องการปลดปล่อยตามธรรมชาติ เขาก็จะหงุดหงิด
แทนความเว้าร้อน

“มีอะไรคาริสตา”

“คุณไม่โกรธฉันใช่ไหมคะ ถ้าคุณโกรธฉันนะคะ เจ้าหน้าที่
ฉันต้องนอนไม่หลับแน่เลย และถ้าหมามีรู้ว่าคุณทำให้คุณโกรธ หมามี
จะต้องบ่นฉันจนฉันหูชาแน่เลยค่ะ”

“ผมต้องโกรธคุณเรื่องที่คุณจับมือผม?”

“แล้วโกรธไหมคะ”

คาริสตามองเขาตาแป๋ว เธอจะสบายใจก็ต่อเมื่อได้ยินคำพูด
ตรงไปตรงมา การคิดตามคำพูดของเช่นเดอริกหรือสรุปสถานการณ์
เอาเองไม่ใช่นิสัยของคาริสตา

“คาริสตา ผมไม่โกรธเพราะเรื่องแค่นี้หรอก”

“เรื่องแค่นี้หรือคะ”

“ใช่สิ”

“ฉันจับมือคุณเลยนะคะ ความจริงมันไม่สมควรเลยสักนิด”

“ทำไม”

“คุณเป็นเจ้าหน้าที่ ฉันต้องให้เกียรติและไม่ควรล่วงเกินคุณค่ะ”

เช่นเดอริกระลึกถึงประวัติของคาริสตา หญิงสาวมีโอกาสได้สัมผัส
กับเพศตรงข้ามในการเรียนระดับชั้นอนุบาลเท่านั้น ชั้นประถมศึกษา

เธอเรียนโรงเรียนหญิงล้วนแบบไปกลับ ในระดับการศึกษาที่สูงกว่านั้น เธอก็ถูกส่งตัวเข้าโรงเรียนประจำหญิงล้วน แม้แต่ในระดับมหาวิทยาลัย คงเป็นสาเหตุที่ทำให้เธอคิดมากกับเรื่องที่เซนเดอริกไม่ให้ความสำคัญ

“ผมยืนยันว่าผมไม่โกรธที่คุณจับมือผม”

เพื่อให้เธอสบายใจเขาก็เลยกล่าวมันออกมาอย่างชัดเจน เซนเดอริกถามตัวเองว่าเขากำลังหาเรื่องหรือเปล่าที่ชวนเธอกลับด้วยกัน

“ขอบคุณค่ะเจ้านาย” รอยยิ้มกว้างขวางสดใสและบุคลิกปราศจากการปรุงแต่งของคาริสาคือคำตอบของคำถามนั้น เซนเดอริกกำลังเบื่อหน่ายคนรอบข้าง อากาศเบื่อนั้นเริ่มทรุดหนักเมื่อเขาพลาดหวังจากหยาดเพชร แต่ตอนนี้เหมือนมันจะดีขึ้นเล็กน้อย

6เซนเดอริกจอดรถบริเวณลานจอดรถของซูเปอร์มาร์เก็ต ชายหนุ่มพาคาริสาเดินเข้าไปด้านใน เธอคว้าเอารถเข็นติดมือเข้าไปด้วย และในระหว่างที่เธอเลือกซื้อของ หลายครั้งที่คาริสาเดินไล่สายตาตามชั้นวางของเพลินแล้วก็ต้องเดินย้อนกลับมาเซ็นรถ เซนเดอริกก็เลยอาสาเข็นมันให้เธอ

“ขอบคุณมากค่ะเจ้านาย”

เธอกำลังส่งยิ้มให้เขาอีกแล้ว รอยยิ้มกว้างขวางสดใสจนดวงตากลมโตยิ่งหรือลงเพราะเจ้าตัวยิ้มกว้างมากเกินไป เธอมีรอยยิ้มที่เปิดเผย ไม่ใช่แค่รอยยิ้มห่อหุ้ม ดวงตาของเธอก็เปิดเผยถึงความดีงามภายในจิตใจของเธอ

“ขอบคุณบ่อยๆ ไม่เบื่อหรือไง”

“ไม่เบื่อหรอกค่ะ การขอบคุณคือการแสดงความซาบซึ้งใจที่ไม่ได้ลงทุนอะไรเลย”

“งั้นหรือ”

“ฉันซาบซึ้งกับความมีน้ำใจของเจ้านายมากจริงๆ นะคะ”

“นอกเวลางานเรียกผมว่าเซนเดอริกก็ได้”

“ไม่ตีหรือคะ ถ้าฉันเรียกชื่อคุณเฉยๆ ฉันอาจจะติดปาก แล้วถ้าฉันแผลเรียกชื่อคุณในเวลาทำงาน มันก็คงไม่เหมาะสมใช้ไหมคะ”

คาริสาตอบเขาแล้วก็ยื่นมือไปคว้ากระปุกแยมมาถือเอาไว้แล้วพลิกอ่านรายละเอียดของผลิตภัณฑ์ เธอชอบชื่อของ ตีนตาดิ้นใจกับแพ็กเกจของผลิตภัณฑ์และรายละเอียดที่เขียนอยู่บนฉลาก ซึ่งคาริสาชอบที่จะอ่านมันอย่างละเอียด

“ไม่เหมาะสมยังไง”

“คุณเป็นเจ้านาย ฉันเป็นลูกน้อง”

“จุดประสงค์ของคุณมีแค่นั้นจริงหรือ”

คาริสาหันขวับไปมองเซนเดอริก หรือว่าเขาจะรู้เรื่องที่คุนบ่าซาร์ลีสตส่งเธอมาคอยสอดส่องการใช้ชีวิตของเธอ หญิงสาวรีบหันหน้าเพื่อหลบสายตาจากชายหนุ่ม เธอบอกเขาไม่ได้หรอก เพราะจะทำให้เซนเดอริกขุ่นเคือง เขาอาจคิดว่าเธอกำลังบุกรุกความเป็นส่วนตัวของเธอ

เซนเดอริกสังเกตเห็นปฏิกิริยาของเธอ แต่ชายหนุ่มก็เลือกที่จะทำตัวนิ่งเฉย มารดาคิดอย่างไรถึงได้ส่งยาดังที่ไม่ว่าจะปิดความลับให้แนบเนียนมาทำงานกับเขา คาริสาจะต้องซ่อนบางอย่างเอาไว้แล้วมันจะเป็นอะไรไปไม่ได้ นอกจากผู้ใหญ่ทั้งสองครอบครัวต้องการให้เธอหวานสนนห้ใส่เขา

“คุณชอบแยมไหมคะ”

“ผมไม่ชอบของหวาน”

เซนเดอริกตอบกลับ คาริสาแค่ชวนเขาคุยเพื่อลดอาการตื่นเต้น เธอไม่ชอบโกหก แต่คราวนี้เธอจำเป็นต้องโกหก และเซนเดอริกก็อยู่ใกล้เธอถึงขนาดนี้ เธอจึงหัวใจเต้นโครมคราม ตื่นเต้นกับการที่ต้องกล่าวเท็จกับเขา

“ฉันชอบแยมมากค่ะ แต่ฉันชอบแยมที่ฉันทำเองมากกว่า”

คาริสาเลือกแยมอยู่ตั้งนาน แต่กลับวางมันลงไปบนชั้นเหมือนเดิม แล้วเธอก็เดินนำหน้าชายหนุ่มตรงไปยังลิ้อกวางสินค้าลืออีกชั้น

“ไม่ซื้อแยม?”

“คุณหมายถึงว่าทำไมฉันถึงไม่ซื้อแยมหรือคะ”

“นั่นแหละ”

“ฉันแค่ชอบอ่านรายละเอียดในฉลากสินค้านั่นแหละ”

“ก็เลยยืนอ่านอยู่ตั้งนานแต่ไม่ซื้อ”

“ใช่ค่ะ ฉันอยากทำเองมากกว่า มันทำไม่ยากหรอกค่ะ แต่ต้องซื้อวัตถุดิบและเสียเวลาทำนิดหน่อยค่ะ คุณอยากลองชิมไหมคะ”

คาริสาขวนไม่จริงจังนัก เธอไม่คิดว่าเซนเดอริกจะตอบรับคำชวนจากเธอด้วยซ้ำ หญิงสาวเดินนำหน้าเขาไปตรงแผนกวัตุดิบที่เป็นของสด เธอล้วงหยิบกระดาษออกมาจากเป้ ถือปากกาไว้ในมือระหว่างที่เริ่มเลือกซื้อของสดตามรายการที่เธอจดไว้

“ถ้ามีโอกาสก็คงได้ชิม”

เซนเดอริกไม่เคียดร้อนที่จะเดินเป็นเพื่อนคาริสา บุคลิกของเธอทำให้เขาไม่นึกว่ากาญจนอยากถอยหนี เธอเหมือนเด็ก ไม่รู้จักปกปิดตัวตน และเปิดเผยอย่างชัดเจน

“พอแล้วหรือ”

“ค่ะ ฉันมีงบประมาณจำกัดค่ะ”

คาริสาเป็นบุตรสาวของคนรวย นอกจากนี้พี่ชายของเธอยังเป็นอภิมหาเศรษฐีติดอันดับโลก แต่เธอกลับทำตัวประหยัดเหมือนกำลังมีปัญหาทางการเงิน

“ฉันต้องประหยัดค่ะ เพราะฉันมีอาชีพในฝัน ฉันไม่ชอบทำงานบริษัท ไม่ชอบอยู่กับคนเยอะๆ ฉันอยากเป็นจิตรกรค่ะ แต่หม่ามี้บอกกับฉันว่า ฉันจะต้องดูแลตัวเองให้ได้ถึงจะได้รับการอนุญาตให้ทำแบบนั้น ถ้าฉันเป็นจิตรกร ฉันก็ต้องขายภาพให้ได้ ถ้าฉันขายภาพไม่ได้ ฉันก็จะ

“ไม่มีเงินค่ะ เพราะฉะนั้นฉันจะต้องเก็บเงินให้ได้มากที่สุดก่อนฉันเรียนจบ เพื่อที่ฉันจะได้เดินตามความฝันค่ะ”

ความใคร่รู้เล็กน้อยของเซนเดอริกได้รับการตอบสนองโดยที่เขาไม่ต้องเอ่ยปากถาม คาริสาเป็นคนเล่ามันออกมาด้วยตัวเอง

“เพราะแบบนี้ฉันก็เลยต้องประหยัดค่ะ ฉันรับทำงานพิเศษด้วยนะค่ะ และก็เพราะหนึ่งในงานพิเศษนั้นแหละค่ะที่ทำให้หลายคนต้องเดือดร้อน ฉันต้องขอโทษคุณด้วยนะค่ะ”

คาริสายังไม่มีโอกาสได้กล่าวขอโทษเซนเดอริกด้วยตัวเอง เพราะชายหนุ่มเดินทางมาพบกับรูตอล์ฟโดยไม่ได้พบกับเธอ จัดการเจรจาเคลียร์ปัญหาเรียบร้อยแล้ว เซนเดอริกก็เดินทางกลับทันที

“ทำไมคุณถึงต้องทำให้ตัวเองเดือดร้อนแบบนี้”

“ฉันไม่ได้ตั้งใจค่ะ แต่ฉันก็มีส่วนผิดด้วย ถึงมาร์กก็จะบอกฉันว่าเธอกับแฟนหนุ่มต้องการภาพแบบนี้ แต่ถ้าฉันยังไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายเต็มใจ ฉันก็ไม่ควรถ่ายค่ะ”

“คุณหลบอยู่ที่ไหนระหว่างถ่ายภาพ”

“มีมุหลบอยู่ในห้องของมาร์กค่ะ ฉันสามารถมองเห็นพวกเขาได้ แต่พวกเขาจะมองไม่เห็นฉันค่ะ มันแย่มากเลยค่ะ ฉันขณลุกแล้วก็อึดอัดมาก”

คาริสามองเซนเดอริก แล้วเมื่อคิดถึงเหตุการณ์ภาพความสัมพันธ์ลึกซึ้งของมาร์กก็กับคู่รักที่กลายเป็นอดีตของมาร์กไปแล้ว พวกแก้มขาวเนียนก็ค่อยๆ แดงระเรื่อขึ้น

“ฉันแทบไม่กล้ามองเลยค่ะ กดย้ายอย่างเดียวเท่านั้น มันเป็นเรื่องที่น่าจะทรมาณนะค่ะ”

เซนเดอริกมองพวกแก้มแดงๆ นั้นแล้วก็บอกไม่ถูกว่าเขาารู้สึกอย่างไร แต่ที่แน่ๆ เขาอยากให้เห็นมันอีก มันเป็นเรื่องการเขินอายตามธรรมชาติของผู้หญิง ซึ่งหาแทบไม่ได้แล้วในปัจจุบัน เพราะสตรี

ต่างมีนอกมีในใจและคิดว่าพวกเธอมีสิทธิ์แสดงออกเท่าเทียมกับผู้ชาย แต่การกระทำแบบนั้นสำหรับเซนเดอริกมันคือความแข็งแกร่งที่ไม่น่ารัก เอาเสียเลย

“ฉันคิดว่าฉันจะไม่รอดแล้วค่ะ โชคดีจังที่รอดมาได้”

“ถึงขนาดนั้นเชียว”

“เป็นช่วงเวลาที่ยอธบายไม่ถูกเลยค่ะ ฉันคงเช็ดไปอีกนาน”

“ความจริงมันก็เป็นเรื่องธรรมชาติ แต่ควรเป็นเรื่องส่วนตัว”

เซนเดอริกเข็นรถไปข้างหน้า คาริสายุดิการซื้อของแล้ว หญิงสาวก็เลยเดินเคียงข้างเขาไปจนถึงเคาน์เตอร์คิดเงิน ทั้งคู่ช่วยกันหยิบของในรถเข็นวางลงบนเคาน์เตอร์คิดเงิน คาริสายุดิการเปิดกระเป๋าเพื่อหยิบถุงผ้าออกมา เธอมีถุงผ้าติดกระเป๋าอยู่เสมอ เพราะถ้าเธอลืมถุงผ้าเธอจะต้องจ่ายเงินซื้อถุงผ้าใบใหม่ ซึ่งมันเป็นเรื่องสิ้นเปลืองสำหรับคาริสาย

เซนเดอริกช่วยหยิบจับของทั้งหมดที่คาริสายซื้อใส่ถุงผ้า เขาแอบสังเกตเธอว่าเธอจะเผื่อไว้ให้เขารับผิดชอบค่าใช้จ่ายให้หรือไม่ แต่คาริสายไม่ได้สนใจเรื่องที่เขากำลังคิดอยู่เลย หญิงสาวรอจนกระทั่งของที่เธอเลือกซื้อชิ้นสุดท้ายถูกยิงบาร์โค้ด หลังจากพนักงานสรุปราคาเรียบร้อยแล้ว เธอก็จ่ายเงินให้กับเขาทันทีไม่รีรอหรือกระมิดกระเมี้ยนด้วยมาดเสแสร้งของอิสตรีเพื่อให้เซนเดอริกจ่ายเงินให้

“ขอบคุณมากนะคะเจ้านาย”

เธอกล่าวคำขอบคุณ เพราะเซนเดอริกช่วยหยิบของใส่ถุงผ้าจนครบทุกชิ้น ชายหนุ่มส่งถุงผ้าที่เบาที่สุดให้เธอถือ ส่วนถุงผ้าใบใหญ่อีกสองใบ เขาจัดการถือให้

“ถ้าหากคุณไม่รังเกียจ จะกินมื้อค่ำด้วยกันก็ได้นะคะ ฉันจะทำเผื่อค่ะ”

“เอาสิ” เซนเดอริกพลิกข้อมือเพื่อดูเวลา หลังจากทั้งคู่เดินมาถึงรถยนต์และช่วยกันเก็บถุงผ้าใส่ท้ายรถ ถ้าหากเขาปฏิเสธคำเชิญของเธอ

เซนเดอริกก็ต้องขับรถไปส่งเธอแล้วขับรถออกไปร้านอาหารอีก หรือไม่ เขาก็ต้องสั่งอาหารจากร้านอาหารชั้นล่าง

เพนต์เฮาส์ห้องนี้เหมือนเป็นที่พักชั่วคราวของเขามากกว่า เนื่องจากเซนเดอริกซื้อมันกะทันหันเพื่อหยาดเพชร เขาจึงใช้มันเป็นสถานที่ส่วนตัว คนรับใช้จะถูกส่งมาทำความสะอาดสัปดาห์ละสองครั้ง เมื่อมาพักค้างคืนที่นี่ เซนเดอริกจะอยู่ตามลำพัง บางครั้งอาจมีบอดีการ์ดอยู่ด้วย แต่ไม่มีคนรับใช้เต็มอัตราเหมือนที่พักอีกแห่งของเขา

“คุณชอบกินอะไรเป็นพิเศษไหมคะ”

“ผมแต่ไม่ชอบอาหารรสหวาน นอกนั้นก็ไม่มีอะไรที่ชอบเป็นพิเศษ”

“ฉันก็ไม่ชอบเหมือนกันค่ะ”

คาริสาไม่ได้พูดเพื่อเอาใจเขา อาหารสำหรับเธอจะต้องแยกออกจากกัน อาหารที่มีรสหวานก็ควรเป็นพวกขนมหวาน แต่ถ้าเป็นอาหารมื้อหลักก็ควรจะมีรสเฉพาะจากวัตถุดิบแต่ละชนิด

“แต่ฉันชอบขนมหวานนะคะ คุณไม่ชอบของหวานทุกชนิด แต่ฉันไม่ชอบแค่อาหารคาวที่มีรสหวานค่ะ แต่ถ้าขนมหวานฉันจะชอบมาก”

คาริสายืนรอนเซนเดอริกจัดการเก็บของเรียบร้อย หญิงสาวรีบเร่งเดินตรงไปยังประตูรถยนต์เหมือนกับกลัวว่าเขาจะแย่งเปิดประตูให้เธอ

“ขอบคุณอีกครั้งนะคะ เพราะความใจกว้างของเจ้านาย ฉันก็เลยไม่ต้องแบกถุงผ้ากลับอพาร์ทเมนต์อย่างทุลักทุเล”

“ไม่เป็นไร”

เซนเดอริกเคลื่อนรถยนต์ออกจากลานจอดรถ เขาไม่ได้ตั้งใจจะมาค้างที่เพนต์เฮาส์ในวันนี้ เขาตั้งใจที่จะพาตัวเองมาใกล้ชิดกับคาริสาเพื่อสังเกตปฏิกิริยาของเธอ หญิงสาวทำเหมือนไม่รู้ไม่ซีกับการที่เธอต้องมาใกล้ชิดเขา

มารดาต้องการให้เขาแต่งงานกับเธอใจแทบขาด การไว้ใจ

ในตัวเธอจึงไม่ใช่เรื่องที่เซนเดอริกเลือกทำ หรือว่าบางทีเธอก็อาจจะมาที่นี่แบบไม่รู้อิโหนอิเห่นเช่นเดียวกัน แต่จะเป็นไปได้อย่างไร อย่างน้อยเธอก็ต้องรู้ถึงความต้องการของผู้ใหญ่ เพราะทั้งมาตามทาเนียและชาร์ลोटไม่เคยปิดบัง

“ทำไมไม่เอารถมาใช้”

“เจ้านายหมายถึงฉันหรือคะ ฉันขับรถไม่เป็นหรอกค่ะ แล้วการขับรถไปทำงานก็จะทำให้สิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายด้วยค่ะ นั่งรถไฟใต้ดินประหยัดกว่าค่ะ”

เซนเดอริกได้ยืนยันคำว่าประหยัดจากปากของคุณหนูที่เกิดมาในครอบครัวที่ร่ำรวยหลายครั้งแล้ว และคาริสาก็พูดเหมือนเป็นเรื่องปกติสำหรับเธอ ไม่ใช่การสร้างภาพเพื่อให้เขาประทับใจ

“จุดประสงค์หลักคือประหยัด”

“นั่นคือเรื่องที่สำคัญมากค่ะ”

หญิงสาวยอมรับเสียงใส เธอยิ้มให้เซนเดอริก ก่อนจะเลื่อนใบหน้ามองออกไปนอกหน้าต่างของรถยนต์ เธอเป็นผู้หญิงที่ไม่วางแผนรอยยิ้ม

“ตอนกลางคืนก็คักคักจิ้งจ่ะ” แต่คาริสาก็คงไม่คิดออกมาเดินคนเดียวตอนกลางคืน เธอดูแลตัวเองได้ก็จริง แต่ถ้าพ้ามืดคาริสาก็ชอบอยู่ในบ้านมากกว่า

คริสา อาเซอร์ เป็นหนึ่งในผู้หญิงแทบนับคนได้ที่ไม่พยายามจู่โจมเธอ ผู้หญิงหลายคนวางตัวเป็นสุภาพสตรี พวกเธอเดินอายอย่างเสแสร้ง พวงแก้มแดงฉ่ำของพวกเธอณะ คิดเหอว่าเซนเดอริกจะมองไม่ออกว่ามันแดงจากเครื่องสำอาง ไม่ได้แดงเพราะพวกเธอเคอะเขินและสุภาพสตรีแค่เปลือกนอกเหล่านั้นจะไม่พลาดโอกาสในการยั่ววนเขา เป็นต้นว่าการจู่โจมเขาที่แก้มแล้วอ้อยอิ่งริมฝีปากกับผิวแก้มของชายหนุ่ม

แต่หญิงสาวที่เขาเปิดโอกาสให้เธอใกล้ชิดเขา ปล่อยให้โอกาส ลวนลามเขาหลุดลอยไป คาริสาก้าวลงจากรถยนต์ ปฏิเสธที่จะให้เขา ช่วยเธอขนของกลับขึ้นไปที่อพาร์ทเมนต์ เธอยอมรับความช่วยเหลือ แค่อยอมให้เซนเดอริกหอบหิ้วถุงผ้าไปส่งเธอบริเวณหน้าลิฟต์ ในขณะที่ เซนเดอริกมีลิฟต์ส่วนตัวของเขา เธอไม่เอยการบกวนเขา หญิงสาวให้ เหตุผลแบบนี้

เซนเดอริกจึงส่งเธอแค่นั้นแล้วตัวเองก็กลับขึ้นไปยังเพนต์เฮาส์ เพื่ออาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วเขาจะกลับลงไปห้องของคาริสา มันเป็นเรื่องง่ายกว่าที่จะให้เธอขึ้นไปหาเขา ชายหนุ่มมองเธอหอบหิ้วข้าวของ เข้าไปในลิฟต์ เธอไม่ได้แสดงอาการเหนื่อยอ่อน บนริมฝีปากยังคงมี รอยยิ้มจนกระทั่งประตูลิฟต์ปิดเข้าหากัน ส่วนเซนเดอริกก็ปลีกตัว เดินไปยังลิฟต์ส่วนตัวของเขา

เขามีลานจอดรถส่วนตัว มีประตูที่เชื่อมระหว่างลานจอดรถส่วนตัว ของเขากับการเดินทางมายังลานจอดรถส่วนรวมที่มีลิฟต์ขึ้นไปยัง ห้องพักชั้นอื่นๆ ยกเว้นชั้นเพนต์เฮาส์สี่ชั้นบนสุด สามชั้นที่อยู่ใต้ชั้น เพนต์เฮาส์ของเซนเดอริกจะมีห้องพักรูหรัสสองห้อง แต่ละชั้นจะใช้ ลิฟต์และลานจอดรถกับเพื่อนร่วมชั้น แต่เซนเดอริกไม่ต้องใช้ร่วมกับใคร

สิทธิพิเศษของกลุ่มคนที่พักในชั้นเพนต์เฮาส์ก็คือประตูที่เชื่อมกับ ลานจอดรถส่วนตัวของพวกเขาสามารถเปิดไปยังลานจอดรถส่วนรวม ด้วยคีย์การ์ดแบบพิเศษ รวมถึงลิฟต์ส่วนตัวที่สามารถแวะชั้นอื่นได้ ด้วยคีย์การ์ดแบบพิเศษของพวกเขา นั่นแหละ ในขณะที่ลิฟต์ส่วนตัวของ พวกเขาไม่มีใครสามารถเข้าไปใช้งานได้

“ถ้าไม่มีอะไรจริงก็ดี”

เซนเดอริกคงเสียดายความเป็นธรรมชาติของคาริสา หากพบว่า มันเป็นเพียงแค่การเสแสร้งและปรุงแต่งขึ้นมา หญิงสาวเหมาะกับบุคลิก แบบนั้น รอยยิ้มแบบนั้น เธอมักจะพูดแต่เรื่องไร้สาระ แต่เซนเดอริก

กลับฟังได้สบายหูดี เขาไม่จำเป็นต้องใส่ใจฟังมันทุกคำ ฟังแบบเข้าหูซ้ายทะลุหูขวา แต่ก็เพลินไปอีกแบบ

เธอมีเสียงหวานใสน่าฟัง และมีความคิดที่ค่อนข้างแตกต่างจากผู้หญิงที่เขารู้จัก สิ่งหนึ่งที่เธอเหมือนกับหยาดเพชรก็คือความเป็นธรรมชาติ ส่วนเรื่องอื่นเช่นเดอริกนี่ก็ไม่ออก เพราะเขาไม่ได้คลุกคลีใกล้ชิดกับหยาดเพชร ระหว่างทั้งคู่คือสถานะเจ้านายกับลูกน้อง

เธอเคารพเขา และจนป่านนี้ก็ยังไม่เคยรู้ว่าเขาเคยคิดจีบเธอ เขาอยากคบหากับเธอ เพื่อว่าจะสามารถไปกันได้ดีในอนาคต แต่ก็กินนั้นแหละ เขาพบกับเธอเข้าไป และ การ์เดียน คริสเตียน คลาเรนมาซอฟ ก็หวงเธอจนออกนอกหน้า

“เพิ่งวันแรกเท่านั้น”

เธออาจจะซ่อนความเป็นตัวตนของเธอเอาไว้ได้อย่างมิดชิดก็ได้ เช่นเดอริกจะเฝ้ามองดูเธออย่างใจเย็น ไม่มีทางที่เขาจะลืมหูลูกของมารดาที่เพียรบอกเขาได้

“คาริสาเป็นคนที่น่ารักมาก”

เฉพาะประโยคนั้นประโยคเดียว เช่นเดอริกน่าจะฟังมันเกินหนึ่งร้อยครั้งเข้าไปแล้ว ชาร์ลลอตจะกล่าวซ้ำแล้วซ้ำอีกเมื่อทั้งคู่พบกัน

“แม่อยากให้คุณได้พบกับน้องนะจ๊ะ”

“เราเคยพบกันแล้วครับ”

“โอ้...นั่นมันเมื่อนานมาแล้วไง”

“ก็ไม่แตกต่างกันครับ”

“แตกต่างกันจ๊ะ ตอนนี่คาริสาโตเป็นสาวแล้ว สวยมากด้วย นิสัยก็น่ารักมาก แม่อยากให้คุณได้พบคาริสา และลองทำความรู้จักกัน”

คำพูดเหล่านั้นคือการหลอกล่อให้เขาตกหลุมพรางเท่านั้น มารดาอาจกำลังหาวิธีคลุมถุงชนเขา แต่ยังไม่พบวิธีการที่เหมาะสมเท่านั้นเอง

“ลูกจะต้องชอบน้องแน่ๆ จ๊ะ”

“จิ้งหรีดครับ”

“เซนเดอริก ลูกเบื่อหน่ายความสมบูรณ์แบบที่เสแสร้ง แต่คาริสตาแตกต่าง แม่อยากให้คุณมีความสุขจริงๆ นะจ๊ะ และแม่เชื่อว่าคาริสตาจะเป็นความสุขของคุณ”

บทสนทนาระหว่างเขากับมารดาลอยเข้ามาในความทรงจำ เมื่อพบกันทุกครั้ง เรื่องของคาริสตาจะเป็นหัวข้อหลักที่มารดาใช้สนทนากับเขา ชายหนุ่มได้รับรายงานเรื่องเกี่ยวกับเธออย่างละเอียดผ่านชาร์ลอตต์ ซึ่งเป็นเรื่องที่เขาไม่คิดใส่ใจ

“ไปพบน้องสักครั้งไม่ได้หรือยังไง”

“ผมยุ่งมากครับแม่”

“ลูกเป็นเจ้าของบริษัทนะจ๊ะ”

“นั่นยิ่งทำให้ผมยุ่งมากกว่าพนักงานบริษัทครับแม่”

เมื่อมารดากล่าวถึงเรื่องการนัดพบ เซนเดอริกจะยิ่งทำให้ตัวเองยุ่งมากขึ้น และถ้ามีโอกาสเขาจะไปทำงานต่างประเทศ แต่ถึงเขาจะหลบเลี่ยงการพบเธอมาตลอดระยะเวลาหลายปี เขาก็หลบไม่พ้นจนได้ แต่คาริสตาก็ไม่ได้ทำให้เขาอึดอัดเลยสักนิด

เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเธอรู้จักวิธีหว่านเสน่ห์หรือเปล่า เธอเป็นผู้หญิงที่สดใสมาก สดใสเสียจนเขาถึงรู้สึกว่าการที่โลกของตัวเองช่างอึมครึม เซนเดอริกทำให้ตัวเองหลุดพ้นจากความเบื่อหน่ายการแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นภายในตระกูลมาร์กเกอร์คิชที่ทำให้เขาตึงเครียด แม้สถานการณ์จะยังคงสงบแต่มันก็เป็นเพียงความสงบจอมปลอมเท่านั้น

คาริสตาใช้เวลาอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่อย่างรวดเร็ว เมื่อเซนเดอริกมาถึงอพาร์ทเมนต์ของเธอ อย่างน้อยเธอก็อยากให้เห็นตอนการเตรียมอาหารใกล้เสร็จเรียบร้อย เพื่อที่เขาจะได้ไม่ต้องรอนาน หญิงสาวหยิบเอาเสื้อยืดตัวโคร่งสีชมพูและกางเกงขาสั้นสีขาวมาสวม

เพราะความเคยชิน เรียกว่าขาขาเนียนเคลื่อนไหวอย่างคล่องแคล่วภายในห้องครัว

เธอคิดเมนูอาหารที่ไม่เสียเวลาทำมากนัก สลัดคือหนึ่งในเมนูสำคัญสำหรับมือค้ำ เพราะมันอุดมไปด้วยผักนานาชนิด คาริสซาชอบรับประทานสลัดมาก และอาหารมือค้ำก็ไม่ควรรับประทานอาหารหนักท้องจนเกินไป เพราะอีกไม่กี่ชั่วโมงก็จะเข้านอนอยู่แล้ว นอกจากสลัดก็จะมีสเต็กเนื้อชิ้นใหญ่สำหรับเซนเดอริก และชิ้นเล็กกว่าเขาครึ่งหนึ่งสำหรับเธอ

“อย่าเพิ่งมานะคะ”

แทนที่จะอยากให้ชายหนุ่มมาเร็วๆ เธอกลับภาวนาให้เขามาช้าๆ หน่อย สองมือของคาริสซาไม่ได้หยุดพัก เธอทำโน่นทำนี่คล่องแคล่วเปี่ยมไปด้วยประสิทธิภาพ หญิงสาววางซามสลัดซามใหญ่ลงบนโต๊ะรับประทานอาหาร สเต็กของเธอส่งกลิ่นหอมกรุ่น และต่อจากนั้นไม่นาน มันก็ถูกวางลงบนโต๊ะรับประทานอาหารเพื่อรอแขกของเธอ

“มาแล้วค่ะ”

เสียงกริ่งประตูหน้าห้องบ่งบอกว่าเซนเดอริกมาถึงแล้ว เขาแค่ลงจากชั้นบนมาที่ชั้นล่าง จะเรียกว่าเขาเป็นเพื่อนบ้านของเธอก็คงไม่น่าเกลียดนัก คาริสซาเดินไปยังประตูโดยที่บนตัวยังมีผ้ากันเปื้อนสวมอยู่ หญิงสาวเปิดประตูเพื่อต้อนรับเขา

“สวัสดีอีกครึ่งคะเจ้านาย”

เธอยังคงยืนยันที่จะเรียกเขาว่าเจ้านายต่อไป คาริสามีเหตุผลของตัวเอง และเธอก็ได้บอกเหตุผลนั้นกับเซนเดอริกไปแล้ว

“เชิญค่ะ”

หญิงสาวเบี่ยงตัวไปด้านข้างเพื่อให้ชายหนุ่มเดินเข้ามาในห้องเซนเดอริกถูกพาไปยังโต๊ะรับประทานอาหาร

“นั่งเลยคะ สเต็กเพิ่งเสร็จพอดีคะ ฉันขอรินน้ำส้มสักแก้ว คุณดื่มน้ำส้มคั้นได้ไหมคะ ฉันคั้นจากส้มสด ไม่ได้ผสมอะไรเลยคะ”

“ดีม่ได้ครับ”

คาริสาเปิดตู้เย็นแล้วก็รินน้ำส้มใส่แก้วใบโตสองใบแล้วนำมาวางบนโต๊ะ การได้เห็นเธอสวมผ้ากันเปื้อนเดินผ่านหน้าไปมา ทำให้เซนเดอริกให้ความสนใจ ไม่เคยมีผู้หญิงเสนอตัวทำอาหารให้เขารับประทานมาก่อน แต่ถ้าเป็นการชวนไปรับประทานอาหารในร้านชื่อดังและหรูหรา เช่นเดอริกได้รับคำเชิญอยู่บ่อยครั้งจนนับไม่ถ้วน

“น้ำส้มคั้นมาแล้วค่ะ”

คาริสาวางแก้วน้ำส้มคั้นลงบนโต๊ะ แล้วก็เดินไปรินน้ำแร่ใส่แก้วและนำมาวางคู่กัน ก่อนที่เธอจะนั่งลงบนเก้าอี้ทั้งที่ยังสวมผ้ากันเปื้อนอยู่

“เชิญเลยค่ะ เอ่อ...เดี๋ยวก่อนค่ะ”

พอเซนเดอริกขยับตัว หญิงสาวก็ยื่นมือออกมาข้างหน้าเล็กน้อย เมื่อชายหนุ่มหันหน้ามองมาเธอก็ยิ้มใส่ตาเขา

“บอกตามตรงนะคะ ฉันตื่นเต้นมาก และก็ไม่นั่นใจว่าจะถูกปากคุณหรือเปล่า”

“ผมไม่เรื่องมากหรอก”

“แต่ฉันก็เป็นกังวลอยู่บ้างค่ะ เพราะคุณเป็นแขก”

“คุณเพิ่งเคยทำอาหารให้คนอื่นลองชิม?”

“ไม่ใช่แบบนั้นหรอกค่ะ แต่ฉันอยากให้คุณประทับใจ และเวลาที่ฉันตื่นเต้นมากๆ ฉันอาจทำมันออกมาได้ไม่ดีนัก”

“คุณต้องการความประทับใจจากผม?”

คาริสายิ้มตอบรับ เธอเปิดเผยความต้องการของตัวเองไม่คิดปิดบัง เพราะสำหรับเธอแล้วมันไม่ใช่เรื่องที่พูดออกไปไม่ได้

“หลังจากที่คุณให้ฉันติตรถกลับมาด้วย มีน้ำใจพาฉันแวะซูเปอร์มาร์เก็ต ให้ความช่วยเหลือฉันหลายเรื่อง ฉันก็อยากตอบแทนคุณค่ะ แต่ฉันไม่มีอะไรตอบแทนนอกจากการทำอาหารอร่อยๆ ให้คุณ ถ้ามันอร่อยก็คงดี แต่ถ้าไม่ถูกปากคุณ มันก็แค่ไม่ค่อยดีนัก ถ้าคุณ

“ไม้อโศกกับมัน การตอบแทนที่ฉันเตรียมไว้ก็คงไร้ประโยชน์ ฉันคิดแบบนั้นค่ะ”

เธอผายมือเชิญให้เขาลองชิมสเต็กและสลัดที่เธอทำเตรียมไว้ คาริสซาทำเองทุกขั้นตอนแม้กระทั่งน้ำสลัดซึ่งเป็นสูตรเฉพาะของเธอ เซนเดอริกหันสแต็กเนื้อเป็นชิ้นพอดีคำ และเมื่อเขารับประทานมัน คาริสซาก็จ้องมองเขาไม่คลาดสายตา

“ผ่านไหมคะ”

“ผมให้ผ่าน”

“โอ้! ดีใจที่สุดเลยค่ะ”

ได้ยืนแบบนั้นคาริสซาถึงได้เริ่มรับประทานอาหารมื้อเย็นในส่วนของเธอ เป็นช่วงเวลาที่ยืดง่ายและปราศจากอารมณ์เร้าร้อน เมื่อเธอเริ่มรับประทานอาหาร คาริสซาก็จริงจังกับสเต็กและสลัดบนโต๊ะ เธอไม่ชวนเขาสนทนาอีก จนกระทั่งทั้งคู่อิ่มแล้วนั้นแหละ หญิงสาวถึงได้เริ่มพูดคุยกับเขา เธอเลื่อนแก้วน้ำส้มไปตรงหน้าเขา ยิ้มหวานคะยั้นคะยอให้เขาดื่ม

“ขอบคุณนะค่ะที่คุณกินอาหารที่ฉันทำ”

เขาต่างหากที่ควรเอ่ยปากขอบคุณเธอ แต่คาริสซากลับเป็นฝ่ายกล่าวคำนั้นออกมา นอกจากนี้เธอยังจัดการเก็บโต๊ะรับประทานอาหารโดยไม่ยอมให้เขาช่วย

บทที่ 4

จุดประสงค์ของเธอ

“คาริสาสบายดีนะจ๊ะ”

“สบายดีค่ะคุณป้า”

คาริสากรอกเสียงตอบปลายสาย หญิงสาวไม่ลืมว่าเธอต้องรายงานเรื่องของเซนเดอริกกับชาร์ลีสตัสป์ดาห์ละหนึ่งครั้ง หน้าที่พิเศษทำให้เธอต้องคอยสอดส่องเซนเดอริกอยู่เสมอเมื่อมีโอกาส

“ทำงานเป็นยังไงบ้างจ๊ะ”

“ทุกอย่างราบรื่นดีค่ะคุณป้า”

คาริสาทำงานที่นี้ครบหนึ่งสัปดาห์แล้ว เธอมีโอกาสดำเนินการพบเซนเดอริกวันละหนึ่งครั้ง ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นช่วงเช้าหรือว่าช่วงบ่ายซึ่งชายหนุ่มเรียกเข้าไปสั่งงาน เธอจะลอบมองเขา เก็บรายละเอียดใบหน้าและท่าทางของเขา เพื่อที่เธอจะได้มีเรื่องราวรายงานชาร์ลีสตัส

“เจ้านายก็สบายดีค่ะ”

“จ้ะน้าหรือจ๊ะ”

ชาร์ลือตถามเสียงนุ่ม นอกจากเหตุผลเรื่องนี้จะทำให้ชาร์ลือต มีข้ออ้างในการส่งตัวคาริสาไปใกล้ชิดกับเซนเดอริก การที่คาริสามีโอกาส ได้สังเกตเซนเดอริกอาจจะทำให้เธอนึกชอบพอบุตรชายของเธอขึ้นมา บ้าง เซนเดอริกเป็นบุรุษสมบูรณ์แบบ แต่คาริสาก็เหมือนจะไม่สนใจเรื่อง เพศตรงข้ามเอาเสียเลย

แผนการของชาร์ลือตไม่ใช่การบังคับให้ทั้งคู่ต้องแต่งงานกัน แต่ เป็นการส่งเสริมให้ทั้งคู่ใกล้ชิดกันและมีโอกาสเรียนรู้กันและกันทางอ้อม ความสัมพันธ์ในรูปแบบนี้จะดำเนินไปอย่างเป็นธรรมชาติ และมั่นคงดี ไม่น้อยถ้าเซนเดอริกและคาริสาจับมือกันเดินเข้ามาบอกว่าทั้งคู่ต้องการ แต่งงานกัน

“ช่วงนี้เจ้านายจะเลิกงานประมาณหกโมงเย็นของทุกวันค่ะ”

คาริสามักจะแสร้งอยู่รอหลังเลิกงาน แครอลต้องรีบกลับบ้าน เพราะมีครอบครัวต้องดูแล ในขณะที่คาริสาเป็นสาวโสด แครอลบอก กับเธอว่าต้องการผู้ช่วยสำหรับทำงานหนึ่งหรือสองคน แต่ผู้ช่วยที่ว่า ก็ยังหาไม่ได้เสียที

ผู้หญิงที่ถูกรับเข้ามาทำงานมักจะห้ามปรามตัวเองไม่อยู่ พยายาม อย่างยิ่งที่จะหอดสะพานให้กับเซนเดอริก ผลก็คือพวกเธอไม่ผ่าน ทดลองงาน เป็นจังหวะที่คาริสามาทำงานช่วงปิดเทอม แครอลจึงมี ผู้ช่วยระหว่างที่กำลังหาผู้ช่วยคนใหม่

คาริสาเพิ่งทราบว่าภรรยาของการ์เดียน ซึ่งก็เรียกได้ว่าเป็นพี่สะใภ้ อีกคนของเธอ เคยทำงานที่นี่ในตำแหน่งผู้ช่วยของแครอล โลกนี้มัน ช่างเต็มไปด้วยเรื่องบังเอิญอันน่าพิศวง และเพราะเธอต้องการทำหน้าที่ ของเธอให้ดีที่สุด และคอยสังเกตการณ์เซนเดอริก หญิงสาวจะกลับบ้าน ซ้ำกว่าแครอล หากเจ้านายหนุ่มอยู่ทำงาน เธอจะชงชาที่เธอตั้งชื่อว่า ชาสดชื่นแจ่มใสให้กับเซนเดอริกทุกเย็น เธอคิดจะแบ่งใบชามาให้เขา แต่ถ้าหากชายหนุ่มชงมันไม่ถูกวิธี ความสดชื่นแจ่มใสที่จะได้รับตาม

ชื่อของซาก็จะลดน้อยลง

“แต่ก็ยังทำงานเกินเวลาอยู่ดีนะจ๊ะ”

ซาร์ลีสอกล่าวเสียงนุ่มด้วยความหวังใบบุตรชาย แต่ก็ใจชื้นขึ้นขึ้น
ไม่น้อยเมื่อเซนเดอริกไม่ได้ฝังตัวเองจนจมอยู่กับงานแบบหามรุ่งหามค่ำ

“คุณป้าไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ เพื่อเพิ่มความกระปรี้กระเปร่าให้กับ
เจ้านาย หนูซงซาให้เจ้านายดื่มทุกวันก่อนหนูกลับบ้านค่ะ”

ฟังคาริสาสั่งเสียงเรียกเซนเดอริกว่าเจ้านาย เสียงหวานใสเจื้อยแจ้ว
นั้นน่ารักน่าเอ็นดูดีเหมือนกัน ว่าแต่เมื่อไรลูกชายของเธอจะหันมาสนใจ
ลูกน้องกิตติมศักดิ์คนนี้เสียที หากเซนเดอริกปล่อยให้คาริสาสลุดมือ
ซาร์ลีสอตก็คงเสียดายว่าที่ลูกสะใภ้คนนี้เป็นอย่างมาก

“แล้วเขาดื่มไหมจ๊ะ”

“ดื่มทุกวันค่ะ เป็นชาที่หนูทำเองค่ะ ชื่อว่าชาสดชื่นแจ่มใส ดื่มแล้ว
ก็จะสดชื่นและแจ่มใสเหมือนกับชื่อของซาเลยคะ”

“มีหนูคอยช่วยดูแลเซนเดอริกป้าก็เบาใจจ้ะ”

ซาร์ลีสอชอบพอคนไม่ผิด ผู้หญิงอย่างคาริสานี้แหละที่เหมาะสม
กับเซนเดอริกที่สุด เธอไม่ได้สมบูรณ์แบบ แต่เธอมีความน่ารักน่าใคร่
และเป็นคนที่จะทำให้เซนเดอริกมีความสุขได้ด้วยความสะดวกสบายของเธอ

“หนูไม่ได้ดูแลอะไรหรอกค่ะ แค่งงซาให้เจ้านายเองค่ะ”

“แต่ก็เป็นชาเพื่อสุขภาพใช้ไหมจ๊ะ”

“ใช่ค่ะ เป็นชาเพื่อสุขภาพของเจ้านาย”

“แบบนี้ก็เรียกว่าดูแลแล้วละจ้ะ ขอบใจมากนะคาริสา”

“เรื่องเล็กน้อยค่ะคุณป้า หนูเต็มใจและยินดีทำค่ะ คุณป้าซา
ไม่ต้องเป็นห่วงเจ้านายนะคะ ถ้ามีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้นกับเจ้านายหนูจะรีบ
รายงานค่ะ แต่ตอนนี้เจ้านายสุขภาพแข็งแรงดีค่ะ”

“ขอบใจจ้ะคาริสา”

“หนูขอตัวไปทำงานก่อนนะคะคุณป้า”

คาริสาคัดตัดสายโทรศัพท์ เธอเก็บโทรศัพท์มือถือใส่กระเป๋า แล้วเดินออกมาจากบริเวณที่เธอปลื้มตัวมาคุยโทรศัพท์

อีกฝั่งหนึ่งที่ปิดบังจากสายตาของเธอ ร่างสูงของเซนเดอริกยืนอยู่ตรงนั้น ชายหนุ่มม้วนสอดมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกง ใบหน้าคมคายมองออกไปภายนอกตัวตึก เขาได้ยินบทสนทนาของคาริสาชัดเจนทุกคำ

“เธอมาที่นี่เพื่ออะไรกันแน่”

ใบหน้าเรียบเฉยของเซนเดอริกไม่อาจบ่งบอกได้ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่ ชายหนุ่มเป็นเพียงคนเดียวที่ทราบถึงความต้องการของตัวเอง เขาปรารถนาคำตอบจากการกระทำของคาริสา เธอถูกมารดาของเขาส่งตัวมา แต่จุดประสงค์เหมือนจะคลาดเคลื่อนจากที่ชายหนุ่มคาดเดาไว้พอสมควร

“เรียบร้อยแคเรอล ส่วนคาริสายู่ก่อน”

เซนเดอริกเซ็นเอกสารแฟ้มสุดท้ายของวันแล้วยื่นให้กับแคเรอล เลขาฯ สาวรับมาถือเอาไว้ แล้วก็ลุกขึ้นเดินออกไปจากห้องทำงานของเจ้านายหนุ่มทันที คาริสานั่งยิ้มรอรับคำสั่งจากเขา สุดสัปดาห์นี้จะเป็นวันหยุดยาวติดต่อกันสี่วัน และเธอก็วางแผนที่จะกลับไปยังบ้านไร่

“สุดสัปดาห์นี้มีแผนจะไปพักผ่อนที่ไหนหรือเปล่า”

“ฉันจะกลับบ้านค่ะ”

หญิงสาวตอบกลับทันทีอย่างไม่ลังเล เธอไม่มีแผนการอื่นใดอีก นอกจากกลับไปนั่งกินนอนกินที่บ้านไร่จนถึงวันทำงาน

“มีนัดที่บ้าน?”

“ไม่มีนัดหรอกค่ะ”

คาริสาตอบกลับ นึกชื่นชมตัวเองที่เริ่มเข้าใจและแยกแยะได้ว่าประโยชน์ไหนของเซนเดอริกเป็นประโยคคำถามและประโยคไหนเป็นเพียงแค่ประโยคบอกเล่าธรรมดา

“ไม่มีนัด ไม่มีธุระ ไม่มีแผนการพิเศษ?”

“ใช่ค่ะ แค่ว่ากลับไปพักผ่อนที่บ้านค่ะ ฉันคิดถึงบ้านไร่ คิดถึงหมาสี่ขา”

“โอเค งั้นไปด้วยกัน”

“ไปไหนคะ”

“สำหรับผมมันคือคำเชิญที่ตอบปฏิเสธไม่ได้ แต่สำหรับคุณให้คิดเสียว่ามันเป็นงานพิเศษในรอบสุดสัปดาห์ก็แล้วกัน ผมจะจ่ายเงินพิเศษให้ถือว่าเป็นวันทำงาน”

“งั้นไปค่ะ”

การีสตาตอบตกลงทันที เธอจะได้เงินพิเศษในช่วงวันหยุดยาวสี่วัน ทำให้เธอจะต้องปฏิเสธงานที่จะทำให้เธอมีรายได้เพิ่มขึ้นด้วยละ

“เซ็นสัญญาด้วย”

เซนเดอริกเปิดลิ้นชัก หยิบกระดาษรายละเอียดสัญญายื่นส่งให้การิสตา หญิงสาวรับมากวาดสายตาอ่าน เป็นสัญญาการว่าจ้างพิเศษ ระบุวันที่เรียบบรรวบรวมถึงเงินค่าจ้างพิเศษ และถ้าเธอทำให้เขาพึงพอใจกับผลการทำงาน เธอมีโอกาสจะได้โบนัสเพิ่มอีกด้วย

‘ไฮ้ไฮ้ นี่มันสัญญาที่จะทำให้กระเป๋าของเราหนักขึ้นชัดๆ’

การิสตาเซ็นชื่อกำกับแล้วก็ยื่นเอกสารคืนให้กับเซนเดอริก ในสัญญาระบุว่าเธอจะต้องทำงานที่เซนเดอริกมอบหมายให้อย่างสุดความสามารถ และเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเซนเดอริกจะต้องถูกเก็บเป็นความลับ

“ขอบคุณนะคะเจ้านายสำหรับงานพิเศษค่ะ”

“ไม่เป็นไร”

“หรือเป็นเพราะเจ้านายทราบว่าฉันต้องเก็บสะสมเงินเพื่อความฝันของฉันใช่ไหม เจ้านายก็เลยให้งานพิเศษฉันทำ”

การิสตาเคยเล่าให้เขาฟังถึงความฝันของเธอ ชายหนุ่มอาจจำได้ และอยากช่วยเหลือเธอ สำหรับเซนเดอริกแล้วเขาไม่ได้คิดถึงเรื่องนั้นเลย

“เจ้านายเป็นคนดีจังเลยคะ”

เซนเดอริกยังไม่ทันตอบรับหรือปฏิเสธ คาริสาก็สรุปเองเสร็จเรียบร้อย ชายหนุ่มปิดริมฝีปากเข้าหากัน นั่นก็เพราะเขาพูดไม่ทันเธอ และการพยายามกล่าวขัดเธอที่กำลังเจ็ยแจ้วอยู่ที่ไม่ใช่วิลัยของเซนเดอริก เขาจะอธิบายถ้าหากเธอหยุดขยับริมฝีปาก แต่เมื่อหญิงสาวไม่หยุดมันเสียที เขาก็เลยยุติความตั้งใจ

“แล้วงานพิเศษคืออะไรคะ”

“งานปาร์ตี้ เพื่อนของผมจัดขึ้น ในภัตตาคารซีมีมีการระบุให้พาสภาพสตรีไปด้วยหนึ่งคน ไม่จำกัดสถานะ”

เซนเดอริกกล่าวรวบรัด คำว่าไม่จำกัดสถานะนั้นเหล่าบรรดาสุภาพบุรุษทราบดีว่าสตรีที่ควรไปร่วมงานไม่ใช่ภรรยาก็ได้ จะเป็นภรรยา คนรัก หรือว่านางบำเรอ ผู้หญิงชั่วคราว ก็สามารถพาไปได้ทั้งนั้น เซนเดอริกไม่ไปร่วมงานปาร์ตี้กับเพื่อนหนุ่มโสดของเขาตลอดทั้งปี แต่งานปาร์ตี้รวมตัวปีละครั้งที่ถูกจัดขึ้น เขาปฏิเสธไม่ได้

เขาจะยุติมันได้อย่างไม่น่าเกลียดนักก็ต่อเมื่อเขาแต่งงานแล้วเท่านั้น ซึ่งชายหนุ่มก็ยังไม่มีความตั้งใจจะยอมสละโสด เขาเลือกคาริสาดำเนินเหตุผลง่ายนิดเดียว เธอไม่สนใจเขา และมันจะทำให้เขามีมุมที่สุขสงบอยู่บ้างภายใต้ช่วงเวลาของงานปาร์ตี้สุดเร้าร้อน การพาผู้หญิงคนอื่นไปร่วมงาน จะทำให้เขาเบื่อหน่ายกับการพยายามยั่วยวนของพวกเธอ คาริสาคือคนที่เหมาะสมและอยู่ใกล้มือ

“ทราบแล้วค่ะ ฉันจะได้เตรียมชุดไปถูก เพราะฉันไปกับคุณ ฉันก็ต้องเตรียมตัวเองให้พร้อม และไม่ให้คุณชายหน้าด้วยคะ”

“ต้องการเสื้อผ้าเพิ่มหรือเปล่า”

“ไม่ค่ะ ฉันจัดการเรื่องนี้ได้ค่ะ”

“มีเวลาให้คุณเตรียมตัวถึงสองทุ่ม คุณเตรียมตัวให้เรียบร้อยแล้ว ผมจะลงไปรับ”

“ได้ค่ะเจ้านาย ถ้างั้นฉันขอตัวกลับไปก่อนนะคะ”

โชคดีของคาริสาที่มารดาเพิ่งส่งเสื้อผ้าลือตี่ใหญ่มาให้เธอ มาตามหาเนียให้เหตุผลว่าเธอทำงานเป็นผู้ช่วยเลขานุการของเซนเดอริก อาจมีวันที่ต้องออกงานตามหน้าที่ การมีเสื้อผ้าติดไว้ในตู้ให้หลากหลายคือการเตรียมตัวที่ดี

คาริสาคงจะได้ใช้มันก็คราวนี้แหละ หญิงสาวมีเสื้อผ้าหรูหรา ราคาแพงมากพอสมควร เพราะเธอต้องใช้มันยามต้องออกงานกับมาตามหาเนีย การใช้ชุดราตรีชุดเดิมออกงานในวงสังคมนั้นเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสมนัก คาริสาก็มีชุดที่ใส่ครั้งเดียวค้างเติ่งอยู่เต็มตู้ คราวนี้แหละ เธอจะได้หยิบพวกมันออกมาใช้งานซ้ำเป็นครั้งที่สอง

จากพนักงานสาวน้อยหน้าใส คาริสาก็เปลี่ยนตัวเองกลับไปเป็นคุณหนูคาริสา อาเซอร์ ด้วยชุดเดรสยาวคลุมเข่าแบบเรียบสีขาว แขนยาว ระบายประดับตรงช่วงแขนและช่วงอกทำให้เธอดูบอบบาง น่าถนอม เส้นผมยาวสลวยถูกปล่อยสยายเต็มแผ่นหลัง คาริสาดัดเส้นผมของเธอเป็นลอนใหญ่ ที่เน้นให้เส้นผมเป็นลอนคลื่นอย่างเป็นธรรมชาติ

เธอชอบมันตรงที่ไม่ต้องหวีบ่อยครั้งนัก แม้ผมจะยุ่งเหยิงบ้าง แต่ก็ไม่ค่อยผิดสังเกต คาริสาสวมรองเท้าส้นสูงสีขาว มีสายคล้องขึ้นมาถึงบริเวณข้อเท้า เป็นรองเท้าที่ดูออกแบบมาพร้อมกับชุดนี้โดยเฉพาะ คาริสาไม่ได้แต่งหน้าจัด เธอแค่ทาปากด้วยลิปมันวาวสีชมพูหวาน เพื่อให้ปากของเธอจืดชืดจนเกินไป

หญิงสาวเตรียมเสื้อผ้าใส่กระเป๋าของเธอ พิถีพิถันเลือกชุด ด้วยข้อกำหนดชัดเจนว่าทุกชุดจะต้องสวยงาม เหมาะสม และไม่ทำให้เซนเดอริกขายหน้า คาริสาเป็นสาวน้อยที่มองโลกในแง่ดี แต่เธอไม่ใช่คนโง่เขลา

เธอสามารถปรับตัวเข้ากับสถานการณ์รอบด้านได้เป็นอย่างดี

รวมไปถึงการทำตัวเป็นคุณหนูไฮโซหรือว่าเป็นนักศึกษาติดดิน คาริสา หมุนตัวหน้ากระจกเพื่อสำรวจความเรียบร้อยของตัวเอง ก่อนจะลาก กระเป๋าเดินทางของเธอออกมาเตรียมไว้ระหว่างรอเซนเดอริก

“ตรงต่อเวลาสุดๆ”

เวลาสองทุ่มตรง กริ่งหน้าห้องเธอก็ถูกกด คาริสาเดินไปเปิด ประตู แล้วก็ยิ้มส่งให้เซนเดอริกเป็นการทักทาย

“คุณตรงเวลาจังค่ะ”

“คุณเรียบร้อยดี?”

“ค่ะ ฉันเตรียมตัวแล้ว กระเป๋าเดินทางก็จัดเรียบร้อยแล้ว”

คาริสาถอยมادتันทันหลังเพื่อให้เซนเดอริกก้าวเข้ามาในห้อง ชายหนุ่ม เดินตรงไปยังกระเป๋าเดินทางของเธอแล้วก็ช่วยลากมันออกมา

“ฉันขอปิดอาร์ทเมนต์สักครู่นะคะ”

เธอเดินสำรวจประตูหน้าต่าง เมื่อเห็นว่าปิดเรียบร้อยก็ออกมา จากห้องแล้วจัดการปิดประตูลงล็อก ก่อนจะเดินเข้าไปหาเซนเดอริก

“ไม่สวมแว่น?”

“ปกติฉันไม่สวมแว่นหรอกค่ะ แต่วันทำงานเพื่อให้บุคลิกของ พนักงานบริษัทน่าเชื่อถือ ฉันเลยสวมแว่นค่ะ”

“จำเป็นต้องทำถึงขนาดนั้น”

คาริสาหัวเราะเบาๆ เซนเดอริกไม่เข้าใจความเยาะของผู้หญิง หรอก ถึงเธอจะเป็นผู้หญิงสวยๆ แต่บางมุมเธอก็มีรายละเอียดปลีกย่อย ที่ค่อนข้างซับซ้อนเกินกว่าที่ผู้ชายจะเข้าใจ

“มันทำให้ฉันรู้สึกมั่นใจนะคะ”

“โอเค เชิญครับ”

เขาลากกระเป๋าเดินทางของเธอเพื่อพาเธอตรงไปยังลิฟต์ส่วนตัว ของเขา คาริสาถูกพาขึ้นไปยังเพนต์เฮาส์ของเซนเดอริก

“เพนต์เฮาส์ของคุณสวยมากเลยนะคะ”

“อยากมาอยู่หรือไง”

“ไม่ค่ะ มันกว้างเกินไปสำหรับฉันค่ะ”

คาริสาเอ่ยปากชม ก็เพราะเพนต์เฮาส์ของเซนเดอริกตกแต่งอย่างสวยงาม เรียบแต่หรูหรา ไม่มากไปและไม่น้อยไป

“ปกติคุณอยู่ที่บ้านไร่ ไม่ชอบที่กว้างขวาง?”

“เป็นความกว้างขวางที่แตกต่างกันอยู่บ้างค่ะ ที่บ้านไร่กว้างขวางแต่มีต้นไม้ มีกลิ่นหอมสดชื่นของหญ้า มีสายลม แสงแดด มีสิ่งมีชีวิต เช่นพวกแมลงตัวเล็กๆ ผีเสื้อ นก แต่ที่นี่กว้างขวาง แต่มันก็เหมือนกล่องฉันชอบอยู่กับธรรมชาติค่ะ แต่คุณคงชอบที่นี่ใช่ไหมคะ”

“ทำไมถึงคิดว่าผมชอบที่นี่”

“ก็คุณจ่ายเงินซื้อมันนี่ค่ะ และมันก็เหมาะกับคุณ กว้างขวางหรูหรา และก็มีเป็นส่วนตัวสูงมาก คุณเป็นคนที่มีโลกส่วนตัวสูงนี่ค่ะ”

เซนเดอริกไม่เคยนึกชอบให้ใครวิจารณ์เขา แต่คำพูดของคาริสาไม่ได้ทำให้ชายหนุ่มโกรธเคือง ตรงกันข้าม เขากลับรับฟังเธออย่างสงบ

“บ้านไร่ที่ฉันเกิดและเติบโตไม่ค่อยสงบหรอกค่ะ มีงานให้ทำทั้งวัน และก็มีคนเยาะเย้ยไปหมด แต่ฉันก็ชอบมันมากๆ เลยค่ะ”

“ผมชอบความกว้างขวางที่เงียบสงบ”

“มันก็ดีนะค่ะ แต่ถ้าเป็นฉัน บางครั้งฉันก็คงเหงา”

คาริสาเดินไปหยุดยืนหน้าผนังกระจก หญิงสาวมองออกไปภายนอก วิวที่เพนต์เฮาส์ของเซนเดอริกสวยกว่าวิวที่มองเห็นจากห้องของเธอมาก

“คาริสา ทำไมถึงตอบรับคำชวนของผมง่ายๆ”

“ก็ฉันจะได้เงินพิเศษ แล้วนอกจากนี้ก็ยังมียาอาหารกินฟรีด้วยค่ะ”

คำตอบของคาริสาตรงประเด็นไม่สร้างภาพเสียจนเซนเดอริกอึ้งไปชั่วครู่ เหตุผลในการตอบรับของเธอมันอยู่เหนือความคาดหมาย

ของเขา คงไม่มีผู้หญิงคนไหนตอบรับนัด เซนเดอริก มาร์กเกอร์คิช ด้วยเหตุผลนี้แน่

“และฉันก็จะได้ใส่ชุดราตรีราคาแพงซ้ำอีกด้วยค่ะ ชุดพวกนี้ใส่ครั้งเดียวแล้วก็ไม่ได้ใส่อีก ถ้ามีโอกาสได้ใส่ซ้ำมันก็คงจะดีมาก ๆ เลยค่ะ”

เหตุผลของเธอแต่ละข้อไม่เกี่ยวข้องกับความใกล้ชิดระหว่างเธอกับเธอเลยสักนิด มีหน้าจั่วระหว่างที่ตอบเธอยังมองเขาตาแป๋วไม่หลบสายตา คาริสซาไม่ได้ต้องการมองเขาเพื่อยืนยันหรือก เขามองก็เพราะเธอกำลังสนทนากับเขาอยู่ และเพราะเธอไม่ได้โกหก ปราศจากการซ่อนเร้นในเหตุผล เธอจึงกล้าสบตาเขา

“เป็นเหตุผลที่ดีนี้”

“ฉันก็คิดแบบนั้นนั่นแหละค่ะ”

คาริสซาหัวเราะ เซนเดอริกอาจแปลกใจในคำตอบของเธอ แต่ไม่เป็นไรหรอก ชายหนุ่มไม่จำเป็นต้องเข้าใจเธอทุกเรื่อง เหมือนที่เธอก็ไม่จำเป็นต้องเข้าใจเขาทุกเรื่องเหมือนกัน

“จริงสิ คุณหิวหรือเปล่า”

“ไม่ค่ะ ฉันกินแซนด์วิชรองท้องมาแล้ว และฉันก็ทำมาให้คุณด้วยค่ะ”

“ขึ้นเครื่องแล้วผมจะรับประทานแซนด์วิชของคุณ”

“เราจะเดินทางกันยังไงคะ”

“เฮลิคอปเตอร์จะพาเราไปที่สนามบิน เราจะเดินทางด้วยเครื่องบินส่วนตัวของผม และเมื่อไปถึงสนามบินเราก็นั่งเฮลิคอปเตอร์เพื่อไปยังบ้านพักตากอากาศของผม”

“บินเหมือนนกเลยค่ะ”

คาริสสาย่นจมูกเล็กน้อย แต่รอยยิ้มบนริมฝีปากของเธอก็ไม่ได้บ่งบอกว่าเธอกำลังไม่พอใจ คนของเซนเดอริกนำกระเป๋าเดินทางของเธอ

กับชายหนุ่มออกไป คงถึงเวลาเดินทางแล้วกรรมัง

“ถุงผ้านี้ฉันจะถือเอง มีกลิ่นใส่แซนดิวิชของเจ้านายอยู่ค่ะ”

“ต้องเรียกผมว่าเซนเดอริกสิ”

หญิงสาวเอียงคอมองเขาเล็กน้อย แต่เมื่อคิดถึงเหตุผลแล้วก็พบว่าเธอควรต้องเรียกชื่อเขาจริงๆ นั่นแหละ เพราะเธอไปร่วมงานปาร์ตี้ในฐานะเพื่อนสาวของเซนเดอริก

“ถ้าฉันเผลอเรียกชื่อคุณตอนกลับมาทำงาน คุณต้องเตือนฉันด้วยนะค่ะ”

“ถ้าผมนึกได้เหมือนกันนะ”

เซนเดอริกยื่นมือมาหาคาริสตามมารยาท เธอไม่ได้สอດแขนเข้าไปควงแขนเขา แต่หญิงสาววางมือลงบนมือเขา แล้วก็กระชับมือกุมจับมือชายหนุ่มเอาไว้

“อยู่ดีๆ ฉันก็ตื่นตื่นค่ะ”

“สูดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ สิ”

เซนเดอริกเสนอแนะ คาริสกำจับมือกับเขาเดินไปถึงเฮลิคอปเตอร์เพนต์เฮลส์ของเขามีลานจอดเฮลิคอปเตอร์ส่วนตัว และชายหนุ่มก็ช่วยดูแลเธอเอียงสุภาพบุรุษ

“ขอบคุณค่ะเซนเดอริก”

“ด้วยความยินดีครับ”

เขาตอบรับเสียงทุ่ม ก่อนจะก้าวตามขึ้นไปนั่งเคียงข้าง คาริส ไม่ได้สนใจชายหนุ่มข้างกายเลย เพราะระหว่างเดินทางไปสนามบินเธอเอาแต่สนใจกับทิวทัศน์ที่มองเห็นจากเฮลิคอปเตอร์

“ขอขอบคุณสำหรับผ้าห่มค่ะ”

คาริสกล่าวคำขอบคุณเมื่อเซนเดอริกส่งผ้าห่มให้เธอ หญิงสาวใช้มันคลุมขา แล้วก็เอนตัวกึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่บนเบาะแสนสบายภายใน

เครื่องบินส่วนตัวของเซนเดอริก

“ใช้เวลาบินนานไหมคะ”

“สามชั่วโมง”

“แล้วหลังจากนั้นล่ะคะ”

“เดินทางด้วยเฮลิคอปเตอร์อีกราวๆ สามสิบนาทีก็จะถึงที่หมาย เป็นบ้านพักตากอากาศที่ค่อนข้างเป็นส่วนตัว อยู่กลางหุบเขา เข้าถึงยาก”

“น่าสนใจจังค่ะ”

“คุณอาจจะชอบมันก็ได้”

“แล้วคุณชอบมันไหมคะ”

“ตอนนี้หรือ ถ้าให้ตอบตามตรงก็คงต้องตอบว่าไม่”

“ทำไมคะ”

ก็เพราะเพื่อนของเซนเดอริกพยายามที่จะยึดเยียดผู้หญิงให้กับเขา ชายหนุ่มแค่เบื่อหน่าย แต่ไม่ได้หมายความว่าเราจะเปลี่ยนรสนิยม แต่เจ้าพวกนั้นก็เหมือนจะเป็นห่วงเขาจนเกินพอดี ไม่รู้ว่าพวกมันห่วงจริงหรือแค่หาความบันเทิงให้กับชีวิตกันแน่

“ผมมีชีวิตส่วนตัวที่ค่อนข้างเสเพล ถ้าหากคุณต้องการทราบ”

“คุณเต็มใจจะเล่าให้ฟังฉันไหมคะ ถ้าคุณอึดอัดคุณไม่ต้องตอบคำถามของฉันก็ได้นะคะ ฉันไม่ต้องการลละลาบละลั้ว แค่อยากชวนคุณคุยเท่านั้นเองค่ะ”

“ไม่อยากพักผ่อน?”

“ยังไม่ถึงเวลานอนนี่คะ แล้วถ้าเราเอาแต่นอนมากไปก็ไม่ดีด้วย เพราะมันจะทำให้เราพลาดเรื่องดีๆ ไปหลายเรื่องเลยคะ แค่พักผ่อนให้เป็นเวลา และพักผ่อนให้เพียงพอ แต่ไม่ควรมากจนเกินไปคะ”

“คุณก็เลยชวนผมเจ็ยแจ้ว”

คาริสพายักหน้าตอบรับ หญิงสาวเอื้อมมือไปหยิบกล่องแซนด์วิช มาวางบนตัก เมื่อเครื่องรักษาระดับการบินสูงตามที่ต้องการได้แล้ว เธอ

เปิดฝากล่องแล้วก็ยื่นกล่องแซนด์วิชไปตรงหน้าชายหนุ่ม

“เชิญค่ะ”

“ขอใบใจคาริสา”

“คุณยังเล่าค้างอยู่นะคะ”

เซนเดอริกมองคนที่กระตือรือร้นรอคอยฟังเรื่องเล่าจากเขา มือของชายหนุ่มเคลื่อนไหวเอง มันยกขึ้นแล้วเคาะลงบนหน้าผากของคาริสาเบาๆ

“ถือว่าเป็นการจ่ายค่าแซนด์วิชก็แล้วกัน”

“ด้วยความยินดีค่ะ”

คาริสาตอบรับ นอกจากแซนด์วิชแล้วเธอยังชงชาสดขึ้นแจ่มใสใส่มาในกระติกเก็บความร้อนสำหรับเธอและเซนเดอริก มันเสีรสชาติอยู่บ้างเพราะไม่ได้ดื่มภายในสิบห้า นาที แต่เพราะเธอชอบมันมาก คาริสาเลยจะมองข้ามเรื่องนี้ไป

“พวกเราปาร์ตี้กันบ่อย ทุกคนเป็นหนุ่มโสด และมีกิจกรรมหลากหลายที่ค่อนข้างโลดโผน ระยะเวลาหลังผมมีงานยุ่งมาก ผมก็เลยไม่ค่อยได้ไปร่วมงานปาร์ตี้ ยกเว้นปาร์ตี้ประจำปี ซึ่งเรากำลังจะไปกัน”

“เพื่อนคุณคงเป็นห่วงคุณ”

“นั่นสิ แม่ผมจะพยายามแก้ไขแล้ว แต่ผมก็ยังแก้ไขมันไม่สำเร็จ”

“แก้ไขเรื่องอะไรคะ”

“ผมเบื่อหน่ายกับการใช้ชีวิต”

เซนเดอริกตอบออกไปตรงๆ คาริสามองชายหนุ่มหนึ่งอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่เธอจะแย้มริมฝีปากยิ้มส่งให้ชายหนุ่มขำกาย

“มันเป็นความเบื่อสะสม”

“น่าสงสารจัง”

คาริสาเลื่อนมือไปวางลงบนหลังมือของชายหนุ่ม เธอลูบไล้หลังมือของเขาเบาๆ หากเธอสามารถส่งกำลังใจให้เขาได้บ้างก็คงดี

“ถ้าคุณตี๋มีชาสดขึ้นแจ่มใสของฉันทุกวัน คุณอาจจะหายเบื่อก็ได้
ค่ะ”

“น้ำซารักษาได้?”

“ฉันชอบตี๋มีมันมากเลยคะ และฉันก็ยังไม่เคยรู้สึกเบื่ออะไร
จริงจัง อาจเป็นเพราะฉันตี๋มีชาสดขึ้นแจ่มใสสูตรพิเศษของฉันก็ได้”

“ถ้ามันรักษาได้จริงก็คงดี”

คาริสาเก็บกล่องเซนเดอริกเมื่อชายหนุ่มรับประทานมันจนหมดกล่อง
เธอรินน้ำชาใส่ถ้วยพลาสติกที่มีวางอยู่ในกล่องเก็บของด้านข้างของ
เบาะนั่งหฐุหรา แล้วก็ส่งให้เขา เซนเดอริกตี๋มีมันจนหมด

“คุณต้องรักษาตรงนี้คะ”

หญิงสาวทาบมือลงบนแผ่นอกของชายหนุ่ม เธอไม่ได้กดแรง
หรือแตะต้องเพื่อลวนลามเขา คาริสาแตะมันแผ่วเบา ทาบฝ่ามือไว้
แบบนี้ครู่หนึ่งก่อนจะดึงมือออกห่าง แต่เซนเดอริกก็คว้าจับข้อมือของ
หญิงสาวเอาไว้

“วางไว้อีกสักครู่สิ”

เธอตามใจเขา ฝ่ามือขาวเนียนขยับเข้าไปชิดชนกับแผงอกของ
เซนเดอริก คาริสายิ้มละมุน ดวงตาสดใสและความอ่อนโยนที่เธอมี
มันส่งผลกระทบต่อเขา เซนเดอริกเคยมีเหตุผลมากมายในการปฏิเสธเธอ
ว่าการใกล้ชิดกับคาริสากลับไม่น่าเบื่อหน่ายอย่างที่คิด

“ต้องรักษาอย่างไร”

“ไม่รู้สิคะ”

ถ้าหากว่าคาริสาทราบวิธีการรักษาแล้วละก็ เธอคงไม่รีรอเลยที่จะ
ใช้มันรักษาเซนเดอริก หญิงสาวไม่ต้องการเห็นเขาจมปลักอยู่กับความ
เบื่อหน่ายที่สลัดไม่หลุด บางทีเขาอาจไม่ได้แค่เบื่อธรรมดา แต่เบื่อหน่าย
ไปถึงเรื่องการใช้ชีวิตของเขา

“ถ้าฉันทราบ ฉันจะบอกคุณนะคะ”

“คุณเป็นเด็กดีใช่ไหม”

“หมามีชื่อเรียกฉันว่ายายตัวแสบค่ะ”

เธอน่าจะเป็นสาวน้อยไร้เดียงสามากกว่าจะเป็นยายตัวแสบ หรือว่าเธอจะมีความซุกซนซ่อนไว้อยู่ภายใต้ใบหน้าอ่อนนุสนั้น

“เพราะอะไร”

“เพราะฉันพูดมาก ชอบพูดไปเรื่อยเปื่อย แล้วฉันก็ชอบขัดคอหมามีค่ะ ฉันกับหมามีชอบทะเลาะกันค่ะ แต่เราไม่ได้ทะเลาะกันจริงจังหรอกนะคะ เราทะเลาะกันเพราะเรารักกันค่ะ”

“มีด้วยเหรอ ทะเลาะกันเพราะรักกัน”

“มีสิคะ เราไม่ได้ต้องการเอาชนะ เป็นวิถีกระชับความสัมพันธ์ในแบบของฉันกับหมามีค่ะ”

น้ำเสียงของคาริสาเต็มไปด้วยความรักใคร่เมื่อกล่าวถึงมารดา ไม่ใช่แค่เสียง แต่ดวงตาของเธอก็ยังอ่อนโยนเพราะมันเคลื่อนไหวไปด้วยความรัก

“ฟังดูอบอุ่นไปอีกแบบ”

“ครอบครัวของฉันอบอุ่นมากค่ะ ฉันมีหมามี มีอาแมท แล้วตอนนี้ก็ยังมีพี่เบนกับพี่การ์เดียน และมีพี่สะใภ้แสนสวยอย่างยากำกับพี่บีบี”

“คุณรักทุกคนเลยใช่ไหม”

“ฉันรักทุกคนค่ะ ความรักเป็นสิ่งที่ดีนะค่ะ และเป็นความรู้สึกที่เราแบ่งปันกับสมาชิกในครอบครัวของเราได้โดยไม่ต้องจ่ายเงินซื้อด้วยค่ะ”

“แต่ความรักของบางครอบครัวก็ต้องจ่ายเงินซื้อนะ อาจแพงมากด้วย”

“ความรู้สึกแบบนี้ไม่สมควรถูกเรียกว่าความรักหรอกค่ะ เจ้าความรักคงน่าสงสารแย่ ถ้าหากถูกนำมากล่าวอ้างเพื่อหาผลประโยชน์”

“นั่นสิ”

น้ำเสียงราบเรียบของเขา มันไม่ใช่ความเฉยชาแบบราบเรียบ แต่

มันมีความหมายมากกว่านั้น คาริสซาบอกไม่ถูก แต่มันทำให้เธอต้อง
เลื่อนมือลงเพื่อวางทาบลงบนหลังมือของชายหนุ่ม เช่นเดอริกเหมือน
ถูกตบจนหน้าหันเมื่อเห็นความห่วงใยในดวงตาของเธอ เขาหันไปหน้า
ไปด้านหลัง แต่ก็ไม่ได้ดึงมือออกห่างจากมืออ่อนนุ่มเนียน แต่ถึงเขาจะ
ไม่มองเธอ เช่นเดอริกก็ยังสัมผัสได้ถึงความอบอุ่นจากดวงตาของคาริสซา
เธอเป็นผู้หญิงที่เปี่ยมไปด้วยความรักลึน่ะ คาริสซา อาเซอร์

